

Ph.
PETER DEUNOV

Conferințe
1918-1919

*Cine clipește din ochi este o pricină de întristare,
și cine are o gură nesocotită se prăpădește singur.*

Pilde 10, 10

CONFERINȚE 1918-1919

A umple și a goli

Scriptura spune: „Fără credință, nu se poate împlini voia lui Dumnezeu”. Eu aș zice: „Cu credință se împlinește voia lui Dumnezeu”. Aveți în vedere: ideea de Dumnezeu e dată de credință. Scriptura spune că, prin voința lui Dumnezeu, ceea ce cerem ni se va da. Această credință nu este una obișnuită, nu este cea pe care o au oamenii în general, ci cea a copiilor - o veți găsi la ei. Trebuie să aveți credința copiilor, nu a adulților. Aș vrea ca aceia care mă ascultă să nu creadă că sunt adulți. Dacă cred cu adevărat asta, n-au de ce să vină aici; nu e nevoie de bătrâni pe Pământ, ei sunt pentru Cer. Veți spune: „Am cincizeci, șaiszeci de ani”. Nu vă înșelați în privința vârstei. După părerea mea, vârsta omului se formează după experiența lui. Cu cât crește experiența, cu atât avansează vârsta, și invers. Important este ce bogății purtați în rucsac în viața voastră. Puteți să purtați o greutate de cincizeci de kilograme care costă cincizeci de leva; dar se mai poate să purtați doar un gram de diamant, care costă mii de leva. Importantă nu e greutatea, ci calitatea a ceea ce duceți.

Unii zic: „Știu că Soarele se rotește”. Dar soarele tău se rotește? Voi ziceți: „Știu că Luna e pe jumătate sau plină”. Dar luna ta e pe jumătate, sau e plină? Aici se ascunde știința - știința a ce e bine și ce e rău. Vedeți dacă inima vi se umple de bine sau se golește de rău. Aceasta înseamnă să știți ce este golit și ce este umplut.

Știți că Luna se umple 14 zile și scade alte 14 zile. Așadar, inima vi se va umple de bine 14 zile și alte 14 zile va respinge toate murdăriile voastre și ale societății. După aceea, veți simți o liniștire. Tot așa fac și doctorii. Când oamenii văd că pe cineva îl doare stomacul sau are diaree, cheamă imediat doctorul ca să-l vindece. În acest caz, cel mai bine este să se aștepte ca bolnavul să vomite, ca să se ușureze, ca tot răul să se scurgă. Un om s-a înfuriat și a început să strige. Nu-l opriți, să continue să strige, ca să dea totul afară. Dacă asta vă deranjează,

astupați-vă urechile, îndepărtați-vă, nu e treaba voastră să opriți canalul. Aceasta este filosofia învățaturii noi, este învățătura creștinismului.

Se întâmplă ca soțul să se supere, să se înfurie pe soție, și ea vrea să-l oprească. Să aștepte să vomite. „Da, dar o să mă murdăresc!” Stai la distanță, nu în fața lui, adu-i un lighean și stai în spatele lui, până dă tot afară. Nu-l opri, vino-i în ajutor și mulțumește că s-a eliberat de povară. Or, ce face femeia? Se duce din casă în casă și spune: „Știți ce nenorocire mi s-a întâmplat? Soțul meu a vomitat”. Dimpotrivă, asta e o fericire, căci s-a ușurat.

Așadar, chiar de acum, veți vorbi mai puțin și veți face mai mult. Așa fac profesorii cu elevii în școli. Ca să-i învețe să lucreze, le dau să facă compuneri, teme pentru acasă etc. Când intrați în lumea spirituală, să nu credeți că sunteți deja sfinți și puri. Asta va veni de la sine, nu vă fie teamă. Dacă vedeți o lumânare și vă întrebați cum arde, când arde mai bine etc., toate astea nu vă privesc. Lăsați deoparte reflecțiile, luați mai degrabă un chibrit, aprindeți lumânarea și faceți-o utilă pentru voi.

Vi se cere să năzuiți să-L slujiți pe Dumnezeu cu toată deplinătatea. Acest Dumnezeu despre care vorbesc vă vede, căci are milioane de ochi și de urechi. Vă vede prin pisici, prin muște, vă vede când le alungați. Dumnezeu vede tot, căci are multe locuri ascunse prin care vă observă. Dumnezeu nu se află nici în pisici, nici în muște, dar vede prin ele. Când vă vede trecând pe lângă un păr sau privind o floare, vă cunoaște deja intențiile. Totul este cunoscut de Dumnezeu. Când beți puțină apă, vă cunoaște prin ea interiorul.

Lucrurile cele mai importante și mai necesare pentru voi sunt supunerea și atenția. Ce înseamnă supunerea? Supunerea înseamnă să faci ceva și, când Dumnezeu face ceva, tu trebuie să fii atent. Astfel, trebuie acum să fiți supuși și atenți! Dacă sunteți trimiși cu un furtun de udat în grădină, vi se cere s-o udați, nu să vă gândiți de ce ați fost trimiși voi să udați, și nu altcineva. Tu ai fost găsit, tu ții furtunul, udă atunci și nu mai gândi, căci cel care udă grădina divină profită de roadele ei.

Citiți partea a patra din Apostolul Daniel. Ea este în legătură strânsă cu ceea ce vi se spune să faceți. Nu vă

cunoașteți viitorul, e ascuns de ochii voștri, nu știți ce plan are Dumnezeu. Se spune: „Roagă-te ca să nu fii ispitit”.

Mulți dintre voi au mult de lucru, dar există o treabă mai importantă pentru care ați venit. Voi fi scurt. Trebuie să reflectați în sinea voastră patru-cinci minute, ca să vedeți dacă sunteți pregătiți să faceți această lucrare, fără să regretați apoi. Și anume, într-un răstimp de zece zile, începând de la 27 iunie, vă veți trezi dimineața pe la ora patru și, între patru și cinci, veți citi partea a noua din Daniel, veți reflecta la ea cu atenție, vă veți ruga la Dumnezeu, ca în fața unui preot, pentru păcatele apropiaților, pentru păcatele poporului vostru. Și, dacă Dumnezeu hotărăște, o să vă ierte. În acest fel, o să vă trimiteti cererea lui Dumnezeu și El va hotărî. Totuși, apropiații care au plecat din această lume să se roage și ei pentru voi, și astfel va exista o rugăciune jos și alta sus, așa cum copacul se hrănește și de sus, și de jos. O să vă supuneți influenței lui Dumnezeu. O să mâncați de două ori pe zi: nu unt, nu ouă, doar hrană vegetală. O să mâncați dimineața după rugăciune și seara înainte de rugăciune. Seara, veți mânca înainte de apusul soarelui, în timp ce rugăciunea și lectura din partea a noua le veți face după apusul soarelui, pe la opt seara. Dumnezeu a supus lumea întreagă la post. Când veți mânca dimineața și seara, îi veți mulțumi mult lui Dumnezeu. În aceste zece zile, o să respectați un post absolut al inimii și al rațiunii: fără gânduri rele, fără dorințe rele, fără cuvinte rele rostite despre aproapele vostru. În aceste zile, cereți-l lui Dumnezeu doar lucruri importante și necesare, nu lucruri vane. O să-L rugați pe Dumnezeu să-i susțină pe toți frații și surorile voastre, oriunde s-ar afla, să-i ajute pe cei care suferă, pe toți cei care luptă cu răul. Puteți folosi rugăciunea *Tatăl Nostru* și altele. Încercați să fiți sinceri și inima să vă fie mereu călduroasă.

Mergeți spre Dumnezeu cu credință! Credeți în blândețea și bunătatea Lui. Veți vedea atunci rezultatele.

Sofia, 26 iunie 1918

Conferință despre energia sufletului

Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului...
Isaia 62, 3

Cuvântul „cunună” are două semnificații. Prin acest cuvânt se înțelege dreapta mișcare în cerc, dreapta dăruire. Toate corpurile din spațiu care își conservă energia se deplasează pe o orbită de formă circulară. Ceea ce este adevărat pentru corpurile cerești este adevărat și pentru om. Iată de ce omul care vrea să-și conserve energia trebuie să înainteze urmând o orbită rotunjită sau, mai simplu, astfel această lucrare se realizează în modul cel mai ușor. Cunoașterea modurilor sau metodelor de conservare a energiei spirituale este o știință necesară pentru dezvoltarea adevărată a omului.

Toate suferințele din zilele noastre, individuale sau comune, sunt cauzate de aceste pierderi de energie divină. Când sunteți tineri, energia pe care o aveți în organism este atât de mare, încât credeți că nu va înceta niciodată. Dar este doar o iluzie a vieții de pe Pământ. Această energie poate să fie pierdută așa cum vă pierdeți banii. Ea curge din voi așa cum curge apa dintr-o sticlă spartă. Așa fac podgorenii care ascund sub pământ vinul câțiva ani, unde fermentează încetișor. În acei ani, în vin se formează o anumită cantitate de dioxid de carbon și deschiderea trebuie să se facă foarte precis, căci tot lichidul se poate scurge dintr-odată. La fel și energia omului, care este ascunsă în suflet, în anumite momente poate să se scurgă brusc, ceea ce se întâmplă cu ocazia unei bucurii mari sau a unei mari dureri. De aceea, omul trebuie să știe cum să se bucure și cum să sufere. Aceasta este o artă. În acest caz, nu trebuie comise greșeli, căci s-ar putea ca omul să fie afectat.

O să vă dau un exemplu prin care se poate vedea cu claritate care sunt consecințele unei mari bucurii. În Istanbul, premiul la loterie a fost o navă englezească, care costa 4-5 milioane de leva. Un docher a câștigat-o și a fost invitat să-și vadă câștigul. Or, pe drum, și-a pierdut mințile de bucurie. Oamenii își pierd judecata la o bucurie mare sau la o durere mare. Ce înseamnă a pierde judecata? înseamnă pierderea energiei sufletului sau neînțelegerea limbii spirituale. N-ai de ce să fii nebun de bucurie, nici să suferi mult, căci prin bucurie

mare se înțelege o suferință mare și invers. Este o lege adevărată. Voi ziceți: „Când o să mergem la Cer, o să fim foarte mulțumiți, dar, când o să coborâm în iad, o să suferim”. Eu întreb de ce anume cei care sunt sus se bucură. Care este diferența între suferință și bucurie? Durerea provine din faptul că am pierdut ce ni s-a dat. De exemplu, dacă ne pierdem sănătatea, banii, urechea sau altceva, o să suferim.

În consecință, trebuie să învățăm cum să păstrăm ce ne-a dat Dumnezeu. Ca să putem păstra ce ne-a fost dat, trebuie cu orice preț să ne dublăm energia; de aceea, în Evanghelie a fost menționată o lege: dublarea este o lege a seminței - dacă nu seamănă, agricultorul pierde. În acest caz, creierul vostru este un ogor ce trebuie semănat. Dumnezeu a pus sămânța în hambar și, când vine sorocul, Dumnezeu zice: „Seamănă ogorul!”. Voi răspundeți: „Anul acesta n-o să semăn, fiindcă am destulă hrană, o să mă odihnesc”. Vă lăsați creierele necultivate și ele ajung să se atrofieze, cum se zice în limbaj științific. Arta supremă în felul de a păstra energia mentală este să știi să cultivi creierul omenesc. Există trei moduri în care se consumă energia omenească: prin organismul fizic (brațe, picioare, mușchi, stomac, plămâni), prin gândirea omului și reflecție, prin pasiunile omului.

Elementele cele mai periculoase pentru consumul energiei sunt pasiunile. Și aceia dintre voi care se plâng că memoria îi lasă puțin câte puțin or să afle că pasiunile sunt la ei în exces. Acest fapt poate fi remarcat la fetele și la băieții de 15-16 ani. Este vârsta la care se îndrăgostesc și încep astfel să uite și nu mai reușesc să-și învețe lecțiile. La fel li se întâmplă și adulților care se îndrăgostesc de lucruri diferite, dar asta nu e iubire, e o iubire la prima vedere, cum ar fi iubirea de a bea. Asta e situația bețivului, care iubește paharul: se uită în el și e mulțumit. La fel se întâmplă și în lumea ideilor: în sens ocult, există idei fizice, idei de dorințe și idei spirituale. Ideile de dorințe sunt cele de care suferă societatea din zilele noastre, adică epoca în care oamenii trăiesc acum are această natură.

Această mișcare din noi, acest elan trebuie să fie cununa din mâna lui Dumnezeu. Prin expresia „mâna lui Dumnezeu” trebuie să înțelegem voința lui Dumnezeu. În lumea de astăzi, omul trebuie să aibă o voință puternică, iar eu vă ofer metodele prin care s-o întăriți pe a voastră. Voi credeți că aveți voință. Da,

aveți, dar e obișnuită. Ca să ai voință, trebuie să știi să te rotești în cerc. Când vrem să dăm jos fructele din pom, îl scuturăm. Când aveți în minte o idee monotonă, de exemplu nu suferiți pe cineva, îi trimiteți gânduri care trec de la voi la el și de la el la voi și, după una-două zile, simțiți un disconfort mental. O să mă întrebați: de ce o anumită persoană vă ofensează cu cuvintele ei? V-a vorbit astfel ca să vă încerce voința. În Scripturi stă scris: „Trebuie să ai un coif ca să lupți cu dușmanul. Dușmanii din lumea invizibilă pot să vă trimită o idee rea prin oricine: soție, soț, copii sau altă persoană. Chiar și cei care vă iubesc cel mai mult pot să vă transmită o astfel de idee de care nici măcar n-ați auzit. Trebuie să respingeți aceste idei.

Ați auzit aceste cuvinte străvechi: „Dumnezeu va face totul”. Cum o să facă totul? Să presupunem că creșteți într-o cameră viermi de mătase și-l introduceți acolo pe băiețelul vostru, un copilăș de unu-doi ani. Ce o să facă el cu coconii? Va călca pe ei și-i va strivi. Tot așa, puteți lăsa să treacă o idee tânără de doi ani prin sufletul vostru, și ea va strivi într-o oră toți coconii. Prin cuvântul „cocon” înțeleg un gen special din gândurile, faptele sau dorințele voinței voastre.

În viață, trebuie să urmăim cu precizie metodele oferite de natură. În natură, nu ne putem imagina Soarele ca pe un cerc negru, căci nu va fi niciun Soare; trebuie să ni-l imaginăm întotdeauna de culoare deschisă. Lumina este o mișcare în cerc, în primul rând, să rețineți că fiecare gând, dorință, faptă a voastră este trimisă de lumea invizibilă și să știți că ceea ce se întâmplă trebuie să aibă loc în mod obligatoriu. Dacă înțelegeți această lege a mișcării, veți afla că un gând trimis de o persoană, care a trecut de la un capăt al orbitei voastre la capătul opus, va dispărea singur. Dacă vă aflați la acel capăt, îl puteți capta. De aceea, nu primiți niciodată pe loc o idee venită când vă traversează orbita de la primul capăt. De aceea, Hristos a spus: „Nu te opune răului”. Ceea ce înseamnă: nu i te opune, ci așază-te la celălalt capăt și apucă-l.

Acum, bineînțeles, aveți nevoie de experiență, în ce constă această experiență? Mulți m-au întrebat cum trebuie să evolueze, să avanseze, cum văd una și alta. Vreau nu numai să vedeți lucrurile, ci să le și cunoașteți. Una e să vedeți un bob de grâu, alta e să-l plantați. Așadar, nu este de ajuns să simțiți o idee divină care vă este dată, ci trebuie s-o și stăpâniți și s-o

puneți în aplicare. Vreți, de exemplu, să vedeți un înger. Se poate să vedeți mulți îngeri, vă puteți duce să-i vedeți, dar, la întoarcere, rămâneți aceiași, doar povestiți ce-ați văzut, ca la un spectacol, și cu asta treaba s-a terminat. Trebuie să adoptați aceste principii. Este important să intrați în relație cu inteligența, cu spiritul îngerului pe care îl întâlniți. La fel și în natură, întâi simțim lucrurile, apoi le vedem. Există multe animale care ne simt, dar nu ne văd. Într-o zi, după ce vor evolua și vor ajunge la nivelul nostru, vor zice: „Acum, vedem lucrurile pe care altădată nu reușeam să le vedem”.

Vă voi da o încercare, pe care o puteți face timp de o lună. Mulți dintre voi o pot face. Să nu credeți că, atunci când faceți încercări, totul e perfect și duce la un rezultat bun. Se poate să ajungeți la un rezultat prost, dar asta nu trebuie să vă descurajeze, rezultatele cele mai rele pot să fie deseori cele mai bune. O să vă dau un exemplu ca să vă explic această idee. Soția unui turc a râs mult, maxilarul i s-a deplasat și gura i s-a deformat. Au căutat medici ca să-i pună la loc maxilarul, dar nimeni nu era în stare s-o facă. De aceea, soțul a decis s-o ducă într-o zi cu șareta la un doctor bun. Dar, pe drum, caii s-au speriat, au răsturnat șareta, femeia a căzut și maxilarul a revenit la locul lui. Turcul pornise la drum ca s-o trateze la un specialist, dar Dumnezeu a găsit ceva mai bun, s-o facă să cadă pe acea femeie din șaretă și astfel să-i pună la loc maxilarul... Iată de ce să nu credeți că a cădea din șaretă e un lucru rău, pentru că asta ar putea să vă pună la loc maxilarul!

Să vedem care este încercarea. În primul rând, când vă vine în minte un gând de ură, schimbați-l cu iubirea. Vă voi arăta o metodă prin care veți putea să schimbați ura în iubire. Puneți-vă imediat în locul celui pe care îl urâți, presupuneți că faceți aceeași greșeală față de Dumnezeu și ziceți: „Dumnezeu mă iubește cu toate defectele mele, de aceea voi face și eu la fel cu acest om, o să-l iubesc!”. Indiferent de greșeala sau de comportamentul unei anumite persoane față de voi, vă găsiți cu ea în aceeași situație ca în raport cu Dumnezeu. Dumnezeu nu și-a schimbat până în acel moment comportamentul față de voi, vă iubește. Începeți să vă deplasați gândul îndreptându-l spre Dumnezeu, apoi transmiteți-vă gândul spre ceilalți, spre cel pe care îl urâți. Iubirea pe care Dumnezeu o are pentru voi va trece de la voi spre cealaltă persoană și va ocupa același loc în raport

cu voi, în aceeași situație în care vă găseați în raport cu Dumnezeu, adică în conștiința celui om se vor crea aceleași relații.

În al doilea rând, în cursul acestei luni, nu vorbiți pe nimeni de rău sau, când sunteți vorbiți de rău, tăceți, comportați-vă ca și cum n-ar fi vorba despre voi. E posibil să deveniți cam înăcăriți, dar purtați-vă ca și cum n-ați fi. Dacă o femeie bagă mâna într-o cocă alterată, îi sunt alterate și mâinile? Chiar dacă tot corpul devine înăcrist, să știți că sufletul nu este. Să nu credeți că înăcreala exterioară se produce și în interior. Să nu credeți că e ușor să renunțați la vorbele rele, e o caznă serioasă. Nu vă cer să renunțați pentru totdeauna la bârfa, ci doar să vă rețineți o lună. Nu mai bârfiți exact o lună, ca să vă încercați voința.

Sfatuindu-vă să schimbați ura cu iubirea, prima nu va dispărea pe loc, ci va continua să se arate. Dacă încercarea voastră reușește de fiecare dată, veți simți o liniște interioară și apariția unei mici energii. Dacă însă încercarea nu reușește o zi, veți avea o mică pierdere de energie. În aceste treizeci de zile, veți avea și pierderi, și reușite, dar important e ca rezultatul final să fie bun. E posibil să cădeți din șaretă, dar maxilarul vostru va fi până la urmă îndreptat. Vă propun aceste două încercări deoarece lucrează în mod natural, așa cum lucrează îngerii în acest moment în lume. Veți avea cooperarea lor.

În al treilea rând, creați în voi înșivă o idee bună și rețineți-o toată luna. Când faceți această încercare, gândiți-vă întotdeauna că sunteți liberi, nu vă gândiți că lumea exterioară sau relațiile voastre cu oamenii pot să facă ceva împotriva. Înainte de a începe încercările, ziceți: „în acest moment, când încep încercările, grație forței divine din mine, pot să fac totul!”. Să nu vă fie teamă de cuvântul „totul”, el cuprinde tot binele, nu tot răul. Nu există forțe, în acel moment, care să vă poată învinge. Țineți bine minte ideea: de fiecare dată când omul vrea să facă un bine, conștiința divină este întotdeauna trează. Când hotărâți să faceți un bine, se creează o legătură între voi și Dumnezeu, purtați deja un dialog, în moment în care hotărâți să faceți un bine pentru Dumnezeu, El se gândește la voi.

Aceste trei încercări pe care vi le propun vor fi o bază pentru purificarea ideilor și inimii voastre înainte de a începe să luptați. Văd că mulți dintre voi trăiesc ca unii care au cumpărat bilete la loterie și așteaptă câștigul. În al doilea an, mai cumpără

un bilet, la fel și în al treilea an, dar puțin probabil să câștige ceva. Nu așa se intră în împărăția lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să fie cucerită prin Forță, Știința se dobândește prin Forță, totul în lume se dobândește prin Forță. Forța înseamnă acele ființe raționale superioare îngerilor. Ele sunt forțele lui Dumnezeu și totul se obține prin ele. Aceștia sunt arhanghelii.

Mai târziu, după ce veți face aceste încercări, o să puteți alunga reumatismul, durerea de cap, tahicardia, ftizia și alte boli, care există nu numai în organism, ci și în minte și în inimă.

Stă scris în scripturi: „Vei fi cununa de slavă din mâna Domnului”. Prin cuvântul „cununa se înțeleg ființele angelice superioare. A fi cununa Domnului înseamnă să fii în relație cu duhurile supreme ale iubirii, care sunt și izvorul iubirii divine. Celui care bea din acest izvor nu-i va fi niciodată sete. Există două categorii: cununa și slava. Slava reprezintă arhanghelii care poartă voința lui Dumnezeu în plan fizic. Când vreți să vă întăriți voința, chemați un arhanghel, care e puternic, are putere. Este o lege care lucrează prin forța inspirației. Indiferent care ar fi fost idealul pe care mama l-a avut în timpul sarcinii, copilul ei așa va fi. Ideile și dorințele noastre sunt asemenea ființelor la care ne gândim în acel moment. Dacă o femeie s-a îndrăgostit de un tânăr stupid, așa va fi copilul lor. Ea îl vede pe tânăr altfel, și-l imaginează perfect, dar, în realitate, nu este; ideea ei nu se potrivește cu realitatea. Trebuie să fim atenți la faptele lui. Nu trebuie să dăm atenție exteriorului, că e frumos, că e curat etc. Un cap poate să fie curat, dar, în același timp, să fie lipsit de inteligență.

Înțelegeți faptele ca pe ceva rațional. A fi curat înseamnă o situație în care ai un picior rupt și cineva vine să ți-l pună la loc sau îți ușurează durerile când suferi. Să luăm un exemplu. Un om crede că e curat; el intră la o reuniune de rugăciuni și are idei urâte despre unul sau despre altul. Iată ce înseamnă oamenii curați, care vin să strice ambianța unei reuniuni de rugăciune! Dacă sunteți curați, trebuie să intrați cu o bună-dispoziție pe care să le-o transmiteți și celorlalți. Altminteri, nu sunteți precum cununa sau slava lui Dumnezeu și, în realitate, într-o astfel de reuniune, omul va îmbătrâni curând. Cum să nu îmbătrânească? Dacă vreunui dintre voi îi spun întruna că e urât, veți vedea că într-o lună o să se facă mai negru la față. Dacă îi spuneți unei persoane că e frumoasă, chiar va deveni

frumoasă. Când vă văd uneori negri la față, zic: „Cineva a lucrat asupra voastră!”. În casa lui Dumnezeu, nu vreau viermi! Dacă există viermi, să rămână afară! Dacă cel care a trecut bine peste aceste încercări cade, îl voi ridica și îl voi pune pe picioare. E o încercare perfectă.

Când m-am hotărât să le vorbesc femeilor, era un timp ploios. Mi-am zis: „Această vreme arată că femeile n-au noroc”. Dar văd că azi e mai frumos, ceea ce înseamnă că li s-a acordat încredere femeilor. Soarele care strălucește arată că și el este de acord. Nu este doar o consolare, ci și un fapt.

Când începeți să faceți primele încercări, nu vă poticniți. Nu vă pierdeți sentimentele, ideile și credințele religioase pe care le aveți. Fiecare bărbat și femeie trebuie să-și aplice experiența. Am venit pe Pământ ca să câștigăm, ca să ne întoarcem bogați la Dumnezeu. A pierde e ușor, dar a câștiga este o artă, căci cei mai mulți dintre voi nu gândesc. Această „pierdere” este numită de ocultiști demagnetizare. Dacă nu reușiți să efectuați singuri aceste încercări, chemați pe cineva în ajutor, lucrați în colectiv. Dar trebuie să aveți răbdare. În mod normal, începeți să faceți încercările dimineața sau când aveți chef. O să întrebați dacă vi se va primi rugăciunea. Suntem obligați să ne rugăm, dar nu trebuie să ne intereseze dacă Dumnezeu ne va auzi sau nu ruga.

Ca să reușiți în această viață, trebuie să aveți o voință puternică, o minte puternică și o inimă puternică. Ele se dobândesc doar când omul duce o viață pură și sănătoasă. Altfel, nu ne putem aștepta la niciun fel de reușită. Dacă urmărim istoria de la un capăt la altul, vedem că bărbații și femeile care au reușit cel mai mult au dus o viață pură și sănătoasă. Dacă sunteți murdari, înseamnă că vi s-a întâmplat să beți și ați căzut. Greșim dacă credem că mama ne-a adus pe lume în păcat. Toți cei care nu împlinesc voia lui Dumnezeu sunt născuți în păcat; cei care împlinesc voia Domnului nu sunt născuți în păcat. Cineva a zis: „Suntem păcătoși”. Da, nu neg, comitem erori, dar nu ne-am născut în păcat. Toți cei care împlinesc voința lui Dumnezeu s-au născut din iubire.

Hristos vrea ca omul să fie drept în sufletul lui; ceea ce reprezintă acolo sus să fie la fel și jos. Ești tulbure, n-o ascunde. Când ești tulbure, înseamnă că pruncii din tine sunt neraționali. Dar asta se va rezolva. Străduindu-te astfel, toate

inconveniente vor dispărea și binecuvântarea va coborî peste lume, în acest fel, oamenii vor fi. obligați să nu mai fure și să nu mai mintă. Acum, o să vă exersați voința ca să deveniți puri și sănătoși. Când veți reuși, o să aveți forța să luați fructele din pomul vieții, ca să vedeți că totul e posibil. Numai așa viața va fi interesantă.

De acum înainte veți fi permanent la școală. Până acum, n-ați fost într-o astfel de școală. Până acum, ați spălat vasele, ați tăiat ceapa etc.; de acum înainte, veți începe cu litera „a”, care este vocea voinței. Numai așa vă veți exersa voința.

Sofia, 26 iunie 1918

Cel care clipește

*Cine clipește din ochi este o pricină
de întristare, și cine are o gură
nesocotită se prăpădește singur.*
Pilde 10,10

În această lună, aș vrea să citiți toate pildele lui Solomon și să le învățați pe de rost pe cele care v-au impresionat mult.

Observați că, dintre toate organele omului, ochiul ocupă unul dintre locurile cele mai importante. Ochiul se folosește de lumină și mulțumită ei atingem obiectele. Sensibilitatea urechii se datorează vibrațiilor deosebite ale aerului. În cazul mirosului, mirosurile se răspândesc grație particulelor din aer. Dar, când este vorba despre gust și pipăit, trebuie să ne servim de mijloace pur fizice: limba sau degetele. În consecință, ochiul este un simț pur mental.

Clipitul conține două mișcări: una când închidem ochiul, cealaltă când îl deschidem. Când îl deschidem e ziua, e un moment. Când deschidem și închidem ochii, trece o perioadă de 24 de ore. Când închidem ochii, atunci au loc toate crimele din societate. Toți clipiți. Când vă trece prin cap o idee rea, clipiți. Cel ce comite greșeli clipește des. Tânăra îi clipește tânărului și el îi face cu ochiul. În acest fel se efectuează o mișcare nedreaptă a minții omenești. A clipi înseamnă a coborî cu un pas. Ochii oamenilor care clipesc devin mai mici, iar despre oamenii care au ochii mici se spune să sunt șireți. Acesta este rezultatul clipitului. Rațiunea vi se degradează prin aceeași lege. Când ochii devin mai mici, rațiunea se degradează, toate ideile și sentimentele generoase dispar. Asta demonstrează că lumea voastră devine mai mică și cercul cunoștințelor se micșorează și el. Solomon spune: „Cine clipește din ochi este o pricină de întristare”. Pentru cine? Pentru sufletul său. Căci ferestrele sale devin mai mici și intră prin ele mai puțină lumină, dar tocmai prin ferestre intră viața. Dacă vă vine o idee divină, ziceți: „încă n-a venit timpul”. Asta înseamnă că ați clipit. Vi se cere să faceți o treabă, dar voi ziceți: „N-a venit încă vremea”. Ați clipit. Clipiți azi, clipiți mâine, poimâine; fata îi face cu ochiul unui tânăr, la doi, la trei, toți se iau după ea și iese un adevărat scandal. Dacă o tânără e serioasă, niciun băiat nu se ține după ea. În viață,

există mulți băieți de acest fel, și să nu credeți că sunt doar la nivel fizic, ci sunt și în inima și în mintea lor. După un clipit înțelegeți omul care nu vrea să învețe legile divine.

Când omul își pierde starea mentală normală, dă din cap, clipește și-si mișcă picioarele, dar aceste mișcări sunt incorecte, seamănă cu un vârtej care nu face decât să învărtă praful.

Tot așa se explică legea durerii. Un om zice: „Sufăr!” Bine, ține-ți ochii deschiși! „Dar sufletul meu suferă mult!” Ține-ți ochii deschiși! „Mă doare spatele.” Stai la soare, ține-ți mintea deschisă, trează și stai cu ochii îndreptați spre Dumnezeu! Însă zici: „A, nu, nici vorbă să mă gândesc acum la Dumnezeu!”. Cu aceste cuvinte, ai închis ochii. O fată se îndrăgostește de un băiat și iată că deja închide ochii pentru mama și tatăl ei, pentru toată lumea din casă, se gândește numai la băiat. Așa facem și noi, închidem ochii, sufletul și inima și ne gândim doar la lucruri provizorii.

Omul are trei feluri de ochi: unii sunt fizici, alții se găsesc în suflet, ultimii, în minte. Dacă aveți o bănuială, faceți o mică încercare. Dacă vă treziți de dimineață cu o indispoziție, rămâneți pe loc și ziceți: „N-am să clilesc!” îndreptați-vă mintea spre Dumnezeu, începeți să vă gândiți la Dumnezeu pentru tot ce e bun, pentru îngeri. Ce faceți acum ca să vă îngrijiți? Vă sculați dimineața, vă luați rucsacul și vă duceți la vecin ca să-i spuneți: „Știi ce mult sufăr?” Celălalt răspunde: „Știi ce mi s-a întâmplat?” Amândoi mergeți la un al treilea ca să-i povestiți durerea voastră. Dar și al treilea se plânge de necazurile lui. Și ce se întâmplă? Fiecare își poartă propriul rucsac. Nu faceți astfel! Adunați-vă toți trei, așezați-vă cu fața spre răsărit, reflectați vreo zece-cincisprezece minute, și mintea vi se va îmbroșta, o lumină va pătrunde în ea. Atunci, îndată ce vă vine o idee, puneți-o în practică.

„Și cine are o gură nesocotită se prăpădește singur.” În această pildă vedem simbolurile gurii. Cel care clipește pricinuieste întristare, iar cel cu gura nesocotită este cel care a clipit mult timp. Judecata lui a devenit nesocotită prin faptul că a clipit mult timp, adică vorbește vrute și nevrute. Toți oamenii din zilele noastre suferă de asta. Soțul ți-a spus cuvinte care te-au jignit și te duci din casă în casă ca să spui cum se comportă. Când repeți deseori un lucru, îl bagi în aceeași oală cu alții: „Soțul meu e crud, vagabond, îl credeam generos!” Cealaltă

răspunde: „Soțul tău e o floricea, știi cum e al meu?”. A cui e vina? Soțul tău a clipit, și acum a venit rândul tău. Soțul tău a clipit și iată-te deja cu gura nesocotită. Desfrâul din lume, cele mai mari nenorociri sunt provocate de aceste imagini nearmonice și lipsite de frumusețe. De exemplu, îi vorbești cuiva și el își strâmbă gura. Ce înseamnă această deformare?

Dacă aluneci, o să cazi. Așadar, sufletul celui care clipește va suferi, iar această împiedicare nu va fi nimic altceva decât pierzanie. Ți se întâmplă să cazi de pe un pod în urma unui accident; e o împiedicare. Căderea e întotdeauna o pierdere a echilibrului din suflet. Cu ocazia unei astfel de căderi se întâmplă cele mai mari nenorociri. Cel mai important este să-ți ții rațiunea deschisă și pură. O altă regulă importantă este să te gândești bine înainte, când urmează să vorbești despre ceva. Reflectează la ce ai de spus, va fi util pentru tine sau pentru alții. Dacă ceea ce urmează să spui nu instruește pe nimeni, folosește gura pentru altceva. Gura nu e un canal pentru apă murdară. Din gura noastră trebuie să iasă doar cuvinte despre lucruri supreme și pure, tot ce poate să ducă la generozitate.

Vă voi arăta această lege, modul în care se mișcă fizic o idee. Dacă nu vă țineți mintea deschisă, adică nu vă controlați gândurile, acele impurități vor ieși din gura voastră și, după un timp, o să vă constipați, drept care va fi necesar să vă faceți o clismă. Ziceți despre cineva că e constipat. Eu zic că a clipit, că nu și-a ținut în frâu vorbele. Fiecare idee produce un act fiziologic asupra noastră și de aceea este indispensabil ca din gura noastră să iasă doar cuvinte pure. Altfel, veți chema doctorul. Nu aveți nevoie de doctor, ci trebuie să căutați motivul fiecărei boli. Veți zice: „Fac din gura mea un canal, va trebui s-o spăl!”. Toți oamenii au făcut din gura lor un canal și vor să trăiască bine. Gura voastră trebuie să fie jghebul unui robinet. Dacă aveți constipație, vă lipsește priceperea. Stomacul și intestinele trebuie să fie libere.

Mai târziu, o să vă spun care este legătura dintre cap și stomac. Între suflet și mintea din corp există o legătură foarte strânsă. Aveți în vedere că stomacul este capul sufletului. Stomacul e un bărbat, între acest bărbat și cap există o legătură strânsă, se înțeleg bine, căci amândouă sunt de parte bărbătească. Plămânii sunt femeile creierului, iar inima e copilul lor. Stomacul are și el o femeie și un copil. Vreau doar să vă

faceți o idee, ca să înțelegeți că fiecare gând care apare va provoca un anumit rezultat în organism, un rezultat care se va produce pe loc sau într-o altă viață. Dacă nu vă refaceți gândurile, vor rămâne așa chiar o mie de ani. Cineva va zice: „Sunt salvat prin mila divină”. Cum? Când cazi în apă și te salvez, ești salvat din milă, dar, după salvare, trebuie să începi să muncești.

Interpretez versetul pe care l-am citat, căci știu că vă înghesuiți slujindu-vă de guri. Știți că gura unui om este una dintre armele cele mai rapide, este o mitralieră. Până acum, a fost în mâini străine, și trebuie s-o eliberăm. Un om care nu greșește se lovește cu capul de zid. După cap există următoarea clasificare a oamenilor: unii al căror cap e rațional și cei al căror cap este doar un dovleac. În cazul în care capul vostru este doar un dovleac, n-aveți posibilitatea să reușiți. Trebuie să vă forțați creierul ca să lucreze bine și să-si facă treaba.

Nu vreau să vă pierdeți speranța și să vă opriți din lucru. Când constatați o eroare, să știți că vine din afară, ea nu este o calitate a sufletului. Duceți un rucsac, dar să nu credeți că v-ați născut cu el. Dacă aveți în minte o idee rea, să știți că nu e a voastră, alungați-o! Când vă spun că aveți o idee rea, nu vă faceți griji, deoarece ideea mea este să vă fac perfecți în interior. Gândul pe care îl aveți vă va face să suferiți. Ca să treacă aceste gânduri, trebuie să le găsiți în loc gânduri opuse. Nu clipiți, ci găsiți idei bune. Hristos a zis: „Cel ce intră cu ură este hoț și bandit”. Fiecare gând care ajunge la voi trebuie să treacă prin ochi și prin creier. Fiecare gând care a intrat prin inimă e un bandit. Un astfel de gând nu trebuie să vă tulbure, dar să-l țineți la distanță.

În interiorul omului există trei unități. În Biserica Ortodoxă există trei subdiviziuni rânduite de o mie de ani. Ele arată dezvoltarea omului, în primul rând este secțiunea care ne instruieste, apoi credincioșii și, în al treilea rând, cea a preotului, care ține slujba și înțelege felul în care trebuie slujit Dumnezeu. Preotul este Maestrul. Altarul este locul Maestrului, care iese de acolo, pune foc și tămâie în cădelniță și o arde. Dacă popii de astăzi clipesc, de ce ard tămâie? Ei nu știu de ce. Eu știu. Și voi faceți uneori la fel: puneți tămâie în cădelnițele voastre și-l urmăriți pe diavol. Diavolul nu se alungă cu tămâie, care este doar un produs dezinfectant. A arde tămâie înseamnă că inima

voastră trebuie să fie la fel de caldă. Ideile bune din inima voastră trebuie să iasă ca să purifice atmosfera în care trăiți. Dacă tămâiați la fel, ați înțeles simbolul tămâii. Dar, dacă duceți abecedarul sub braț fără să-l citiți, nu vă va sluji la nimic. Iată de ce Dumnezeu v-a dat ochi, care sunt ferestrele sufletului vostru.

În consecință, de fiecare dată când e lumină, trebuie să ne ținem ochii deschiși, ca să primim câtă lumină avem nevoie. Uneori, ziceți: „E multă lumină!”. Alteori ziceți: „E întuneric”. Atunci, deschideți și mai mult ochii. Unii oameni călătoresc noaptea, când e întuneric, dar și noaptea e lumină, însă, ca s-o vedeți, aveți nevoie de organe mai sensibile, care s-o poată capta. Această lumină este folosită de clarvăzători. Adevăratul clarvăzător vede mai bine în timpul nopții decât ziua, fiindcă nu clipește. Își ține ochii deschiși. Încercați să rețineți permanent ideea că trebuie să aveți ochii deschiși. Se spune despre cineva că „a murit cu ochii deschiși” și ceilalți se grăbesc să-i închidă. Lăsați acel mort cu ochii deschiși. Acum toți maestrul și toți preoții țin să le închidă ochii oamenilor. Deschideți-le ochii oamenilor! De exemplu, cineva nu e serios în viață și voi spuneți: „Și crezi că vei deveni creștin! Ești în urmă, noi cunoaștem deja multe lucruri!”. Asta înseamnă să închizi ochii. Ce știți voi? Nu, nu faceți așa! Spuneți-i fratelui vostru: „Frate, ai început bine”. Nu e importantă ora sosirii. Eu, când mă duc să mă plimb, merg încet, mă uit la toate sălbăticiunile, la tot ce întâlnesc pe drum, și atunci ajung. Nu e necesar să te grăbești ca să ajungi la Piscul Negru. Când pleci ca să ajungi la Piscul Negru, observă pe drum izvoarele, privește animalele, fluturii și, dacă ai mintea trează, o să vezi cum își împlinește Dumnezeu lucrarea. Aș vrea ca ochii tuturor să fie deschiși.

Voi întrebați: „Ce trebuie să facem ca să ne mântuim, cum să ne mântuim?” Cel ce nu clipește e mântuit, iar cel ce clipește se îneacă. Să nu descurajați pe nimeni. Fețele voastre, privindu-i, au un aer sever, dar nu sunt așa fiindcă aveți un caracter serios, ci mai degrabă din cauza unei tristeți a tinereții pierdute. Vă spuneți: „Altădată eram tânăr, frumos!” Nu sunteți bătrâni, nu vă înșelați. Ideile pe care le aveți sunt vechi, dar sufletul e tot tânăr. Când corpul îmbătrânește, nu mai e în stare să vă interpreteze ideile, și Dumnezeu le zice atunci îngerilor: „Du-te și dezbracă-mi copilul ale cărui haine sunt murdare și nu se mai

pot spăla!” Eu spun: „Frate, vei fi dezbrăcat”. Sau, cum spuneți voi, „trebuie să pleci și să revii a doua oară”.

Când vorbesc despre ochi deschiși, aș vrea să vă țineti corpul întotdeauna curat. O să vă spun ce influență au ideile bune asupra corpului vostru fizic. La sfinții care au dus o viață pură se formează un parfum plăcut deosebit, un miros interior numit *nux*. Când aveți o bună dispoziție mentală, când aveți o reflecție oarecare, simțiți un miros plăcut, care aparține unei minți elevate ce v-a vizitat. Există credincioși care se roagă mult, dar nu văd nimic, se gândesc doar să fie mântuiți. Renunțați la astfel de gânduri! Există suferințe în cealaltă lume, dar aici sunt mai rele. Când comiteți o crimă, simțiți că vă aflați într-un mare iad. Fiecare a simțit acest iad în suflet, de ce căutați altul? Celălalt iad e doar un joc. Cel din interior este îngrozitor, și atunci ziceți: „Viermele acesta lucrează întruna, când o să sfârșească?”. Seamănă cu o tenie. Luați medicamente ca să scăpați de ea, o dați afară, dar îi rămâne capul. Întrebați: „De ce mi-a venit tenia asta?”. Pentru că ați avut ochii închiși. Prin această boală a intrat în voi un spirit impur care suge întruna. O să dispară îndată ce veți învăța să vă țineți ochii deschiși și gura voastră nu va fi nesocotită. Vă puteți antrena voința astfel încât tenia să iasă într-un minut.

Așadar, noi, oamenii de astăzi, ne putem trata singuri, nu avem nevoie de doctor. Trebuie să vă căliți. Ca să știți dacă gândirea vă e puternică sau nu, faceți lucrul următor: aveți reumatism și nu reușiți să vă vindecați cu medicamente. Vedeți întâi ce hrană vă trebuie și apoi, prin forța voinței, începeți să vă mișcați dintr-un loc în altul cu tot corpul. Când începeți să vă deplasați dintr-un loc în altul, spuneți: „Domnule, ai intrat în organismul meu când ochii mei erau închiși, ieși acum pe ușa din spate!”. Există multe uși din spate. Când o persoană răcește, medicii îi prescriu aspirină, care provoacă transpirație. Ușile prin care se face transpirația reprezintă ușile din spate. Nu zic că nu trebuie să transpirați, ci doar că o idee care ne intră în corpul fizic trebuie să iasă prin acești pori. Porii se sacrifică pentru ochii noștri și zic: „Suntem gata să ne slujim stăpânul”. Toate impuritățile ies prin uși. Când omul face o greșală în lumea morală, simte că în el se adună multe sedimente. Nu respingeți această suferință, ci căutați-i cauza. Cineva a spus: „Vreau să fiu sănătos!” Dacă vreți să fiți, mergeți pe drumul

celor sănătoși. Numai că, îndată ce simțiți un junghi în spate, veniți la mine. Indispozițiile, necazurile, suferințele sunt necesare; nu vă descurajați, ci căutați mai degrabă o modalitate de a le utiliza. Diavolul a intrat în noi și nu trebuie să-l aruncăm afară, ci să-l punem la treabă și să-i zicem: „Am muncit pentru tine opt milioane de ani, acum e rândul tău să ne slujești!”. Diavolul e o creatură inteligentă și, de aceea, trebuie pus la treabă.

Exercițiul principal pe care trebuie să-l faceți în această lună este: dezvoltarea voinței. Dar nu cea pe care o aveți, ci aceea care este rațională, voința lui Dumnezeu. Cu ocazia dezvoltării voinței, ideile voastre trebuie să fie foarte precise. Nu trebuie să aveți două idei în minte în același timp. Totul e legat în noi ca într-un lanț. Mai clar: urmărim un plan divin, trasat cu claritate, și fiecare își face treaba diferit. Să zicem că unul dintre voi e țesător, altul, scriitor, al treilea muncește la vie etc. Comerciantul își va investi ideile în comerț, țesătorul, în țesături, lucrătorul la vie, în lucrările lui; fiecare, în domeniul lui. Cel care e țesător va țese trainic, firul lui nu trebuie să se deșire. Fiecare idee se țese prin gândurile și dorințele care apar. Și astfel se formează ideea întreagă. Acest fir trebuie să fie solid și țesut după toate regulile. Acest fir țesut astfel se va manifesta ca Forță a voinței voastre, căci voința trebuie să-și dovedească întotdeauna trăinicia în lumea materială.

Acolo unde vrem să interpretăm ideile proprii, vom avea dificultăți și obstacole. Lumea aceasta este un puzzle pentru noi. De exemplu, vă căsătoriți cu un bărbat și vreți să fiți fericite, dar nu reușiți să vă înțelegeți. Cine e de vină? Îi lipsește ceva soțului vostru, dar și vouă: amândoi ați intrat în căsătorie cu ochii închiși. Dacă are capul puțin aplecat sau plat la spate, dacă ochii îi sunt prea mici și buzele subțiri, ce așteptați de la un astfel de bărbat? Asta arată că nu sunteți făcuți unul pentru altul. Bun, ce vă rămâne? Să vă faceți buzele mai groase, să vă dezvoltați inima. Ca să vă dezvoltați inima, trebuie să vă puneți la treabă voința.

Frenologii spun că oamenii din zilele noastre au 41 de uși prin care pot să primească vizitatori. Voi încercați să treceți printr-o ușă, nu puteți să intrați, încercați alta și, în cele din urmă, o să găsiți o ușă prin care veți reuși să intrați. Așadar, aveți multe moduri de a influența oamenii. Chiar și copilul

cunoaște această lege și, când vrea ceva, începe cu cuvintele: „Mami, dă-mi asta!” - „Nu acum!” începe atunci să te mângâie, să te sărute și până la urmă consimți. A deschis una dintre porțile tale și a intrat. E un copil inteligent, deoarece și-a folosit în acest fel voința. Tu vei replica: „Nu vreau să fiu ipocrit”. N-ai de ales, vei mângâia, îl vei face să strălucească pe acel om. Mâna lui e murdară, tu o vei spăla, îi vei face un pansament. Trebuie să studiezi sufletul omenesc, nu-i o artă ușoară. Vorbesc despre relațiile dintre oamenii sănătoși. Dar, dacă amândoi sunteți bolnavi, veți chema un confrate. Se naște copilul; el îi va vindeca pe tatăl și pe mama lui. Fiecare membru poate să salveze întreaga casă.

Deschideți-vă ochii spre Dumnezeu! Să știți că nu există nimic mai inteligent, mai binevoitor, mai sensibil decât Dumnezeu. Cineva a întrebat: „Bine, dar acest Dumnezeu de ce S-ar ocupa de mine?” îl faceți să sufere pe Dumnezeu neavând încredere în El. Filosofii zic: „Nu e posibil ca Dumnezeu să se ocupe de tine, ești doar un pigmeu!” Să știți că Dumnezeu are grijă chiar și de creaturile cele mai mici din ocean, le ascultă. De ce credeți că pe voi nu vă va asculta? Totuși, oameni din secolul al XX-lea, vă țineți ochii închiși și vă lipsiți de lumina Lui divină. Dacă locuim într-un beci vreo zece ani, trebuie să suportăm multe boli. Pretind că asta e adevărat nu numai pentru planul fizic, ci și pentru lumea spirituală. Ne rugăm la Dumnezeu, dar nu ieșim din beciuri. Primul lucru este să deschidem ochii spre Dumnezeu. Dar veți zice: „Nu știu ce este Dumnezeu”. Asta n-are importanță. Se poate ca și eu să nu cunosc elementele Soarelui, dar asta nu mă împiedică să mă întorc spre el ca să profit de razele lui. Oamenii de știință zic: „Nu te expune razelor lui, căci nu-i cunoști forța!”. Omul care se apropie de Dumnezeu, chiar dacă nu-L cunoaște prea mult, e mântuit, indiferent că e bun sau rău.

Să știți că, în această doctrină despre care vă vorbesc, omul nu e sortit pierzaniei. Chiar dacă se întâmplă să vă pierdeți mâinile, picioarele, ochii, urechile etc., nu vă așteaptă pierzania. Totuși, voi ziceți: „A fost alungat”. Nu-i nimic, a fost alungat din școli un an, doi, apoi își va reîncepe studiile. Cel ce seamănă tulburare va fi alungat. Dacă nu sunteți în stare să aplicați ce sunteți învățați, veți fi alungați, ca să vină alții care vor să asculte și să pună în practică.

În prezent, pe plan spiritual, vă aud deseori bătând în bănci. Nu se poate învăța o știință în acest fel. Cel ce are voință va exersa nu doar asupra băncilor, ci și a reumatismului sau a burții, când îl doare. Primiți idei pure, ca să vedeți care este puterea influențelor pure. Dacă avansați fie și cu o sutime de milionime de milimetru, este deja mult. Să nu credeți că, odată cu începutul învățării acestei doctrine, veți progresa pe loc. Și eu avansez încet, nu vă pierdeți speranța. Orice învățat care vrea să observe înaintea încet. Dar voi vreți să ajungeți repede la capăt și să spuneți: „Sunt pregătit să devin profesor”. Acea sutime de milionime de milimetru este veșnică și măsura cea mai precisă.

Vă voi prezenta o figură. Imaginați-vă proiecția unui centru al infinității și presupuneți că, în 24 de ore, trebuie să formeze un cerc. Știți ce viteză trebuie să aibă ca să facă 100 de milioane de kilometri? Aici, se mișcă foarte lent, însă sus se mișcă cu o viteză mai mare. În centru, viteza este mică, dar sus crește. Dacă materia inimii voastre circulă cu o viteză asemănătoare, inima și mintea voastră vor ajunge să se topească. De aceea, jos trebuie să înaintezi lent, pentru ca sus mișcarea să fie armonică. Și mai ales nu vă pierdeți speranța!

Ca să vă puteți exersa voința, trebuie să transformați de fiecare dată o stare neplăcută în una plăcută. Vă voi prezenta o metodă ca să vă întăresc voința. De exemplu, aveți un sentiment neplăcut și nu reușiți să scăpați de el. Ridicați-vă și consacrați o oră pentru vizitarea unei familii care se găsește într-o stare mult mai gravă decât a voastră. Nu ziceți: „îmi arde capul, de ce m-aș duce să-i văd pe alții!”. Vizitați o astfel de familie, căreia îi lipsesc lemnele, pâinea, care nu are nimic, stați acolo zece-cincisprezece minute și vedeți dacă cineva se plânge sau nu. Întoarceți-vă acasă și comparați situația voastră cu a ei.

Aș vrea să vă construiți propria clădire. Indiferent de ideea generoasă care vă stă pe suflet, puneți-o în practică. O veți pune în practică nu așa cum scrie în cărți, ci așa cum vă împinge inima s-o faceți. O veți face nu din obligație, ci prin legea voinței divine. Vă puteți zice: „întâi, îmi voi repara casa”. Oare nu toți oamenii sunt „clădirile” lui Dumnezeu? Dacă măcar unei singure persoane îi puteți veni în ajutor, să știți că și aceea este clădirea lui Dumnezeu. Nu vă împotriviți legii părinților voștri, păstrați-vă voința în acord cu a lor, și veți fi mântuiți.

Nu abuzați cu călitul voinței. E de-ajuns să faceți zilnic un lucru mic. De exemplu, să-i dați un pahar cu apă unui om; este suficient. O să spuneți: „Chiar un lucru atât de mic!”. Este un fapt real.

Altă regulă: Nu vă duceți la oameni sau la familii când vă simțiți nefericiți și sperați, ca să vă ușurați. Nu vă duceți coșul de gunoi la apropiații voștri, nu trebuie să vă ușurați sufletul în acest fel. Dacă vă duceți în alte case în scopul de a vă ușura sufletul și a vă lăsa acolo mizeriile, toată lumea își va da seama și n-are să vă mai primească. Vreau ca toți să fiți curați, să n-aveți nimic sub unghii. Curățați-vă hainele, spălați-vă, și atunci îl veți putea chema pe Dumnezeu! Gândul de a fi curat cere voință, ideea de a te duce curat în fața lui Dumnezeu îți reflectă conștiința. Dacă nu ești curat, scoate-ți hainele, spală-te și du-te în fața lui Dumnezeu să te rogi. Un elev neîngrijit nu este admis. Ceea ce nu înseamnă să fii maniac și să controlezi curățenia oamenilor. Fiecare trebuie să și-o controleze pe a lui. Cel care se ocupă de mizeriile aproapelui se murdărește.

Astfel, o să începem cu fizicul ca să ajungem la spiritual. Îi aprob pe oamenii de lume, căci au un început bun, acordă multă atenție curățeniei fizicului. Le este de ajuns să facă un pas înainte ca să intre în împărăția lui Dumnezeu. Dacă posedă această artă (curățenia fizică), vor putea să treacă cu ușurință la nivelul spiritual. Aceste lucruri sunt utile pentru crearea unei atmosfere binefăcătoare pentru gândirea omenească. Tocmai prin impuritatea ideilor se creează o atmosferă proastă, în urma căreia elevii se demagnetizează. Pentru funcționarea rațiunii, trebuie să existe mereu curățenie. Ca să observăm cerul, e nevoie de curățenie. Astfel, Hristos, zicând că cei care au inima curată îl vor vedea pe Dumnezeu, ne spune că această curățenie este o condiție pentru vedere. Așadar, rețineți: curățenia este o necesitate pentru întărirea voinței. Se poate stăpâni doar prin ucenicie. Este o religie.

Trebuie să știm cum să utilizăm puterile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu. Există un blocaj în suflet și în inimă ce trebuie utilizat rațional. Ziceți despre ceva: „Legați-l cu o funie ca pe bou”. Nu putem să facem așa. Ce reprezintă funia? Funia e o lege cu care puteți să vă conduceți gândurile sufletului, rațiunea și inima. Nu dați atenție dacă aveți sau nu bună-dispoziție. Faceți o scurtă lectură și, când ziua se sfârșește, vedeți ce-ați

învățat. Scrieți asta într-un carnet. Până acum, viața voastră a fost foarte confuză: vă sculați dimineața și stați în bucătărie până la amiază, și după-amiaza altă agitație, și seara vă culcați oboșiți. Vă întrebați: „Mâine ne așteaptă același lucru, când ne vom elibera?”. N-o să vă eliberați, căci prin această muncă câștigați cunoștințe, vă căliți voința mulțumită acestor greutăți.

Nu-i judecați pe ceilalți, lăsați-i cu greșelile lor, dar cei mai puternici să le vină în ajutor celor mai slabi. Nu există rugăciune mai bună decât ajutorul dat fratelui tău. Dumnezeu la care te rogi este inteligent și zice: „Nu-mi mai vorbi, mai bine ieși afară și fa această treabă!”. Dar tu vei zice: „Doamne, sunt ocupat”. Ești ocupat, căci ți-ai pus în spate o povară mai grea decât poți să duci. Ca și cum un copil a luat o algebră să se uite în ea, chiar dacă nu știe să numere. La fel se întâmplă cu gândurile voastre. Uneori aveți gânduri și sentimente bune și vă ziceți: „Sunt într-o dispoziție foarte bună”. Această dispoziție vine de la un prieten care tocmai v-a vizitat și v-a hrănit. Nu vă înșelați, mâine n-o să se mai repete. Principalul lucru pentru voi este să vă apucați de treabă și să știți că zilnic terminați o treabă importantă pentru voi. Păstrați-vă inima pură, sufletul proaspăt, judecata trează și mintea puternică!

În această lună, ajutați-vă unii pe ceilalți. Nu vă spuneți între voi că maestrul a zis asta sau aia ca să vă sperie. Eu spun lucruri reale, voi interpretați greșit lucrurile. Cel care se instruieste este mereu în frunte, iar cel care nu se instruieste este întotdeauna la coadă. Există multe suflete omenești care s-au înălțat atât de sus, încât au ajuns la îngeri, și mulți îngeri s-au prăbușit. Având în vedere că aveți posibilitatea să vă instruiți și n-o faceți, asta e un păcat al sufletului vostru. Doar diavolul e bătrân. Gândiți-vă că sunteți tineri în această cunoaștere divină, ca să vă folosiți întreaga voință!

Unii oameni sunt bogați, alții, săraci. Sărăcia e o muncă, bogăția e un repaus. Există o sărăcie bună și alta rea, adică o muncă bună și una rea. Munca bună este cea pe care știi s-o faci, iar cea rea, atunci când nu știi să muncești. La fel, există o bogăție bună și alta rea. Dar e posibil ca aceste situații să-și schimbe rolul. Astăzi ești sărac și zici: „Slavă Domnului, am de lucru!”. Și începi să lucrezi. Mâine ești bogat și zici: „Astăzi o să mă odihnesc”.

Acum zic: „În seara asta vom face să se miște lumea cu o sutime de milionime de milimetru, dar trebuie să lucrăm în colectivitate”. Când vă spun să transformați ura în iubire, sunteți stupefiați, dar putem oricând să îndepărtăm ura, căci se află în interiorul nostru.

Știți cum e cel care mă ascultă și nu pune în practică? Ca și cum l-ați duce să viziteze un mic restaurant doar ca să miroasă felurile de mâncare și apoi să plece, cu toate că lui îi e foarte foame. Dar nu putem trăi doar ca să mirosim. În același fel, mulți sunt cei care doar miros creștinismul și zic: „E perfect, e delicios!”. Cel ce vrea să fie creștin prin cunoștințele sale trebuie să știe că poate fi mântuit, poate fi îngrijit, poate fi îmbrăcat, dar cunoștințele nu pot să vină din milă. Aceasta este o înțelegere omenească. Petru zice: „În parte cunoaștem, în parte ne instruiem”. Nu trebuie doar să reflectăm. Să gândești e datoria ta. Să te rogi arată că trebuie să plătești pentru ce ți se cuvine. Zici: „Respir”. Ești obligat să respiri, nu e o muncă a minții tale. Cunoașterea provine din minți omenești, din înțelegerea voinței divine. Vreau să fiți liberi, să reflectați, aici dispoziția voastră n-are importanță. Profesorul nu poate să pună o notă elevului prin har ceresc. Dacă acesta nu învață, nu i se poate da o notă perfectă; nota perfectă se află în interiorul vostru. Eu n-am note perfecte, dar nu dau nimic din milă. Ce înseamnă nota perfectă? Este o lege a progresului, a dezvoltării. Când primești șapte, aceasta este legea perfecțiunii.

Vreți să începeți cu lucruri importante, dar trebuie să vă întoarceți puțin. Când Hristos a venit din cealaltă lume, Dumnezeu L-a pus înapoi la școală. S-a instruit treizeci și trei de ani, chiar dacă provenea dintr-un loc superior, și s-a supus; era dulgher și făcea scaune. Scaunul simbolizează o situație importantă, pe care omul trebuie s-o ocupe în lume. Există certuri în casă, peste tot, doar pentru scaune. Hristos a învățat arta de a face scaune, ca să vă așezați pe ele cu plăcere. Hristos avea dorința de a mântui oamenii. Cum? îi instruia să mănânce hrană sfântă. Trebuie să-ți hrănești sufletul cu hrană sănătoasă, judecata, cu idei sănătoase, inima, cu sentimente sănătoase.

Sofia, 7 noiembrie 1918

O mică analiză

*Cuvintele împăratului Lemuel.
Învățătura pe care i-o dădea mama sa.
Pildele lui Solomon 31,1*

Prin cuvântul „împărat” se înțelege mintea omenească. Prin cuvântul „mamă” se înțelege Dumnezeu, mama divină, care a instruit-o pe aceasta.

Ce să-ți spun, fiule? Ce să-ți spun, fiul trupului meu? (31, 2)

Cuvântul „fiu” înseamnă omul care se află pe Pământ.

Ce să-ți spun, fiule, rodul juruințelor mele? (31,2)

Natura-mamă își trimite întotdeauna dorințele spre copiii ei.

Nu-ți da femeilor vлага și dezmiertările tale, celor ce pierd pe împărați (31, 3).

Primul lucru este să nu-ți dai vлага femeilor. Aici, prin cuvântul „femeie” se înțelege inima omului, care a pierdut calea cea dreaptă. De aceea, să nu-i dai vлага ta. Prin „cele ce te pierd” se înțeleg defectele omenești, mândria.

Nu se cade împăraților, Lemuele, nu se cade împăraților să bea vin, nici voievozilor să umble după băuturi tari; ca nu cumva, bând, să uite Legea și să calce drepturile tuturor celor nenorociți (31, 4-5).

Pentru mintea omenească, prima regulă este să nu bea vin. Prin „băuturi tari” se înțeleg vin cu miere, zahăr și piper negru. Prin cuvântul „vin” se înțeleg bani. Chiar și cel mai desăvârșit om, dacă i se dau bani, poate să-și piardă capul. Prin cuvântul „vin” se înțeleg și toate slăbiciunile care tulbură judecata omului, indiferent că e vorba de idei, dorințe sau fapte care conduc dorințele spre o cale greșită.

„Cei nenorociți” sunt toate ideile și dorințele bune ale omului. Orice om care își face nefericite dorințele se întoarce cu fața de la el însuși. Dacă faci astfel în interior, la fel vei fi și la exterior. Legea divină spune că omul la exterior reprezintă lumea fizică, iar cel care se întoarce spre interior, lumea divină. Niciodată oamenii din jurul tău nu-și pot ameliora viața dacă tu însuși nu ești în stare s-o faci. Iar aceia dintre voi care așteaptă norocul să vină din afară se înșală și sunt dezamăgiți deseori. Nu vă așteptați norocul să vină de afară, el se află în voi. Cui trebuie să i se dea vin și băuturi tari? Dați băuturi tari celui care

piere și vin celui cu tristețea în suflet: să bea să-și uite sărăcia și să nu-și mai amintească necazurile (31, 6-7). Dați băuturi tari celor aflați în pericol și vin celor care sunt nefericiți, furioși, posaci. Dați-i să bea celui care e rău, celui care e furios! Nu reușiți să înțelegeți de ce trebuie să i se dea de băut și de mâncat celui rău, și nu celui bun; nu sunteți în stare să înțelegeți această contradicție. Dacă aveți o curea tare, trebuie s-o băgați în ulei ca să se înmoaie. Cureaua moale nu poate să fie înmuiată în ulei. Asta înseamnă că energia dură trebuie să fie hrănită, să fie înmuiată în ulei, ca să devină moale. Omului nefericit care e dur dați-i vin, pâine, și va fi pregătit pentru muncă. Omul care e bun are în el această moliciune. Deschideți gura pentru mut, pentru cauza tuturor celor părăsiți (31,8). „Deschideți gura pentru cel mut” înseamnă că omul rațional trebuie să-l apere pe cel ce nu poate să vorbească, iar cel ce poate să vorbească nu trebuie să fie apărat. Deschideți gura, judecați cu dreptate și apărați-i pe cel nenorocit și pe cel sărac (31, 9). Voi, femeile care sunteți mame, trebuie să judecați cu dreptate. Când bărbatul se așază în scaunul judecătorului, trebuie să uite toate relațiile personale, nu trebuie să gândească pentru sine, ci să devină o unitate cu Dumnezeu, cu omenirea, adică interesele lui Dumnezeu trebuie să fie ale sale, ca și interesele omenirii. Cel mare înțelege micile interese, pe când cel mic include în sine pe un altul mic.

Cine poate să găsească o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele (31, 10). Prin „femeie cinstita’ se înțelege o inimă bună. În Scripturi stă scris: „Le voi dăruia o inimă de carne și le voi scoate inima de piatră”. O femeie bună are inimă bună. O astfel de inimă are mai multă valoare decât mărgăritarele.

Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de venituri (31, 11). „Bărbatul” înseamnă rațiunea omenească, care are și inimă. Se zice „se încrede în ea”, căci inima despre care se vorbește este rațională. Reflectați la inima voastră! Dacă una dintre dorințe vă dă posibilitatea să reflectați, atunci este o dorință rațională, dar, dacă nu aveți această posibilitate, este periculoasă. Vedeți care este reacția voastră când sunteți prost-dispuși: izbucniți imediat și nu vă gândiți la consecințe. Femeia stupidă se ascunde în voi, adică inima stupidă.

Belșugul înseamnă toate bucuriile pe care le dorim. Bucuriile provin de la inimă, ea reprezintă pământul pe care cresc toate bunurile divine. *Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale* (31, 12). Când nu faceți rău nimănui, veți avea mai mulți prieteni, vă vor iubi mai mulți oameni.

Ea face rost de lână și de in și lucrează cu mâini harnice (31, 13). Hristos a zis: „Căutați, bateți la ușă și cereți”. Așadar, potrivit acestui verset, ea caută în mod evident. A căuta înseamnă dorințele raționale ale omului. Ea caută în toate zilele ei. Ce? Lână și in. Lâna și inul au două calități diferite: lâna reține căldura, în timp ce inul o lasă să treacă. Este o problemă de igienă, de purtat haine de in în timpul verii și de lână în timpul iernii. Preoții evrei au purtat întotdeauna lenjerie de corp din in. Femeia rațională caută și lucrează lâna și inul, iar prin acestea două din urmă se înțeleg două dorințe generoase. Lâna și inul produc cele mai bune roade.

Prin cuvântul „mână” se înțelege că acea femeie are o voință rațională ca să țeară lâna și inul. Inul este gândul și lâna este dorința. Când simte și reflectează, știe ce trebuie să facă cu ele. Prin „lână” se înțeleg dorințele calde și „inul” se presupune a avea puțin sânge-rece. Cuvintele „și lucrează cu mâini harnice” înseamnă că știe foarte bine să-și pună la treabă voința.

Ea este ca o corabie de negoț; de departe își aduce pâinea (31, 14).

Aceasta înseamnă că ea are cârma și știe să conducă corabia. Care este cârma omului? Limba. Corabia este gura, unde aduce pâinea de departe, din interior. Așadar, știe că aduce a navă comercială.

Ea se scoală când este încă noapte... (31, 15).

Așadar, Soarele n-o vede culcată în pat. Ea este deja sculată, înainte să sosească stăpânul ei.

... și dă hrană casei sale și împarte lucrul de peste zi slujnicilor sale (31, 15).

Casa înseamnă corpul. Inima, rațiunea și toate dorințele sunt slujnicele, cărora le împarte lucrul.

Se gândește la un ogor și-l cumpără; din rodul muncii ei sădește o vie (31, 16).

Ea zărește un ogor cu ochii, căci ochii sunt o fântână a adevărului. Vede ce este și ce nu este drept și cumpără ogorul.

Prin „ogor” se înțelege condițiile exterioare fizice oferite de Dumnezeu. Prin „rodul muncii ei” se înțelege lumea inimii sale. „Via” înseamnă că toate ideile și dorințele sunt plantate în ea. Despre o astfel de persoană se zice că este magnetizată. *Ea își încinge mijlocul cu putere și își oțelește brațele* (31, 17). Prin „își încinge mijlocul” se înțelege voința ei. E o femeie care își lucrează corpul, face gimnastică, nu lenevește. Are corpul frumos, fără defecte. Își definește bine faptele, dorințele și gândurile și astfel își oțelește brațele. *Vede că munca îi merge bine, lumina ei nu se stinge noaptea* (31, 18). Prin „noapte” se înțelege starea în care vin durerea și necazurile. Dar, chiar și atunci, lumina ei nu se stinge. O femeie care suferă la necaz și zice: „Până acum mergeam la biserică, credeam în Dumnezeu, dar începând de acum n-am să mai merg” este o femeie fără lumină.

Ea pune mâna pe furcă, și degetele ei țin fusul (31, 19). Oamenii din zilele noastre au descoperit că Pământul se învâртеște în jurul axei sale ca o furcă de tors. Or, femeile de altădată au știut că, dacă Pământul se învâртеște în jurul axei, atunci și ele trebuie să se învâртеască în jurul lor. Așadar, fiecare femeie trebuie să-și întoarcă cele două fețe spre Soare. Cele două părți sunt bucuria și tristețea și trebuie să le rotească în același timp. Fața care este bucuria este luminoasă și cealaltă este neagră. De aceea femeia trebuie să-și rotească furca de tors. Când vin necazurile, roțiți furca. Întrebați-vă: „Oare furca mea se rotește?”. Totuși, voi ce faceți? Vă lăsați furca de tors și ziceți: „Pământul se rotește”. Da, Pământul se rotește, de aceea și femeia trebuie să se rotească. Dacă Pământul nu s-ar mai roti, toată lumea ar muri și, grație acestei mame, toți sunteți îmbrăcați.

Furca de tors înseamnă lumea divină. Acel fir arată energia. Fusul este sistemul solar. Furca se pune în șold. Calea Lactee înseamnă șodul spiritului omenesc. Sistemul solar încearcă să prindă acest șold. Toată lumea trebuie să aibă un fus. Dacă fusul nu se mai învâртеște, dacă n-are furcă și fus, totul se învâртеște invers.

Ea își întinde mâna către cel nenorocit, își întinde brațul către cel lipsit (31, 20). Nu puteți să vă întindeți mâna către cel nenorocit fără să vă fi spălat și tors lâna. Cuvântul „nenorocit” din acest verset înseamnă sămânța care n-a fost încă semănată.

Întinzi mâna, iei aceste semințe și le semeni în grădină, și astfel faci un bine. Odată ce-ți întinzi mâna spre nenorocit, asta înseamnă că ai voință. Când faci un bine cuiva, îl ajuți pe cel slab, nu pe cel puternic; și nenorociții sunt viitorul lumii.

Nu se teme de zăpadă pentru casa ei, căci toată casa ei este îmbrăcată cu cărămiziu (31, 21). Cărămiziu înseamnă veșminte magnetice în lumea ocultă. Există oameni care contractează ușor orice boală; ei sunt goi. Orice persoană care se înfurie și se îndoiește este goală. Și este adevărat. Adam și Eva, după ce au comis păcatul, s-au dezbrăcat și n-au putut să reziste la luptele exterioare. Puterea creștinismului constă exact în asta: toată lumea poate să fie îmbrăcată. Când începem să ne îmbrăcăm cu un veșmânt magic, percepem în noi o Putere. Acest fapt poate fi observat în viața noastră zilnică: când îmbrăcăm o haină, simțim o plăcere, o căldură, dar, dacă o scoatem, simțim o nemulțumire. Supărarea nu este altceva decât sentimentul că haina ne-a fost furată. Când suntem mulțumiți și voioși, avem haina pe noi. Această lege este foarte corectă. Când copiii sunt veseli, sunt îmbrăcați, dar încercați să le scoateți hainele, și imediat devin nefericiți. Așadar, toate necazurile pe care le aveți sunt provocate de faptul că vă lipsește haina. Dacă ați fi fost clarvăzători, ați fi putut să faceți diferența între a fi îmbrăcat cu această haină și a fi fără ea.

Ea își face învelitori, are haine de in subțire și purpură. Soțul ei este bine văzut la porți, când șade cu bătrânii țării (31, 22, 23).

Prin „soț” se înțelege rațiunea. Când rațiunea vorbește, toată lumea o ascultă, căci soțul unei astfel de femei este onorabil. Dacă e leneșă, nimeni n-o ascultă, căci soțul ei nu este onorabil.

Ea face cămăși și le vinde și dă cingători negustorului. Ea este îmbrăcată cu tărie și slavă și râde de ziua de mâine. Ea deschide gura cu înțelepciune, și învățături plăcute îi sunt pe limbă (31, 24-26).

Această lege a învățăturilor plăcute este folositoare pentru oricine. Reflectați asupra acestor versete și eu o să vi le interpretez altă dată.

Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei și nu mănâncă pâinea lenevirii (31, 27).

Această femeie nu consumă o hrană oarecare, ci alege doar una curată. Este cunoscut că lenea este mama tuturor viciilor. În fond, oamenii din zilele noastre sunt foarte leneși. Merg la biserică ca să-L înșele pe Dumnezeu, aprind o lumânare și zic: „Hai să ne rugăm, să aprindem o lumânare ca să obținem ceva”. Iau un bilet la loterie și apoi se duc la cafenea ca să aștepte tragerea. Când vine ziua cea mare, văd că n-au câștigat; atunci, cumpără alt bilet și merg la biserică, ca să aprindă o lumânare și să se roage. Ei cumpără acțiuni, dar cursul lor scade și pierd totul. Acești oameni sunt leneși. Nu faceți și voi la fel, apucați-vă de treabă, exploatați tot ce aveți! Necazurile pe care le aveți provin din lenea voastră și plătiți cu ele datoriile vechi.

De ce nu mănâncă ea pâinea lenevirii? Găsim deseori cazuri asemănătoare în societatea de astăzi, unde se consumă pâinea lenevirii. Un tânăr îi face curte unei tinere într-o anumită casă; el e bine îmbrăcat, existența lui pare bine asigurată, însă are datorii pe ici, pe colo. O caută pe acea fată bogată ca să-și plătească datoriile. Tatăl și mama ei îl agață repede și, fără să-i cunoască starea materială, aranjează căsătoria tinerilor. Cei care i-au împrumutat bani încep să vină unul câte unul și-și zic: „E bogat acum, o să-și plătească datoriile”. Părinții se miră și spun: „Ce ciudat, părea băiat bun!”. Da, dar pentru că v-ați unit cu acest băiat leneș, veți suporta acum consecințele.

Fiii ei se scoală și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală și-i aduce laude zicând: „Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate” (31, 28, 29).

Este adevărat că astfel de mame sunt respectate de copiii lor, ca și de lume. În aceste versete, Solomon descrie femeia perfectă sau elanul sufletului omenesc.

Dezmierdările sunt înșelătoare, și frumusețea este deșartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată (31, 30).

Prin expresia „se teme de Domnul” se înțelege că fiecare femeie credincioasă va fi lăudată.

Răsplățiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății (31, 30).

În această lună, studiați tot capitolul.

Veți încerca să înțelegeți aceste formule vechi, să vedeți care este forța magică a furcii de tors. Când aveți mintea tulburată, veți face următoarea încercare: vă imaginați zece kilograme de lână, luați o copăiță și spălați mental acea lână. O

spălați o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, de cinci ori, până devine curată. Luați apoi un darac, dărăciți o jumătate de oră și faceți din ea sculuri mari. Puneți unul în furcă și începeți să toarceți. Aș vrea să-mi povestiți acest proces, să-mi spuneți ce sentimente aveți când toarceți. O să-mi faceți însemnări la fel ca naturalistul care observă la microscop un proces asemănător. Observați care este sentimentul pe care îl încercați după fiecare scul. Această formulă este furnizată de ocultism și, într-o jumătate de oră, vă poate instrui mai mult decât un pedagog într-un an. Dacă cineva face gripă spaniolă, când stă în pat, să spele lână.

Dacă aceste încercări dau rezultate, sunt adevărate și corecte. Ce e inventat și rezumat de noi nu putem experimenta. Să nu vă înșelați în privința anumitor cunoștințe, care nu vă pot da forță. Dacă vă vine o idee, reflectați asupra ei, păstrați-o undeva două zile în minte și, dacă naște ceva, e utilă. Nu rețineți dorințe și idei care nu vă aduc nimic, învârtiți permanent fusul, al cărui fir trebuie să cadă de sus, și faceți astfel două-trei fusuri. Acest proces trebuie să aibă loc în voi. Nu se cer doar rugăciuni, ci și muncă.

Ce înseamnă rugăciunea? Respirația se datorează sângelui care circulă. Când sângele pătrunde în plămâni și se purifică, aceasta este rugăciunea. Dacă plămânii voștri n-au sânge, de ce respirați și vă rugați? Ca să vă rugați, aveți nevoie de oxigenul care purifică sângele. Uneori, vă rugați fără să știți de ce. Ziceți: „Doamne, aș vrea să am o situație mai bună!”. Sunteți într-o situație proastă? Veți replica: „Vrem să fim ca ceilalți”. Nu sunteți ca ceilalți? Unii întreabă: „De ce să ne rugăm?” Ca să vă purificați sângele, ideile și dorințele! Dacă n-o faceți de bunăvoie, providența va crea condiții de rugăciune. Căci și oamenii duri se roagă: se îmbolnăvesc, cheamă doctorul și-i spun: „Te rog, doctore, ajută-mă!”.

Dacă Dumnezeu te privează de ceva, te duci repede la cineva să ceri și te rogi. O persoană sugerează: „Eu nu vreau să mă rog la Dumnezeu”. Bine, atunci alege pe altcineva. Există oameni care roagă caii: „Hai, mergi, calule!”. Te rogi la calul tău cu speranța că te va ajuta să-ți porți povara. Din punct de vedere psihic, rugăciunea este o lege necesară. A te ruga la Dumnezeu este corect, înseamnă aer curat, în afara acestei rugăciuni, vei cădea din ce în ce mai jos. Cei mai buni pe care îi

vei întâlni vor fi din ce în ce mai impuri. Dacă nu ești dispus să te rogi, coboară în stomac și lucrează acolo.

>

Când lucrați la aceste încercări, elanul vostru să nu fie egoist; toți trebuie să studiați legile divine în același fel în care învățați celelalte materii: științele naturii, bulgara, geometria și altele. Orice persoană care a intrat la școală trebuie să verifice ce e corect și ce nu este. Nu e ca în ziare, din care afli azi că un oraș a fost cucerit și, peste câteva zile, scrie în ziar că a fost cucerit din nou. De exemplu, s-a scris că românii au intrat în Dobrogea, și toată lumea și-a pierdut încrederea. Apoi, ieri-seară, s-a scris că românii n-au intrat acolo. Semănați cu acea tânără care a visat că se căsătorise și că avusese un copil care murise. Dimineața, când s-a trezit, i-a povestit totul mamei sale. Și amândouă, foarte îngrijorate, au început să plângă. Vă necăjiți mult cu lucruri fictive.

Când intrați într-o școală, trebuie să aveți un anumit spirit critic, ca să verificați lucrurile, să aveți o opinie despre lumea invizibilă și legile ei. Doar în acest fel veți putea avea un caracter solid. Eu vreau să spălați lâna singuri, s-o dărăciți și s-o toarceți. Dacă nu știți cum se face, o să vă învăț. Este singura modalitate prin care oamenii devin mai nobili și ating un nivel superior. Trebuie să lucrați, să lucrați și iar să lucrați! Când suferiți și sunteți triști, să vă ziceți: „Mă apuc de lucru!”.

Sofia, 5 decembrie 1918

Ca introducere la cuvintele de mai sus vă voi da un exemplu. Imaginați-vă că trece pe drum un șir de șarete și fiecare dintre voi conduce una. Șaretele unora dintre voi merg bine, fără zgomot, în timp ce altele fac mult zgomot. Ce trebuie făcut ca să nu se mai iște atâta zgomot? Luați o găleată de catran și ungeți osiile roților, ca să înceteze scârțâitul. Acesta înseamnă suferințele din viața voastră. Așa că ungeți-vă sufletul când scârțâie!

Veți studia cuvintele lui Pavel pentru Efesenii în legătură cu Pildele. Fiecare să se oprească la pasajele cele mai importante ale acestui capitol.

Această introducere este utilă, de aceea trebuie s-o rețineți. Să știți că fiecare suferință este o introducere în Iubire. O persoană întreabă: „De ce sufăr?”. Pentru că acum se scrie cartea ta, o introducere la iubire. Făcând această introducere, să nu credeți că știți totul. Cel care crede că știe mult îmbătrânește de timpuriu. Ca să nu îmbătrânească, cel mai bun lucru pe care poate să-l facă omul este să creadă că are încă multe de învățat. Aceeași dorință se manifestă la copii: vor să le știe pe toate. Să nu ziceți niciodată că asta e valabil pentru tineri, căci, dacă ziceți că sunteți bătrâni, veți rămâne cu acest gând și chiar veți ajunge bătrâni. Nici nu o să vă dați seama când o să vă cocoșați, veți deveni ca semnele de întrebare și toată lumea vă va spune că sunteți bătrâni.

Voi continua explicându-vă capitolul al patrulea.

Vă sfătuiesc, dar, eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii (4, 1-3).

„Întemnițat” înseamnă omul hărăzit școlii lui Dumnezeu. Pavel zice: „Eu, care am fost convocat în școala lui Dumnezeu, vă îndemn să studiați, așa cum eu am studiat, cu toată smerenia, blândețea și răbdarea, îngăduindu-i pe ceilalți cu dragoste”. Rămânând în școală, se poate ca cineva să vă rănească, dar să vă spuneți: „Nu-i nimic, camera e mică, iubirea poate să îngăduie!”

„Căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii” înseamnă să căutați să legați o lecție cu alta, să faceți legătura interioară realizată de Duh, adică de învățător.

Și Pavel a mai vrut să spună: „L-am ascultat pe acest învățător cu foarte mare atenție”.

În versetul următor, el scrie:

Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre (4, 4).

Pavel vrea să spună: „Mi-am conceput trupul pentru Duh, slujindu-l în speranță”.

Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți (4, 5, 6).

În acest verset, Pavel zice: „Am făcut aceasta căci am ascultat și am pus în practică ideile singurului Dumnezeu, care îmi vorbea despre o singură credință, credința în Sfântul Duh”. Un singur botez înseamnă a împlini, a simți toate durerile și dificultățile cu recunoștință. Botezul nu înseamnă să fii cufundat în cazan, botezul este un examen prin care trebuie să treci. Pavel a zis: „De fiecare dată când învățătorul mă întreba, eu făceam Bine, adică știam răspunsul corect, căci îmi învățam bine lecțiile”.

Prin „un singur Dumnezeu” înțelegem locul, condițiile care i-au fost date lui Pavel de Dumnezeu, căci Paul zice: „Trăim și mergem într-un singur Dumnezeu”. Adică suntem în aceeași școală.

Dar fiecareia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos (4, 7).

Prin acest verset, Pavel spune: „Eu am pus în practică acest har divin”. Harul constă în aceea că, atunci când aveți nevoie, duhuri mai elevate, numite îngeri, coboară ca să vă dea aripi, ca să vă ajute, să vă lămurească unele probleme. Această lămurire se poate face în diferite feluri. Ea vă poate veni ca un vis, prin inspirarea unei anumite idei când dormiți, iar dimineața, când vă treziți, să-l aveți pregnant în minte. Ajutorul nu vine întotdeauna prin cuvinte. Există trei feluri de a vorbi: din exterior, din interior și de sus, adică a-i vorbi corpului, inimii și minții. O persoană zice: „Haideți să mâncăm, masa e gata!”. Asta înseamnă să-i vorbești corpului. Eu zic: „Să ne iubim!”. Asta înseamnă să-i vorbești inimii. Acest al doilea fel de a vorbi nu este la fel de

bine înțeles ca invitația la masă. Cum veți înțelege iubirea? Când vă spun: „Haideți să-L cunoaștem pe Hristos!” asta înseamnă a-i vorbi minții. Cum îl vom cunoaște pe Hristos? Reflectați asupra iubirii și a modului în care să-L cunoașteți pe Hristos. Explicați-mi cum iubiți și cum îl cunoașteți pe Hristos.

De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor”. Și acest „S-a suit” ce înseamnă, decât că înainte Se coborâse în părțile mai de jos ale pământului? Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile ca să umple toate lucrurile (4, 8-10).

Hristos, care a fost pe Pământ, a împlinit totul și a zis: „Am învins lumea”. Cealaltă victorie, cea a trupului, ne-a lăsat-o nouă. Există trei lucruri care tulbură viața, mai exact trupul, lumea și diavolul. Adversarul cel mai redutabil este trupul. El este legătura dintre om și lume, iar lumea este legătura dintre trup și diavol. Hristos, care a învins lumea, a rupt legătura dintre trup și diavol. Ai o față care corespundează cu iubitul ei, iar tu, ca mamă, distrugi această legătură, și corespondența se oprește. Astfel, Hristos a distrus legătura dintre trup și diavol, care nu mai are loc la voi, decât dacă-l invitați. Pavel a zis: „Am trecut pe această cale, unde lupta noastră era mare”.

Sub toate cerurile, toți înțeleg prezența lui Dumnezeu în viața omului.

Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos (4,11, 12).

Observați că toate aceste lucruri sunt date pentru desăvârșirea sfinților. Cine sunt apostolii? Sunt cei cărora le vorbește Hristos. Proorocii sunt cei cărora le vorbește Duhul. Evangheliștii vin după prooroci, urmați de păstori și învățători. Găsiți în voi ce este potrivit ca să deveniți apostoli.

Reflectați asupra acestui verset: cum sunt apostolii, proorocii, evangheliștii, păstorii, învățătorii? Cuvântul „prooroc” a fost utilizat înainte de Hristos. Găsiți legătura dintre prooroc, evanghelist etc. Omul trebuie să-și dezvolte darul de apostol. Apostol este cel căruia i se vorbește din exterior. Prooroc este cel căruia i se vorbește din interior. Evanghelistul este cel ce a supus lucrurile. Când mâncați un măr, veți spune vorbe bune și veți zice: „Este delicios”. Cine e păstorul? Păstorul este mama

care hrănește copilul, ciobanul este cel care duce oile la păscut, învățătorul este cel care dă lecții.

Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos (4, 13).

Apostolii mergeau la Hristos, îl ascultau, îi interpretau doctrina. Duhul a lucrat în ei. Erau douăsprezece persoane. Profeții au continuat treaba apostolilor și erau mai numeroși decât ei. Evangheliștii au fost și mai numeroși, iar păstorii și învățătorii, cei mai numeroși. Vedeți câți profeți au fost. Trebuie să fi fost cel puțin un profet într-o biserică. În fiecare societate, oricât de mică, trebuie să existe cel puțin un profet. Fiecare profet trebuie să aibă cel puțin zece evangheliști. E calea înmulțirii, darurile cresc în același fel. Fiecare poate fi profet pentru sine. Profet este fiecare persoană trezită, care vede lucrurile de departe. A învățat la școală, a făcut studii și începe să-și realizeze cunoștințele, face calcule și, în sfârșit, prevede că o cometă va reveni în anii cutare sau cutare. Când predicția se realizează, oamenii spun: „Uite un profet”. Toate aceste daruri le-am primit ca să-L cunoaștem pe Fiul lui Dumnezeu, ca să ajungem la starea de om perfect la o anumită vârstă, la vârsta plenitudinii lui Hristos.

Alt verset spune: „Avem duhul lui Hristos”. Pavel înțelege prin asta legătura dintre sufletul și corpul lui Dumnezeu. Zicând că mintea vă va călăuzi, Hristos așază mintea la un nivel superior în raport cu sufletul. În unele cazuri, sufletul este pus între minte și corp. Pavel spune: „Ca să aveți duhul lui Hristos, trebuie să aveți acea legătură dintre minte și corp”.

Ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire (4, 14).

Prin asta se vede că nu trebuie să mai fim copii. Poate un copil să meargă pe Muntele Vitoșa într-o noapte cu furtună? Ca să mergi acolo pe o astfel de vreme, trebuie să fii adult. Iată de ce Pavel zice: „Nu mai sunt copil”. În urmă cu vreo cincizeci de ani, la Varna apăruse o țigancă ce prezicea viitorul cu un melc. A fost foarte cunoscută și veneau la ea oameni de peste tot. Țiganka câștiga mulți bani, de aceea, într-o noapte, a fost atacată de niște vagabonzi ca s-o jefuiască. Ea prevedea totul pentru ceilalți, dar n-a putut să prevadă că va fi jefuită. Oricine

vrea să-și cunoască viitorul, dar numai ca să se joace. În mod normal, viitorul se ghicește într-o ceașcă de cafea, în cărți, după cântatul cocoșului și după partea în care întoarce, după răgetele măgarului etc. Când omul pornește la drum, are și el clarviziuni: de exemplu, întâlnește o șaretă goală sau un preot și începe să se îngrijoreze. Aceste lucruri se află în voi de mii de ani, doar că ați uitat cheia pentru a le interpreta, de aceea vă tulburați. De ce vă tulburați când trece prin fața voastră o șaretă goală sau o pisică neagră? Ce trebuie să faceți? Trebuie să știți în ce moment nu va trece prin fața voastră, când pisica se ascunde și nu iese din ascunzătoare.

Ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos (4, 15).

Pavel înțelege iubirea spirituală pură, unde nu există doi poli, de iubire și de ură. În lumea spirituală, iubirea apare doar prin atracție. Și iubirea prin atracție și distincție o cunoașteți: faceți cunoștință cu cineva, îl atrageți, dar după puțin timp vă saturați și-l respingeți. Așa se întâmplă cu tinerii, dar și cu bătrânii. Un tânăr iubește o tânără, apoi o respinge. Aceasta este legea Pământului: când două ființe se unesc pe Pământ, se resping în mod obligatoriu. Nu se poate fără această zdruncinătură. Să presupunem că stați culcați pe un pat de o singură persoană. Să admitem că, din lipsă de loc, iubita voastră se culcă pe voi. O veți suporta o jumătate de oră, nu mai mult, și, deoarece e grea, veți începe s-o împingeți cu piciorul. Pe Pământ, nu există condiții de iubire. Când iubești pe cineva, trebuie să-l ții la o jumătate de metru de tine. În iubire, în mod normal, unul dintre cei doi va începe să se urce în spatele celuilalt. Se spune: „Să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși”. Ceea ce înseamnă să-l ții la o jumătate de metru de tine. Dacă-l iubești mai mult decât pe tine, îl vei purta în spate.

Într-o povestire din *Halima* se spune că un domn care voia să treacă un râu a văzut pe mal un bătrân ce nu putea să-l treacă. L-a luat în spinare și au trecut amândoi. Când să se dea jos, bătrânul n-a mai vrut și domnul a fost obligat să-l poarte mai multe zile în spate. Deodată, i-a venit ideea să scoată sticla de vin, ca să-l îmbete pe bătrân. A băut din vin și bătrânul l-a strâns de gât, vrând și el să bea. Domnul i-a dat și i-a tot dat până când bătrânul s-a îmbătat. I-a dat atunci drumul domnului

și amândoi au început să danseze. Așadar, când iubitul nu vrea să-ți dea drumul, dă-i să bea, și pe urmă veți dansa amândoi.

Acum, toți suferiți din iubire. Eu numesc oamenii de pe Pământ nefericiți din iubire. Toți oamenii suferă din iubire și apoi se plâng că nimeni nu-i iubește. Eu vă sfătuiesc să aveți mai puțină iubire, ca suferințele să scadă.

Iată, dar, ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor (4, 17).

Credeți că sunteți învățați. Omul învățat e sănătos, n-are abcese, nici afecțiuni, e bogat. Păgânii vorbeau mai multe limbi și nu reușeau să se înțeleagă. Oamenii care nu se înțeleg vorbesc mai multe limbi. Unii cunosc limba stomacului, alții, pe cea a inimii, alții, pe cea a minții. Unii zic: „Cunoscându-L pe Hristos, vom avea mai multă mâncare”. Dacă vreți să-L cunoașteți pe Hristos ca să aveți mai multă mâncare, asta nu e o bună înțelegere. A mânca este o necesitate atâta timp cât ai o șaretă. Așadar, cât timp ai o șaretă, trebuie să ai o găleată mică cu catran. Dacă lași șareta, nu mai ai nevoie de catran. Rămâi doar cu calul, și atunci vei duce doar desaga cu hrana ta și a calului. Când ajungi într-un loc abrupt, o să-ți lași calul, o să lași desaga cu mâncarea lui și-o vei lua doar pe a ta. Tu ai un soț, așa că vei purta o găleată cu catran pentru el. Se poate să nu vrei, dar ce e legat nu trebuie să se dezlege. Ai copii, așa că o să le duci găleata cu catran. Reflectați care sunt relațiile dintre copii și părinți, dintre soț și soție și invers. De ce bărbatul caută femeia și femeia, bărbatul? Scrieți despre acest subiect ca și cum ar fi un exercițiu.

Având mintea întunecată, sunt străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor (4, 18).

Eu interpretez această idee invers. Când inima e împietrită, e mai puțin de lucru și, când e mai puțin de lucru, judecata se întunecă. O inimă împietrită nu poate să creeze nimic. O să mâncați mai puțin, iar, atunci când mănânci mai puțin, judecata se împietrește. Cuvântul „inimă” este folosit în legătură cu pământul. Corpul trebuie să fie în mod obligatoriu sănătos. Inima înseamnă condițiile, viața, adică ce se produce prin inimă, iar judecata înseamnă rodul procesului interior.

Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dedat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție (4, 19).

Pavel zice că puritatea este necesară în viață. Când inima, stomacul sunt împietrite, în interior se petrece o descompunere, miroase urât. De aceea, ele nu trebuie să fie împietrite.

Voi însă n-ați învățat așa pe Hristos (4, 20).

Doctrina lui Hristos este doctrina vieții, înseamnă să înțelegi legile fundamentale, dar nu așa cum sunt în Cer, ci cum se dezvoltă pe Pământ. Dacă îl cunoașteți pe Hristos, când vă înfuriați, când nu sunteți mulțumiți de ceva, trebuie să vă polarizați imediat și să vă schimbați starea, redobândindu-vă calmul. Dacă suprafața mării este tulbure, asta nu înseamnă că la fel este și adâncul ei. Cunoscându-L pe Hristos, vom avea cea Forță de a nu ne tulbura și de a ne da porunci nouă înșine. Vreți să dați ordine unor forțecare se află în natură. Nu, dați ordine forțelor din voi. Nu poți să dai ordine oricui, înainte de a-i cunoaște limbajul. Atâta timp cât nu înțelegi limba unui animal, nu-l poți înțelege. Când îi spui calului „Dii!”, el pornește. Trebuie să învățăm limba acelor forțe vii din noi și, când îi vom spune inimii să se calmeze, ea să devină calmă, și când îi spunem judecății să fie liniștită, ea să ne dea ascultare.

Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul (4, 22-24).

„Omul cel vechi” înseamnă toate ideile și dorințele false care vin din trecut și se produc acum. Acele vechi obiceiuri reprezintă un veșmânt vechi tocit, prin care trece vântul cu ușurință. Omul cel vechi este stricat, pe când cel nou este sănătos. Minte este forța care îl unește cu rațiunea.

A fi reînnoiți înseamnă a adăuga zilnic puțin ulei. Minte este o forță care transformă munca în carburant și rațiunea îl utilizează. Omul nou trebuie să fie creat asemenea lui Dumnezeu în Dreptate, Sfințenie și Adevăr. În Dreptate, în raport cu trupul; în Sfințenie, în raport cu sufletul; în Adevăr, în raport cu rațiunea. De aceea, respingeți minciuna, care e un defect al rațiunii, și spuneți-le întotdeauna adevărul apropiaților voștri. Toate neînțelegerile dintre oameni au loc din cauza minciunii, fiindcă ne înșelăm unii pe alții.

De aceea, lăsați-vă de minciună. Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora (4, 25).

Nu vă înșelați! Nu vă înșelați nici stomacul. În America, deseori, când le este foame, oamenii beau cafea. Nu vă înșelați stomacul cu cafea, ceai sau altceva. Șareta nu poate să meargă astfel. Veți pune în stomacul vostru ceva potrivit.

Mâniați-vă și nu greșiți. Să nu apună soarele peste mânia voastră. Nici nu dați prilej diavolului (4, 26,27).

Un alt defect este mânia, care ține de inimă. Inima să nu vă ardă, căci este periculos. Nu-i oferiți acces diavolului, care locuiește în corp, nu-i dați posibilitatea să trăiască acolo.

Cine fura să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit (4, 28).

Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice iuțea, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos (4, 30-32).

Lucrul vostru în această lună va fi să găsiți ideile cele mai importante din spusele lui Pavel. O să găsiți idei care se referă la corp, la suflet și la minte, încercați să găsiți o metodă ca să realizați această doctrină în viața voastră. Subiectul e important și, de aceea, dacă realizați doar o parte, va fi foarte bine. Să nu credeți că vreau să deveniți învățați pe loc. Este important să înțelegeți exercițiul într-un anumit moment. Găsiți legătura dintre cuvintele către Efeseni și Pilde.

Al doilea lucru pe care trebuie să-l faceți este să vă rețineți când vorbiți. Gândiți-vă dinainte la ce urmează să spuneți. Dacă sunteți enervați, nu vorbiți. Spuneți doar ce este mai important, controlați-vă limba și cuvântul. Șareta voastră să nu facă zgomot, calul vostru să nu se împiedice.

Al treilea exercițiu, pe care o să-l faceți cel puțin o dată pe zi, este următorul: vă așezați confortabil pe un scaun sau stați în picioare, deschideți o fereastră, lăsați un moment jos rucsacul, ca să fiți bine-dispuși, și închideți nara dreaptă, apoi trageți aer pe nara stângă numărând în gând până la zece. Apoi închideți nara stângă și trageți aer pe nara dreaptă ca mai sus. Veți face acest exercițiu de zece ori la rând, de cinci ori cu fiecare nară.

Înainte să realizați exercițiul, citiți din cuvintele pentru Efeseni zilnic zece versete, începând cu primul capitol. Aveți grijă să înțelegeți ideile fundamentale din aceste versete și să le rețineți pe cele mai importante.

Sofia, 16 ianuarie 1919

Această învățătură

Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: „Bun venit!” 2 Ioan 1, 9, 10

Aceste cuvinte reprezintă nucleul mesajului.

Există două semnificații. De exemplu, copilul face primii pași și ce bucuroasă este atunci mama lui! Se duce să le spună vecinilor că odrasla ei a început să meargă. Înțelegeți bucuria mamei? Copilul, care până atunci mergea doar de-a bușilea, ca un animal, începe să se ridice, să meargă, și asta e bucuria mamei.

Apostolul spune: „Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta are pe Tatăl și pe Fiul”. Cred că mulți îndrăznesc s-o ia înainte, dar aici este o dublă crimă. Când omul se înfurie, în sufletul lui intră ura și el o ia înainte.

Dacă un om o ia înainte în acest fel, nu mai rămâne în învățătura lui Hristos. Învățătura lui Hristos este divină, este o doctrină a vieții veșnice, nu a vieții omenești, care e provizorie. Viața poate fi împărțită în trei categorii: a animalului, a omului și viața divină. Viața animalului este una de suferințe infinite, a omului este una de muncă infinită, viața divină fiind viața iubirii infinite sau a beatitudinilor.

Principiul uman și cel divin se schimbă în inima tuturor. De exemplu, iubiți pe cineva - o prietenă vă face daruri, o invitați la voi, unde e binevenită. Dar, într-o zi, ziceți: „Acum o urăsc”. Cum este posibil ca iubirea să se transforme în ură? Această iubire este omenească, o iubire cu motive. Și astăzi toate societățile suferă de o astfel de iubire. Dacă sunteți bogați sau învățați și intrați în vreo societate, toată lumea vă primește bine, căci are ce să ia. După ce ia ce aveți, vă arată ușa pe care ați intrat. Cu toate că ați intrat și ați ieșit de nenumărate ori, tot n-ați învățat lecția.

Când este vorba despre această învățătură, vă ziceți: „Nu mă privește pe mine”. Latura bună sau rea a unei învățături vă privește, căci, dacă suferiți, o faceți pentru voi înșivă, ori, dacă sunteți mulțumiți, sunteți pentru voi înșivă. Nimeni nu poate să

între în bucuria sau suferința voastră. În consecință, în acest caz, fiecare își poartă crucea. Mai mulți dintre voi vor ca altcineva să le ia suferința, de aceea o povestesc la una, la două, la trei persoane și așa mai departe și zic că oamenii nu îi înțeleg. Să presupunem că v-ați luxat piciorul și căutați un vecin să vi-l pună la loc, dar el, neștiind cum să facă, îl răsucește și vă face și mai rău. Căutați atunci alt vecin, dar nici el nu reușește și vă face și mai rău. Cine e de vină, voi, sau cel care nu se pricepe? Voi sunteți de vină, fiindcă vă dați piciorul pe mâna unora care nu se pricep la această treabă. Trebuie să vă lăsați pe mâna cuiva cu experiență. Stă scris în Scriptură: „Vorbiți despre păcatele voastre unii altora”. Acum o să vă mai cer ceva: „Ascundeți-vă păcatele unii de alții”. Dacă vă mărturisiți păcatele unii altora așa cum vă încredințați picioarele vecinilor care n-au destule cunoștințe, nu se va ajunge la nimic. De aceea, mărturisiți-vă necazurile celor care înțeleg.

Învățătura lui Hristos reconstruiește armonia divină sau virtuțile pierdute din sufletul omenesc, în primul rând, trebuie să vă facă inima pură. Veți replica: „Este posibil ca omul să aibă o inimă pură în această lume?”. Da, e posibil. Când omul stă în apă, este permanent curat. A doua schimbare pe care o poate produce învățătura lui Hristos este să vă facă sufletul virgin. În ce constă asta? Agricultorul numește teren virgin pe acela care este bogat în sevă, căci cel sărac în sevă nu e virgin. În consecință, dacă sufletul vostru poate să dea viață la ceva bun, sublim, este virgin. Altfel, nu e virgin.

Ioan spune: „Să rămânem în această învățătură”. A rămâne în ea este ca și cum ați ieși afară la aer curat și ați rămâne acolo să-l respirați. Când interpretăm învățătura lui Hristos, când începe să trăiască în noi, vom simți cu siguranță o ușurare, o Puritate. Așadar, puritatea va veni de la învățătura însăși. Fizicienii din zilele noastre au niște discuri mari cu care se purifică. Când cineva face o încercare și nu reușește să se purifice, intră în acel disc, aprinde electricitatea și în cinci minute devine curat. În învățătura lui Hristos există o astfel de electricitate divină și, când o lăsați să pătrundă în sufletul vostru, va produce în voi acea Puritate.

Dacă unii dintre voi nu pot să reușească să progreseze, sau îndepărtat de ceva, dar nu asemenea copiilor mici. Când ne îndepărtăm de o anumită lege divină, ne pierdem imediat

echilibrul și liniștea. Pentru ca un om să poată trăi liniștit în această lume, trebuie să cunoască această învățătură, căci ea este hrana sufletului. Așa cum avem nevoie de hrana zilnică pe care s-o transformăm în forță, și învățătura lui Hristos trebuie transformată în Forță permanentă. Observ că mulți dintre voi, în loc să devină calmi și liniștiți, devin nervoși, iritați - este o stare maladivă. Și mai faceți o greșală: credeți că știți multe, și pentru asta fiecare dintre voi îi judecă deseori pe ceilalți. Mulți așteaptă să le vină o forță, o revelație, ca să arate lumii că Dumnezeu este cu ei. Dar Dumnezeu se află în sufletele voastre de mii de ani, așa că nu este necesar să le arătați ceva celorlalți. Lumea are nevoie de Soare. Credeți că aprinzând o lumânare educați lumea. Alții vor aprinde o lumânare mai mare decât a voastră și a voastră va fi inferioară. Trebuie să aplicați învățătura lui Hristos pentru starea de bine a sufletelor voastre.

Când vă amintesc un adevăr, văd că întoarceți privirea spre ceilalți și credeți că acele cuvinte îi privesc pe ei. Nu exclud pe nimeni, vorbesc tuturor. Răul e tot rău, chiar dacă sunteți îmbrăcați în aur. Dacă aveți corpul lepros, nu puteți fi iubiți. Sufletul conduce trupul. Când sufletul e pur, când în el trăiește învățătura lui Hristos, corpul vostru este sănătos și toate lucrurile care vi se întâmplă le veți suporta cu ușurință, veți primi cu bucurie chiar și cele mai mari suferințe.

Nu uitați că viața pământească nu este una de plăceri. Observați cum pescuiește copilașul. Ia o undiță mică, pune un viermișor și o aruncă în apă; peștele înghite viermele și se prinde în undiță. Deseori înghițiți momeala și vă prinde diavolul. Prinzându-vă de undiță, credeți că sunteți pe Calea cea bună. Primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să rupeți firul, apoi să chemați doctorul ca să vă scoată acul din gât. Vad că mulți aveți astfel de undițe, care vin din trecutul vostru. Câte gloanțe nu rămân în corpul soldatului! Medicii spun că vor ieși cu timpul, dar, când e vreme rea, durerile revin. Învățătura lui Hristos este una a iubirii divine și veșnice. În consecință, dacă cineva este în stare să vă iubească de zece ori pe zi și în același timp să vă urască de zece ori pe zi, nu credeți învățătura lui și nu primiți în casă o astfel de persoană. Iubirea este aceea care dăruiește viață veșnică. Dacă aveți această viață în voi, o să puteți înțelege secretele lui Dumnezeu.

Aș vrea să puneți în aplicare aceste două principii în viața voastră. O femeie care nu știe să țeară va strica pânza. Nu lăsați în bucătărie o servitoare care nu știe să gătească. Un bărbat care n-a făcut studii nu trebuie lăsat să vă educe copiii. Nu primiți leproși, căci acea lepră va rămâne în sufletul vostru.

Nimic impur nu trebuie să intre în Ceruri, iar Cerul este sufletul vostru. Acum, păstrați în voi acest principiu - să nu fiți ca elevii leneși și să-i cereți profesorului să fie indulgent. Asta nu trebuie să se întâmple. De exemplu, un arhitect și-a terminat studiile, dar profesorul a fost indulgent cu el. Care e profitul? Îi spuneți acestui arhitect să vă facă un plan. Va fi ca acela care trebuia să construiască la Varna un edificiu acum zece ani și, nu demult, din el s-a prăbușit un zid. Ce s-a întâmplat cu oamenii aflați înăuntru? Așadar, orice om care și-a terminat studiile cu indulgență va produce o falsă învățătură, iar ideile și dorințele lui vor fi distruse.

Nu zic că nu sunteți pe Cale, că nu căutați acum Adevărul. Căci elevul care găsește o soluție știe dacă e corectă sau nu. De multe ori, soluțiile au un rezultat dat, prin care se pot verifica. Elevul care nu-și înțelege sarcina cere ca răspunsul să fie dat ca în carte; dar elevul bun zice: „Răspunsul la această soluție dată în carte e greșit”. Așadar, trebuie să corectați răspunsurile din carte și să faceți soluțiile după regulile matematicii. Acest proces, prin care veți trece, va fi foarte util pentru voi.

Învățătura lui Hristos este vie. Cum vi-L imaginați pe Hristos? Apostolul Pavel zice: „Nu-L cunoaștem pe Hristos așa cum a fost”. Atunci, cum îl cunoaștem? Așadar, există diferite modalități de a-L recunoaște, de a-L simți pe Hristos. Când zic că-L putem cunoaște pe Hristos, înțeleg că Lumina poate fi cunoscută doar cu ochii, nu prin pipăit, nici prin miros, nici cu urechile. Cum recunoaștem înțelepciunea? Grație urechilor. Așadar, a asculta înseamnă a gândi. Cum recunoaștem iubirea? Grație limbii. Gust-o, și vei recunoaște iubirea. Limba conține două elemente în sine: dăruiește cel mai bun lucru din lume și prin ea ies cuvintele raționale. Cuvintele bune și minunate sunt rodul iubirii. În consecință, dacă ați înțeles iubirea, sufletele voastre vor fi roadele. În iubire, fiecare cuvânt este o forță. Uneori, cuvintele voastre sunt slabe. De ce? Pentru că vă lipsește iubirea. Odată ziceți: „lubește-ne!” Ca și cum am zice că trebuie să mâncăm găini sau miei și în același timp masa e

goală; sunt cuvinte vane. Să presupunem că pe masă am pus găini desenate sau curci din lut, acoperite de un sos bun. Ați fi răsfățați? Este asta o învățătură? Nu. Chiar și cei care mă ascultă au urmat această cale și încă o urmează.

Voi zice: „Iubiți-vă!” N-am remarcat până în prezent iubire între voi. Lucrez cu voi de ani întregi și din iubirea voastră nu pot să fac nici măcar o sfoară ca să salvez pe cineva. Dumnezeu zice: „V-am atras prin firele iubirii Mele”. Acesta este un fir foarte fin. Întreg Pământul se ține într-un astfel de fir, fiecare suflet se ține într-un astfel de fir. Dacă firul se rupe, vă veți îndepărta mult de Dumnezeu. Dacă vă atașați de Dumnezeu, veți fi legați cu acest fir și veți ajunge într-un centru, în jurul căruia o să puteți să vă deplasați. Acesta cuprinde doctrina iubirii divine.

Pot să verific câți dintre voi posedați această iubire. Unii zic: „Sunt foarte vexat!” „De ce?” - „Pentru că n-am fost bine primit.” Vă întreb: L-ați primit în voi pe Dumnezeu, pe Hristos așa cum se cuvine? Nu-i un reproș, ci o problemă de evoluție a omului. Căci hrana pe care o primim în corp, ca să se formeze noul nostru corp, trebuie să fie permanentă. Iubirea divină nu seacă niciodată, în timp ce iubirea omenească seacă la fiecare șase luni. Dacă această iubire seacă, albia seacă și ea, dar uneori au loc inundații mari și apele se amestecă. Când sufletul vi se tulbură, mintea vă arată că sunteți în iubirea omenească, nu în iubirea divină. Dacă nu iubiți pe nimeni, asta arată că diavolul trăiește în voi. Chiar și diavolul are iubirea lui. Când

Iubirea din voi se transformă în ură, este o imitație a iubirii și o astfel de iubire este numită iubirea morții, de care moare astăzi toată lumea. O să vă dau un exemplu. La Varna, un tânăr, un băcan bogat, a hotărât să se căsătorească. A găsit o tânără care i-a plăcut și a luat-o de nevastă. La puțin timp după căsătorie, el s-a îmbolnăvit grav. De ce? De la nevasta lui. A plecat în Europa să se vindece și abia a reușit după patru-cinci ani. De aceea, dacă o învățătură produce în voi o astfel de stare, trebuie s-o respingeți.

Așezați-L pe Hristos în voi și ziceți: „Iubirea divină nu se schimbă!”. Dacă gândiți astfel, n-o să ziceți că sunteți păcătoși, căci nu există ființă care, voind să intre în iubirea divină, să primească un răspuns negativ. Nu puteți să intrați în iubirea divină și să vă bucurați de ea fără s-o cunoașteți. Intrând în

Iubirea divină, o să înotați, iar cine nu știe să înoate se va îneca. Unii zic: „Eu, când intru în iubirea divină, o să înghit o jumătate de litru de apă ca să nu mă înec”. Da, dar acolo sunt milioane și milioane de litri de apă. De aceea, fiecare trebuie să se atașeze de iubirea divină ca să poată înota în ea. Ce înseamnă a înota? Mergând pe pământ, spuneți că vreți să fiți aproape de Dumnezeu. Dar ce se întâmplă? Abia vă mișcați. Când sunteți în apă, vă duceți la fund; asta e legea înotului. Aceeași lege este valabilă pentru iubirea divină, dar în ea veți rămâne la suprafață. Când o persoană este lovită de fulger, este așezată cu fața la pământ, ca acesta să ia electricitatea din ea. La fel, când sunteți loviți de ură, aruncați-vă repede cu fața la pământ. Asta înseamnă să te afunzi în iubirea divină, ca să se poată infiltra în tine, să ajungă la materie și să pătrundă în tine.

Ioan zice: „(pe) Tatăl și (pe) Fiul”. Tatăl este Cel care ne-a dăruit originea, Fiul este iubirea manifestată. Această iubire despre care vă vorbesc nu este ceva provizoriu, nu e o bună-dispoziție, ci o Căldură constantă. Aceasta o puteți verifica singuri. Dacă într-o jumătate de oră simțiți în voi reacția opusă, e vorba de iubire omenească. Într-o zi aveți chipul luminat și ziceți: „Sunt foarte aproape de Hristos!”. Totuși, a doua zi, sunteți într-o dispoziție diferită. Acestea sunt fazele iubirii omenești, care este, pe de-o parte, caldă și, pe de altă parte, rece. Când intrați în iubirea animalică, veți simți dorința să vă răzbunați. În iubire intră bucuria răzbunării. Iubirea divină armonizează cele două stări de iubire, animalică și omenească, le pune de acord.

Această învățătură este necesară pentru viața voastră privată. Credeți în Hristos, mergeți la biserică, aprindeți lumânări, întâlniți pe unul și pe altul și de fiecare dată îl căutați pe Hristos. Vă ziceți: „După moartea mea, îl voi vedea pe Hristos”. Dar puteți să muriți în acel moment și să continuați să trăiți. Moartea înseamnă renunțarea la ură, nu eliberarea de corpul fizic. Unii zic: „Moartea este o închisoare”. Nu, închisoarea înseamnă defectele voastre. Dacă aveți multe datorii, vi se scoate casa la mezinat și vi se reține o parte din salariu. Așadar, chiar dacă ieșiți din corp, creditorii or să vă prindă la al doilea sau al treilea salariu, până vă achitați datoria. Ce trebuie să faceți? Singura ieșire este învățătura lui Hristos -

intrați în iubirea divină, și toți cei care îl iubesc pe Dumnezeu vă vor veni în ajutor.

În fiecare școală se dau soluții, după cum dă și Dumnezeu în fiecare casă. Astfel de probleme pot să aibă soții sau soțiile, copiii, prietenii etc. Și eu rezolv deseori probleme; pentru mine sunteți aceste probleme. Mă întreb de multe ori de ce vă certați între voi. Cu aceste certuri, distrugeți tot ce-am construit, culegeți florile pe care le sădesc. Cum o să vă primească sufletele avansate când vă veți duce la ele în Cer? Imaginați-vă că vă aflați printre elevi care știu să cânte la un instrument, dar voi nu știți nimic despre muzică; cum veți fi primiți de astfel de elevi? O să fiți considerați spectatori. Dar, dacă știți să cântați la un instrument, veți fi primiți ca unii de-ai lor. Același principiu există și în viața creștină. Unii vor să fac din ei oameni perfecți, să le dau cunoștințe fără ca ei să facă vreun efort, să-i fac raționali. Nu, nu există o astfel de învățătură, învățătura mea este învățătura iubirii, a perseverenței, a uitării de sine etc. Veți învăța singuri toate materiile, veți studia literatura bulgară și altele. Credeți că scriitorii bulgari sunt stupizi. Dacă o să vă explic, de exemplu, ce scrie Penșo Slavejkov, o să vedeți că se află la un nivel mai înalt decât voi, dar, dacă ar veni aici, l-ați lăsa afară. Nu citiți și credeți că, luând una dintre conferințele mele, veți reține o idee pe care s-o repetați deseori. Nu, asta nu vine de la voi, e o reproducere. Ceea ce vă dau eu trebuie să vă intre în creier, să producă o idee și un sentiment, ca să intre în lumea divină și să dea roade. Este învățătura pe care a răspândit-o Hristos.

Uneori luptați, suferiți, dar, brusc, vă vine o idee care vă luminează și ajungeți să rezolvați problema. Aceasta dovedește că vi se vine în ajutor. Acum câteva zile, a venit la mine un domn care mi-a zis: „Un om m-a vexat, dar, deoarece am găsit calea, nu i-am răspuns în același fel, nu am căutat două cuvinte amabile în aparență, dar pline de sens, ca să nu le poată uita niciodată. Astfel, am hotărât să nu-i spun nimic, să nu-i dau pastila amară...”. Voi toți dați astfel de pastile amare societății din Sofia, dar aș vrea să urmați exemplul acelui domn, în acest fel trebuie pusă în practică învățătura lui Hristos. Iubirea stă în știința de a depăși insultele. Două insulte nu fac cât o virtute. Când Dumnezeu ne iartă, vrea să ne recunoaștem singuri greșeala. Și, când ajungem în starea de a concepe cu claritate

lucrurile și începem să plângem și să suferim, Dumnezeu ne trimite îngerii ca să ne ajute.

Renunțați la acele două cuvinte care sunt amabile pe dinafară, dar care nu aduc pacea, și rețineți cuvintele Tată și Fiul. Dacă vreți să faceți ceva rău, puteți să vă ziceți: „Ce va spune Tatăl, care e sus, când mă va vedea în această stare?”. Sau: „Ce va crede fratele meu mai mare, Fiul?”. Dorința rea va dispărea imediat și în locul ei va veni reacția opusă. Acesta este modul prin care ne putem reînnoi.

În prezent, prin lume trec multe ispite care purifică. Veți replica: „Ce crede Dumnezeu despre noi, ce crede Hristos?”. Dacă știm ce crede Dumnezeu, vom ști și ce crede Hristos. Căci, dacă nu știm ce crede Dumnezeu despre noi, nu vom putea să știm nici ce vor crede ceilalți despre noi. Iubirea nu poate să intre în noi decât dacă n-am mâncat trei-patru zile. Vă întoarceți acasă obosiți, frânți de muncă, iar eu mă apuc să vă predic că Dumnezeu este iubire. Ce o să înțelegeți din această iubire când vă e foame? Dacă vă spăl și vă dau de mâncare, atunci veți simți iubirea - aceasta este învățătura lui Hristos. Cineva vine și vă ofensează și voi aveți ocazia să-L întâlniți pe Dumnezeu spunându-I: „Te rog, Doamne, fa ca această ofensă să se transforme în iubire!”. Uneori, după ce sunteți ofensați, simțiți o pace în suflet și ziceți: „Tocmai am fost ofensat, dar eu am reușit să iert”. Or, după unu-doi ani, simțiți din nou acea injurie. Dacă, la trei ani de la injurie, nu vă mai pasă de ea, atunci febra a trecut. Când va veni ora învățăturii lui Hristos, fiți siguri că nu vor mai fi ofense în lume. Iată de ce vechii creștini se bucurau când erau persecutați și hăituiți. Orice om aflat în iubirea divină acceptă ofensele ca pe o cunună. Aveți grijă să nu-L limitați pe Tatăl vostru și nu fiți atenți la ce gândesc eu despre voi, ci fiți mai degrabă atenți la ce gândește Dumnezeu. El spune că ferestrele voastre sunt închise, că nu aveți destulă lumină și că, în ciuda hranei pe care v-o trimite, sunteți tot înfometați și bolnavi.

În prezent, încercați să înaintați precum copilașii și nu mergeți mai departe de învățătura lui Hristos. Dacă ajungeți la o problemă grea pentru voi, chemați-vă Tatăl și ziceți-I: „Tată, deoarece ni l-ai trimis pe Hristos pe Pământ, împlinească-se vorbele Tale!”. Deviza pe care trebuie s-o repetați este: „Vom face după voia Ta”. Veți adăuga: „Nu promitem, fiindcă e greu

de împlinit vrerea lui Dumnezeu". Odată ce în voi a intrat îndoiala, aceasta e lașitate. Trebuie să îndeplinim vrerea lui Dumnezeu pentru El, nu pentru lume. Ce vă cere Dumnezeu? Să faceți ce ați promis. Același lucru vă cere și Hristos.

Vă puteți înțelege prietenii în două feluri. Prietenul care nu vă aduce decât laude sau care vă arată doar greșelile nu este un prieten adevărat. Cel care, în același timp, vă aduce și laude, și vă arată și greșelile este un prieten bun. El, când zărește pe voi o pată, ia peria și o curăță, iar voi îi mulțumiți. Cu această perie, vă arată greșelile. Cu peria curățați doar praful, dar, dacă o folosiți la față, nu o faceți în mod potrivit.

Rostind în fiecare dimineață cuvintele Tată și Fiu, veți obține o mare energie. Dacă aveți îndoieli, abia dacă veți primi ceva. Așadar, dacă înțelegem sensul acestor două cuvinte, ne vom cufunda în natura întregă și vom fi în armonie cu ea.

Care este prima, învățătura, sau nașterea? Nașterea. Deci, cel care nu este născut în Duhul lui Dumnezeu ce va învăța? Cineva spune: „Nu reușesc să înțeleg acest lucru, n-am motiv”. Ca să înțelegi, întâi trebuie să aibă loc nașterea, divinul trebuie să provină din tine, și abia după aceea vei începe să înțelegi treptat lucrurile. Lucrul cel mai elementar este să-ți poți schimba starea. Dacă, pentru cinci, zece sau cincisprezece minute, reușești să-ți schimbi starea după ce ai fost ofensat de o persoană, ai această știință în tine. De exemplu, te-a mușcat un câine - arta este să pui pe rană un astfel de leac încât să nu rămâi cu nicio cicatrice. Învățătura lui Hristos poartă în ea leacul pentru toate defectele.

Acum, o să vă spun ceva despre ore. O persoană m-a întrebat dacă trebuie să se scoale exact la ora cinci. Când simțiți o dorință mare de a vă ruga, atunci este vorba de ora cinci. Când simțiți o mare tristețe, atunci ora este patru; când ați stricat totul, ora este șase; când sunteți foarte nefericiți, ora este șapte. Cineva mă întreabă: „Când trebuie s-o fac?”. Când simți impulsul! Cineva zice: „Acest impuls va veni altă dată”. Nu, dacă ratezi momentul, ora nu va veni. Mintea îți spune: „Scoală-te ca să te rogi!” Tu răspunzi: „Încă nu e ora cinci”. Să nu faci așa, ci să te scoli, căci Duhul îți spune că e ora cinci. În consecință, când luați din timpul vostru două ore, rămâne ora cinci. Veți spune că este prea devreme. De ce? Pentru că v-ați culcat târziu. Culcați-vă devreme, ca păsările. Voi ziceți: „Nu pot

să ies dimineața devreme, căci am treburi de făcut”. Chiar dacă n-ai reușit să faci totul, ieși! Dacă are loc un cutremur și în acest timp îți faci toaleta, aștepti să o termini și pe urmă fugi? Când Dumnezeu te cheamă, nu-ți face toaleta; ți-o poți termina oricând în altă parte.

Astăzi, toate toaletele noastre exterioare vor fi stricate, dar în interior va veni toaleta adevărată, potrivită sufletului nostru. Dumnezeu a zis: „Vă voi da haine noi”. Aceste haine noi vor fi igienice, calde, confortabile și veți fi mulțumiți și pregătiți pentru orice muncă. Aceste haine, în ocultism, poartă numele de „veșmânt magnetic”. Bolile din zilele noastre nu sunt nimic altceva decât smulgerea acestui veșmânt. Te doare urechea, înseamnă că ți-ai rupt în acel loc veșmântul; te doare piciorul, înseamnă că ți-ai rupt acolo veșmântul etc. Acest veșmânt n-o să fie reparat, dar vă veți întoarce spre Dumnezeu și-l veți cere să trimită meșteri ca să-l poată reînnoi, căci ei cunosc această artă.

Acum, observ la voi o tulburare. Nu trebuie să vă tulburați, ci să vedeți lucrurile în obiectivitatea lor. N-ați rezolvat bine o problemă, atunci o veți lua de la capăt. Dar veți răspunde că faceți doar greșeli. Da, faceți greșeli, căci și oamenii învățați fac. Reîncepând să rezolvați problema, veți înțelege ce a lipsit. În fond, viața voastră nu e rea, dar faceți greșeli. Micile greșeli sunt mai periculoase decât cele mari, căci nu se văd.

Este indispensabil să se creeze între voi o armonie de temperamente și am hotărât să vă împart în clase, în funcție de temperament. Două persoane nervoase, aflate în același loc, nu se pot înțelege; de aceea, una trebuie să fie mai rece și cealaltă, mai caldă, ca să existe „transvazare”. Două ființe cu capetele țuguiate nu pot să trăiască împreună, se vor lovi cu picioarele precum caii. Toți cei care se mușcă, care se vorbesc de rău au capetele țuguiate. De aceea, întâlnindu-vă, întrebați-vă: „Ai capul țuguiat?” - „Da.” Atunci, caută altul. Un om lipsit de grație are un cap ca un acoperiș. În viitor, educația copiilor în școli va trebui să ia în calcul frenologia.

Acum, când vă vorbesc, vă loviți cu picioarele, căci nu vă înțelegeți, curenții voștri sunt diferiți. Ar trebui să stați la o distanță de un metru unul de celălalt, dar acum, din necesitate, vă aflați ca într-o închisoare și vă spuneți: „Vino, răule, căci fără tine e și mai rău”. Când cineva vă întinde mâna ca să vă salute

și v-o strânge pe a voastră, vă supărați, dar, dacă-l iubiți, nu vă supărați. Ceea ce arată că gândurile voastre sunt diferite. Nu sunt împotriva acestui mod de a saluta, dar, dacă o facem des, e dăunător, însă, dacă vă hotărâți să nu vă salutați dând mâna, e și mai rău.

Omul sărac trebuie să aibă o muncă pentru a câștiga bani. Cineva zice că e stupid, dar nu spune adevărul, căci, dacă altcineva îi spune că e stupid, se va supăra. Nu aveți dreptul să spuneți că Dumnezeu v-a făcut stupizi. Dumnezeu ne-a făcut pe toți inteligenți, dar, după ce ne-am făcut studiile la diavol, am devenit stupizi. Vreau să urmăriți Binele. Unii dintre voi au trăsături foarte bune, dar nu e vorba de cele care sunt artificiale, ci de cele care v-au fost dăruite de Dumnezeu. Unele femei poartă cozi mari, au fețe foarte albe, dar toate astea sunt artificiale, lucruri care pot fi luate înapoi. Artificialul este util, dar nu fundamental. Așadar, virtuțile nu pot să fie artificiale; de aceea, vedeți în fiecare soră doar binele.

Legea lui Hristos este următoarea: să nu credeți niciodată că sora voastră e ipocrită sau rea. Interesați-vă de lumea mineralelor, luați un cristal și observați-l. Treceți apoi la lumea animalelor și, când ajungeți la lumea omului, veți vedea că virtuțile omului nu pot să fie întâlnite nicăieri, nici la minerale, nici la plante, nici la animale. Ceea ce dovedește că Dumnezeu trăiește în om. Acesta este motivul pentru care mulți dintre voi se poticnesc. Dacă credeți că unul dintre voi e încă tânăr și lipsit de experiență, nu veți putea să vă dezvoltați. Dacă păstrați în voi o greșeală, vă poticniți.

Acum, dacă scot pe unul dintre voi ca să vă vorbească cinci-șase minute, n-o să-l suportați. Veți spune: „De ce el? Și noi avem experiență!”. Aveți în vedere că nu se pot găsi două persoane care să aibă aceeași experiență. Unii exagerează uneori vorbind despre experiența lor. O persoană vă istorisește păcate pe care nu le-a făcut, ca să arate că e foarte modestă, în timp ce alta ascunde păcatele pe care le-a săvârșit. Ambele metode sunt greșite, în învățătura lui Hristos, totul trebuie să fie bine interpretat.

Vă vorbesc despre metode prin care să vă puteți reînnoi inima, mintea și sufletul. Spuneți adevărul așa cum e! Numai astfel vă va înălța Dumnezeu și ceilalți vor coopera la ideile și dorințele voastre. Orice carte citită va avea un sens pentru voi.

Unii zic: „Să citim doar Biblia”. Bun, să zicem că ai citit Biblia și vrei să citești altă carte: citește-o și nu crede că vine de la diavol. Citește orice carte care poate să transmită o lecție. Aceasta înseamnă să fii în iubirea divină, care este veșnică. Omul poate să fie fericit și pe Pământ. Credeți că sunteți nefericiți pentru că Dumnezeu nu vă iubește. Dacă credeți asta, este vorba despre păcatele voastre provenite din karma. De aceea, ieșiți din beciurile voastre și puneți-vă în inimă cuvintele Tată și Fiu.

Omul ideologic are nevoie de luptă, dar creștinii sunt lași. Acum, dacă sunteți alungați pentru un timp, veți avea îndoieli dacă această învățătură este sau nu adevărată. Chiar dacă consumați această hrană, tot veți muri, singura diferență fiind că cel care a mâncat mai multă va avea mai multă experiență și mai multe cunoștințe. Important este să nu gândiți rău despre nimeni, asta vă cer. Gândurile voastre rele mă întristează mult.

Când vă vorbesc despre învățătura lui Hristos și spun că ea vă va mântui, am în vedere toate nenorocirile, nu să fac din voi sfinți.

Vă vorbesc astăzi și vă spun că toată ura, tot răul și toată îndoiala din voi trebuie să dispară. Puneți în aplicare aceste reguli și nu spuneți care sunt rezultatele, ci deveniți mai puternici și vedeți care sunt roadele. Căci creștinii din zilele noastre fac doar publicitate.

Reflectați în acest moment la versetele 9 și 10 din acest capitol, ca și la cuvintele Tată și Fiu.

Sofia, 17 aprilie 1919, Joia Paștilor

Invitarea lui Iisus

*Și la nuntă a fost chemat
și Iisus cu ucenicii Lui.*
Ioan 2, 2

Nu există îndoială că petrecerile cele mai plăcute, cele mai solemne de pe Pământ sunt cele de nuntă. Aș vrea să lămuresc puțin principiul interior, semnificația interioară a căsătoriei, fiindcă în mintea voastră are un cu totul alt sens. După părerea voastră, căsătoria înseamnă unire, mariaj între două persoane, bărbat și femeie, mai întâi logodiți de preot, care face câteva rugăciuni, după care invitații mănâncă și beau. Aceste petreceri continuă una-două zile, invitații pleacă și mirii rămân singuri. Aceasta este partea exterioară a căsătoriei, pe care o cunoașteți foarte bine. Dar cuvântul „căsătorie”, în sens profund, înseamnă începutul unei vieți noi. Cuvântul provine din vechea sanscrită, rădăcina înseamnă „ceea ce se întâmplă și se realizează ca viață conștientă”. Căsătoria este un proces care duce omul dintr-o stare în alta, adică îl scoate dintr-o viață și-l conduce în alta, unde vechile idei sunt respinse și viața continuă cu altele noi.

La această căsătorie au fost invitați Iisus și ucenicii Lui; astfel era prezent unul dintre cei mai mari învățători. Această căsătorie a devenit un principiu care poate să determine în viitor cum trebuie să se petreacă nunțile. În viitor, Iisus și ucenicii Lui trebuie să fie întotdeauna prezenți la fiecare căsătorie, dar nu Iisus ca persoană, ci învățătura Lui. N-am să vă expun în ce constă învățătura lui Hristos, căci se poate explica prin două mari legi: iubește-L pe Dumnezeu din tot sufletul, din toată inima, cu toată mintea și voința; iubește-ți aproapele ca pe tine însuși. N-am să vă explic ce este iubirea.

Voi rezuma ce am spus în conversațiile de joi. Aveți în vedere două lucruri: când ascultați o persoană care vă vorbește, trebuie să vă îndreptați urechea spre locul de unde puteți auzi cuvintele, nu să vă faceți că ascultați; în al doilea rând, mintea trebuie să vă fie concentrată astfel încât să puteți discerne bine cuvintele, nu doar să le auziți, căci fiecare cuvânt conține o anumită Forță. De aceea Iisus zice că fiecare forță divină este un

Început al vieții noi, adică viața nouă începe cu cuvintele lui Dumnezeu.

Înainte de a continua, vă voi explica metodele de lucru din medicina de astăzi. Ea folosește întotdeauna două metode: alopata și homeopata. Prima metodă recomandă medicamente care sunt mai degrabă amare; a doua metodă recomandă medicamente dulci și dacă, în ambele cazuri, nu este posibil, se recomandă ca drajeul să aibă un înveliș dulce. Lumea contemporană este alopata, iar oamenii sunt atât de șireți, încât pun un înveliș dulce pe lucrurile vieții. Modul de vindecare al lui Dumnezeu este invers: drajeurile sunt amare în exterior și în interior sunt dulci. Astfel, cura vieții se derulează în două feluri: uneori un om este vindecat cu cuvinte amare, alteori, cu cuvinte frumoase. Am în vedere momentele din viața socială și cele din natură. Totuși, unor persoane nu le vin în ajutor nici cuvintele amare, nici cuvintele frumoase, și asta fiindcă n-au înțeles condițiile în care ar putea să le fie utile. Nu uitați că, în lume, situațiile sunt definite la maximum. Deoarece există un timp bine definit pentru plantat, există și un timp bine definit pentru cură. Acesta este un principiu divin, o lege divină care este adevărată pentru cei care vor să studieze învățătura lui Hristos pentru a-și ameliora viața, deoarece este o învățătură a vieții. Este posibil să aveți multe dorințe fie pentru a vă îmbogăți cunoștințele, fie pentru a avea mai multe bogății. Aceasta se va întâmpla în viitor, dar, acum, important este de a vedea care este modul rațional pentru realizarea învățăturii lui Hristos.

În versetul citat la început, se spune că Iisus a fost invitat la căsătorie împreună cu ucenicii Lui. Ceea ce dovedește că mirii au înțeles că, dacă Iisus n-ar fi fost invitat la căsătorie, ar fi lipsit ceva important. La începutul fiecărei activități, faceți și voi la fel: invitați-L pe Hristos. O să vă întrebați: „Nu putem să invităm pe altcineva?”. Da, puteți, dar trebuie să poarte în sine două principii: să-L iubească pe Dumnezeu și să-și iubească fratele. Iubirea de Dumnezeu și cea pentru frate este o extensie, nu un sentiment obișnuit. A-i iubi pe Dumnezeu și pe fratele tău înseamnă a le da una dintre camere. O să întrebați: „Și eu unde o să locuiesc?”. Vei locui precum ți-e voia, Dumnezeu va trăi în inima ta, iar fratele, în mintea ta. Nu ești în stare să-ți iubești fratele cât timp nu începi să te gândești la el; de aceea, trebuie să-l ai prezent în minte și să-L păstrezi pe Dumnezeu în inima

ta. Aceste două persoane îți vor fi oaspeții și tu vei lucra pentru ele, adică ele vor fi învățătorii tăi și tu, elevul lor. Dumnezeu din inima ta este Iisus, frații tăi sunt ucenicii Lui, iar tu vei fi unul dintre invitații la căsătorie. După ce veți avea aceste cunoștințe, o să vă puteți folosi bine mintea. Studiind operele unui poet celebru sau ale unui scriitor, ascultând o lucrare muzicală, privind pânzele unui pictor cunoscut, rațiunea voastră trebuie să înțeleagă aceste lucruri, căci ei vă sunt învățătorii și frații și o să vă instruiți astfel, dar trebuie să păstrați în inimă principiul divin. Căsătoria este începutul unei vieți noi. Tânărul și tânăra ies din casa tatălui lor și încep o nouă viață în doi - această analogie o puteți aplica în fiecare domeniu al vieții voastre. Elevii și profesorii merg la școală și încep o viață nouă.

În mod normal, la căsătorie vin trei feluri de invitați: unii sunt simpli spectatori, alții sunt invitați și ultimii, rudele mirilor. Spectatorii din biserică sunt numiți neinstruiți, invitații, credincioși, iar cei apropiați, elevi. La fel trebuie să vă împărțiți și gândurile în categorii, adică trebuie să știți locul fiecărui gând. În lume, există trei feluri de idei: unele care provin de la Dumnezeu (ideile divine), altele care provin de la cei apropiați nouă și ultimele care vin din noi înșine. Unele gânduri vin de la lume, altele, de la îngeri, cele din urmă, de la lumea divină. De aceea, trebuie să învățați să recunoașteți care sunt ideile care vă vin, ca să nu faceți greșeli în ceea ce veți făptui. Nimeni nu este independent de mediul înconjurător, așa că veți accepta acele idei. Când veți face comparația între cele trei feluri de idei, o să puteți recunoaște originea fiecăreia, le veți putea combate, ajungând astfel să evoluati corect.

Alt lucru important este că mariajul e un loc de lucru. Când începeți un lucru, trebuie să fiți la o căsătorie. În afara căsătoriei, veți simți fiecare muncă drept o corvoadă sau o suferință. Invitații la căsătorie sunt întotdeauna veseli. Când vreți să lucrați în această lume, trebuie să vă imaginați că sunteți la o căsătorie divină sau în epoca unei noi vieți: acesta este singurul mod de a mântui un suflet. În virtutea aceleiași legi putem să creăm o cultură, o religie sau orice altceva. Lucrul principal este să nu dați viață avidității cu ocazia căsătoriei. Un înger a fost trimis de Dumnezeu la o căsătorie, unde i-a plăcut mult prințesa care era mireasă și a vrut s-o ia cu el. Când vă aflați la o căsătorie, nu doriți locul miresei, căci astfel încep

toate certurile și toate căderile. Văd eșecuri, confruntări, certuri între voi, căci vreți să luați locul prințesei, al miresei. Vă ziceți: „Vrem să fim în locul ei!”. O să fiți, dar în altă epocă, deocamdată sunteți invitați. A fi invitat înseamnă a lucra. Hristos a fost prezent la acea căsătorie ca să-i binecuvânteze pe miri.

Când luați hotărârea să începeți o viață nouă, adică să vă căsătoriți, trebuie să legați mintea (băiatul) cu inima (fata). Dacă vreți ca această căsătorie să se facă după toate regulile divine, este obligatoriu să aveți principiul divin în voi. Credeți că această căsnicie va merge bine dacă mireasa, după ce intră în casa mirelui, își alungă soacra, surorile și pe toți apropiații? Dacă împliniți voia lui Dumnezeu, o să vă ridicați la un nivel superior și veți aduce libertatea în sufletul vostru. Dacă păcătuiți sau faceți Binele, asta se trece în contul vostru - fiecare se înalță prin propriile fapte. Dacă păstrați acest principiu divin (unirea minții cu inima), îi veți avea în voi pe Hristos și pe ucenicii Lui. Atunci, îndeplinind învățătura lui Hristos, o să puteți să înțelegeți viața divină, care e prezentă în natură, și o să știți să vă instruiți apropiații. Căci fiii și fiicele pe care le veți aduce pe lume vor trece prin această căsătorie. Astfel se explică fiii buni și fiicele bune. Când căsnicia nu e căsnicie, e ceartă, copiii care se vor naște nu vor fi buni. Când vă vine în minte o idee sau o dorință, ele vor depinde complet de starea minții și inimii voastre. Felul de a gândi va fi în funcție de starea minții și a inimii voastre. Dacă mintea e degradată, și gândirea va fi la fel; dacă inima e degradată, și dorința voastră va fi degradată. Să nu credeți că ideile și dorințele sunt lucruri fantastice - ele au propriul chip și corp și trăiesc propria viață. Aceleași gânduri și dorințe vă formează în viitor creierul, plămânii, stomacul etc. Unii întreabă: „De ce să gândești bine?”. Ca să vă puteți face în viitor un nou veșmânt. Așadar, pregătim un veșmânt nou, în care ne vom îmbrăca mai târziu corpul spiritual.

Așadar, învățătura lui Iisus nu este una a formelor, grație căreia putem să mergem într-o biserică sau să ne punem banii la o bancă, ci este o învățătură de inițiativă personală. Nimeni nu poate să gândească, să simtă sau să acționeze în locul vostru. O să gândiți, o să acționați și o să simțiți pentru voi înșivă. Dacă gândiți, acționați și simțiți în spiritul binelui, veți avea binecuvântarea divină. Dacă găsiți legătura dintre viața

voastră și acest principiu divin, veți putea repara multe suferințe cu ocazia trecerii voastre prin această lume. Trebuie să găsim o modalitate de a ne ameliora viața, și fiecare o caută. Dacă sunteți un sâmbure de măr, o să-L rugați pe Dumnezeu să vă dăruiască toate condițiile ca întâi să ajungeți pe sol și apoi să vă dezvoltați. Dacă vă aflați în situația unui suflet omenesc, veți cere condiții favorabile pentru evoluția voastră. Ceea ce suferă în noi, ceea ce se lamentează este sufletul închis acolo. Deseori, vrem să facem suferințele să dispară. Nu putem să alungăm suferințele, dar le putem transforma în bucurie. Transformările sunt deseori întâlnite în natură. De exemplu, cărbunele, în condiții speciale, se transformă în diamant.

Isus S-a dus la nuntă ca să le arate mirilor cum să trăiască. Fiecare dintre voi s-a căsătorit și știe ce > > vreme frumoasă e înainte de căsătorie, câte visuri, câte fantezii ale minții sunt atunci! După căsătorie, fiecare zice: „Orice minune durează până în ziua logodnei”. Mirii sunt perfecți, dar, îndată ce se căsătoresc, totul dispare, și acesta este motivul pentru care oamenii zic: „Nu merită să te căsătorești”. Într-adevăr, nu merită să te căsătorești, căci aceasta nu este o căsnicie, ci o ceartă. După părerea mea, mintea care se unește cu inima trebuie să fie sănătoasă, nu trebuie să fie atinsă de nicio boală. Inima care se căsătorește cu mintea trebuie să fie sănătoasă, pură. În acest caz, gândurile și dorințele, conform aceleiași legi, trebuie să fie și ele sănătoase și pure. Știu că voi, cei care mă ascultați, aveți inima și mintea tulburată. De ce? Pentru că această primă lege a fost încălcată.

Când creștinismul ne spune că trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu, asta înseamnă să ne întoarcem în rai, să ne întoarcem în acel mediu inițial care creează condițiile unei vieți liniștite și raționale. Pentru a avea aceste condiții, nu e nevoie de secole, căci într-un moment dat puteți să fiți buni și, în altul, să deveniți răi. De aceea, când se zice că o persoană este bună sau rea din naștere, nu este adevărat. E posibil să vă nașteți în bine sau în rău, dar în momentul exact al faptelor voastre sunteți buni sau răi. Se poate să fiți foarte răi, însă, din momentul în care nu mai faceți rău, deveniți buni, și invers. Așadar, Dumnezeu ne judecă după momentul faptelor noastre. Momentul dat ne definește reacțiile din trecut și ceea ce vom deveni în viitor. Momentul în care faceți rău arată că ați fost răi

În trecut, dar nu-i un reflex al trecutului. Unii vor replica: „Acum sunt rău, dar mă voi schimba în viitor”. Nu, faceți fapte bune chiar în acest moment! Trebuie să nu mai faceți rău, adică să chemați Binele din trecutul vostru. Este primul principiu pe care Hristos l-a transmis mirilor. Le-a cerut să se iubească. Iubirea nu e nimic altceva decât a înțelege Binele, a planta și a da viață Binelui în viața voastră. Mă refer la căsnicie, căci mulți promit imposibilul. Câte promisiuni pentru viitor, care sunt doar vorbe goale! În economia lui Dumnezeu nu există nimic de prevăzut. Dumnezeu a prevăzut tot Binele pentru cei care fac Binele. Pe cei care nu fac Binele îi așteaptă doar necazuri. Și unii, și ceilalți vor suporta consecințele conform legii divine. Și asta nu fiindcă Dumnezeu vrea să-i pedepsească, ci deoarece consecințele sunt urmări firești ale faptelor comise de noi și, de aceea, nu le putem evita, în ceea ce privește știința și cultura, întâi trebuie creată o viață morală, adică inima trebuie să se pregătească pentru ca mintea să-i poată înțelege dorințele și să le interpreteze ca idei. Acesta este un fapt. De exemplu, în America, s-a constatat că, dacă soțiile unor bărbați sunt bune, aceștia din urmă devin preoți. Și, invers, bărbații care au avut soții rele au căzut foarte jos. Dacă aveți mintea deschisă, dar inimii nu-i convine, trebuie să coborâți mintea la un nivel mai jos. Iată de ce Dumnezeu trebuie să trăiască în inimile voastre, ca să le transforme. Nu permiteți altcuiva să vă transforme inima. Deseori se spune că un anumit bărbat a schimbat inima soției. În lume sunt numai schimbări, și de aceea suferă toată lumea. Această schimbare rotativă seamănă cu mișcarea bicicletei.

La acea nuntă au fost stabilite principii pentru toată lumea, prin care fiecare persoană poate să se înalțe și să devină mai nobilă. Deseori, unii încep să plângă pentru greșeli din trecut, fiindcă au avut multe păcate, s-au purtat rău cu mama lor. Astăzi, au condiții mai bune de viață, de muncă, dar le refuză și zic: „Am păcătuit și vom mai păcătui”. Ești om și poți schimba actele legii, pentru că aceste acte sunt asemenea mișcărilor de pe bicicletă, care se rotește mecanic și numai în două direcții: de la dreapta la stânga și de la stânga la dreapta. Și viața noastră, așa cum e, se poate schimba în aceste două direcții. În acest caz, dacă nu mergi într-o direcție, îți continui drumul în direcția opusă. La fel se întâmplă cu moara. Ea are două roți:

una se învâртеște într-o direcție, a doua, în direcția opusă, iar rezultatul este același. În prezent, roata ta se învâртеște de la dreapta la stânga sau în direcția opusă și te întrebi: „Pot să fiu bun?” întreabă-l pe morar, și el îți va răspunde. Aceste roți se pot învâрти în două feluri și pot să strivească oamenii.

Când mergeți la o căsătorie, trebuie să vă formați limbajul. Este o știință aprofundată să știi caracterul, obiceiurile limbii. Toți vă doriți foarte mult să știți să vorbiți. Uneori, vreți să spuneți ceva cuiva, ca să-i arătați că aveți cunoștințe despre un anumit subiect. Dar ce se întâmplă atunci? Nu numai că lucrurile nu se rezolvă, ci le stricați mai rău. Să știți că toate vorbele rele se rostesc în afara căsătoriei, căci, acolo unde nu este căsătorie, este ceartă. Dacă ai idei rele în minte, trebuie să știi că nu ești la căsătorie cu Hristos. Dacă gândești lucruri bune, ești la căsătorie împreună cu Hristos și cu ucenicii Lui.

Zilnic poți să fii la nuntă cu Hristos și ucenicii Lui. Înțeleg aceasta ca pe un principiu, n-am în vedere dogmele bisericii. Vorbesc despre energia care circulă în viață. Pământul se apropie din ce în ce mai mult de Soare, dar asta se petrece atât de lent încât abia după câteva milioane de ani se va vedea cum este. Astăzi, toată lumea poate să aibă elementele Soarelui: lumina și căldura. E posibil ca o persoană să mă întrebe: „Ai văzut tu Soarele, știi cum arată?”. Nu, dar îi cunosc elementele. Altcineva mă întreabă: „I-ai văzut pe Hristos și pe ucenicii Lui?”. Nu, dar știu două lucruri, două principii divine - iubirea divină și înțelepciunea - care curg în mintea mea, ca în mintea întregii lumi, așa cum curg lumina și căldura Soarelui. Orice dorință bună și orice idee bună sunt Hristos și ucenicii Lui. Dacă înțelegeți problema în principiu, Dumnezeu va fi pentru voi o Forță rațională. Puteți să faceți încercări în această privință. Într-o zi veți avea mijloacele nu doar să sesizați Lumina, ci, prin puterea auzului, veți putea să sesizați chiar muzica ce iese din ea, apoi să percepeți și diferitele cuvinte. Puteți să credeți că este doar o iluzie. Nu, acesta este un fapt, deoarece există oameni care nu percep doar căldura și lumina din exterior, ci le și aud cântecele, înțelegându-le și cuvintele.

Dacă mintea și inima voastră sunt pure, asta înseamnă că sunteți clarvăzători. Când veți fi puri în acest fel, veți putea sesiza cine v-a trimis anumite gânduri. Acum însă recepționați o idee fără să-i înțelegeți sensul. De exemplu, când vă spun că

trebuie să vă iubiți, înțelegeți iubirea într-un sens aparte. A iubi înseamnă pentru voi a avea o prietenă care să vă aparțină, iar în ziua în care ea cunoaște pe altcineva, sunteți gata să rupeți prietenia. Imaginați-vă că ați făcut cunoștință cu degetul meu și-i spuneți că-l iubiți. Urmează al doilea deget, și atunci vă supărați și ziceți: „De ce-i vorbești primului meu deget, pe care îl iubesc?”. Dar asta ține de mine, nu de deget.

Zilele acestea m-a vizitat o doamnă, care mi-a dat o idee bună și mi-a arătat felul ei de a înțelege învățătura lui Iisus. Mi-a povestit că soțul n-o mai iubea și o părăsise. Suferea mult și plângea întruna, dar, într-o seară, a avut un vis. A văzut în vis că era vizitată de oameni necunoscuți care îi ziceau: „Femeie, n-ai de ce să plângi, trebuie să știi că inima soțului tău nu-ți mai aparține, de aceea n-ai dreptul să-i schimbi inima. Închipuie-ți care ar fi starea soțului tău dacă altcineva ar veni în ziua următoare să-i ia inima. Ce se va întâmpla cu această inimă?”. Tot așa, vrem ca toată lumea să aibă aceeași inimă ca noi și vrem s-o schimbăm. Este cel mai mare rău. Fiecare inimă să rămână așa cum a creat-o Dumnezeu. Fiecare inimă e bună la creare, dar se schimbă din cauza minții care o conduce.

Când îi zâmbesc unei persoane și-i spun o vorbă bună, aceasta este foarte mulțumită de mine și voi spuneți că sunt bun. Dar, dacă sunt puțin posac, credeți deja că mi-am schimbat caracterul. Aceste lucruri sunt în viață aparente. Uneori, tatăl se comportă cu severitate, dar nu e așa în realitate. Nu trebuie să se arate sever, ci mai degrabă să zică: „Fiule, ceea ce faci nu e bine pentru tine, acest comportament e periculos, căci nu îndeplinești voința lui Dumnezeu!” Profesorul ține la tine, dar, dacă faci greșeli, îți face observații. În acest caz, elevul apelează la iubire: „Domnule profesor, nu-i așa că mă iubiți?”. Da, dar ai săvârșit greșeli de mai multe ori și trebuie să te corectezi. Dacă recurgi corect la această soluție, vei salva viața multora; altfel, greșeala ta mă va compromite și pe mine.

Acum două zile, comentam tema culesului florilor și ziceam că fiecare cules de zece flori aduce după sine moartea cuiva. Dacă-i spuneți unei persoane zece cuvinte rele, casa cuiva va arde. Dacă plantați undeva zece flori, un om bun va veni pe Pământ. Faceți observații de acest fel, ca să vedeți că nu sunt doar vorbe. Observați pomii fructiferi dintr-o grădină. Atâta timp cât crengile lor sunt verzi, oamenii din acea casă trăiesc bine,

dar, dacă ele încep să se usuce, viața lor se tulbură din cauza gândurilor confuze care au devenit predominante. După aceea, cineva din acea casă va muri. Un domn mi-a istorisit o întâmplare. Exista la Sofia o grădină de care se ocupa un grădinar. Într-o zi, trebuia să curețe copacii și unul dintre ei trebuia să fie tăiat. Dar grădinarul ținea mult la acel copac și repeta mereu că nu trebuia tăiat; totuși, obligat de stăpân, l-a tăiat. Peste trei luni, stăpânul a murit. Dacă doborâți copacul la care țineți, îi veți urma.

Tot așa, voi, cei care mă ascultați acum, ați luat cuțitele și vă jucați cu ele ici și colo. Aveți multe cunoștințe, știți multe lucruri.

Hristos a venit la nuntă ca să-i învețe pe miri cum să țeasă, deoarece căsătoria oferă alte condiții de viață. Când vreți să aveți o dispoziție mai bună, imaginați-vă că vă aflați la o căsătorie, fiindcă acolo e întotdeauna de mâncat și de băut, după cum e și muzică. Aș vrea ca toți oamenii să poată cânta la un instrument sau din gură. Masa este viața spirituală, fiindcă, atunci când accepți o idee sau o dorință, aceasta se transformă în hrană, care apoi îți pătrunde în sânge și te manifesti prin viața ta. Aceasta dovedește că ai înțeles viața divină.

În acest scop, mențineți-vă creierul în stare normală. Mă veți întreba care este starea normală. Starea normală se găsește întotdeauna între două extremități, este deci la mijloc. Cum găsiți mijlocul? Imaginați-vă că vi se dă o secantă și vi se cere să-i găsiți mijlocul. Veți găsi mijlocul după ce veți pune arce în ambele părți cu ajutorul compasului. În punctul în care cele două arce se intersectează, veți trage o perpendiculară pe secantă și punctul respectiv va fi mijlocul ei. Puteți să faceți la fel cu gândurile voastre. După fiecare bucurie, după fiecare idee bună vine una rea. Observați cât timp durează fiecare idee bună sau rea; aceasta este o nouă psihologie. Trebuie să vă examinați pe voi înșivă, căci, dacă nu vă cunoașteți felul de a fi, cum ați putea să cunoașteți faptele exterioare?

Toate lucrurile din natură reflectă viața divină care trăiește în noi. Reflexul arată o imagine care vine din exterior. Această imagine nu e creația voastră, ci este străină. Dacă vine în voi o bucurie, nu vine de la voi, nu e creația voastră. Gândul ca atare circulă și se oprește puțin timp în mintea voastră. Ideile bune sunt în mișcare și se opresc în diferite locuri, acolo unde le-a

fost stabilit. Fiecare stație poartă un nume; voi sunteți stația. Gândurile se opresc pentru un anumit timp, cât durează oprirea trenului. Uneori se opresc un minut sau două, chiar mai mult; depinde de mărimea stației. Unele sunt în excursie și vor să se oprească mai mult într-un loc, de aceea petrec acolo mai mult timp, o lună sau două, sau chiar mai mult. Așa cum există idei bune voiaj oare, există și idei rele la fel, care vin de la unii copii care nu sunt cumiți și se opresc, la fel, un timp în stații determinate. Așadar, ideile bune, ca și cele rele, nu ne aparțin. Dacă vreți ca unele idei bune să vă rămână mai mult timp, trebuie să le creați condiții favorabile.

Aceasta îi învăța Hristos pe miri. Le spunea că vor avea în viață bucurii și necazuri, multe gânduri bune și rele, dar să rețină că nu le aparțin, ci sunt doar în vizită. Trebuie să știți că nici binele nu este atât de bun, nici răul, atât de rău. Binele și răul sunt așa doar pentru momentul în care sunt făcute. Când încetăm de a le mai face, nu mai sunt așa. Ca să fiu mai clar, o să vă dau un exemplu. Vă aflați la o distanță de zece metri de un cuptor aprins. Ce veți simți? O mare plăcere. Ce o să simțiți la cinci centimetri de cuptor? O să vă ardeți mâinile și veți fugi departe de el. Acesta este raportul dintre lucruri, care le face bune sau rele. Acesta este raportul unei idei divine care vine din mai multe părți. Care va fi gândul, bun sau rău, asta depinde de starea în care vă aflați. De aceea, avem nevoie de cunoștințe ca să nu stăm în drumul trenului. Trenul regal trece, de aceea nu trebuie să ne așezăm în calea lui. Hristos a spus să nu stați pe calea ferată, să nu vă urcați pe acoperiș. Un om care se urcă pe acoperiș se pregătește să fugă. Așa fac răufăcătorii când sunt urmăriți. Calea ferată înseamnă bătrânețea. Bârfești, nu ești bine-dispus, nu crezi - stai mereu pe calea ferată. A ieși și a intra în lume are un sens cu totul diferit de cel pe care îl credeți. De exemplu, construim o casă în care vom locui. De ce facem o casă? Pentru că, în condițiile date, dacă n-avem un acoperiș deasupra capului, suntem în pericol, și de aceea ne construim o casă. Din același motiv, trebuie să avem un perete exterior, care să ne poată proteja de diferite idei care ne vin din exterior. Iată de ce trebuie să trăim în mod pur și sănătos, ca să formăm în jurul nostru o aură care să ne poată proteja de orice pericol și de orice rău. Iată de ce Iisus era prezent la nuntă, împreună cu ucenicii Săi.

Vă voi da pentru două-trei luni câteva exerciții. Primul. Scrieți într-un caiet fiecare idee bună importantă și fiecare idee rea. Urmăriți ora la care vă vine cea bună sau cea rea ori dorința și, după ce dispar, scrieți ora plecării lor.

Al doilea. Când vă vin gânduri sau dorințe rele, încercați să le transformați în idei și dorințe bune. Pentru aceasta, întoarceți-vă cu două mii de ani în urmă, ca să vă imaginați nunta pe care Iisus a trăit-o împreună cu ucenicii Lui. Imaginați-vă casa în care a avut loc, ca și invitații și mirii. Încercați să stabiliți unde era plasat Hristos, ce loc ocupau ucenicii, dar încercați să nu vă faceți iluzii, ci să trasați ceva cât de cât veridic în imaginația voastră. Așadar, veți „fotografia” întreaga nuntă imaginându-vă locul mirelui, locul vostru etc. Îl veți pune în inima voastră pe Hristos și pe ucenicii Lui în minte, pe mire, în minte, pe mireasă, în inimă. Mirii trebuie să fie despărțiți unul de celălalt, căci, în lumea spirituală, două persoane nu pot să trăiască în aceeași cameră. Aici, mai multe persoane locuiesc în aceeași cameră, și de aceea se ceartă. Locuitorii din cealaltă lume își lasă libere gândurile. În această lume, când vreunul vine să vă viziteze și rămâne, fără să-și dea seama că vă deranjează, sunteți obligați să-l mențineți. Vă veți imagina că sunteți bine îmbrăcați la nuntă, că sunteți foarte mulțumiți și veseli și veți asculta ce le spunea Hristos invitați- lor. Dacă vă puteți imagina asta, veți fi pregătiți să luptați cu dificultățile acestei lumi, multe filosofii vi se vor lămuri și vibrațiile minții voastre vor deveni mult mai înalte. Închipuirea acestei imagini va avea influență și asupra sănătății.

Al treilea. Întrebați-vă de ce aveți idei și dorințe bune și rele, de ce le prețuiți pe unele mai mult, pe altele, mai puțin, de ce vă plac unele dintre ele și altele deloc, de ce unele vă sunt simpatice și altele nu. Veți spune că din cauza karmei. Da, dar karma nu este de ajuns ca să explice totul, deoarece în acest caz există mai multe motive. Când sunteți prost-dispuși, gândiți-vă la motivul acestei situații. Amintiți-vă casa pe care ați vizitat-o, cât timp ați petrecut acolo și ieșind din care casă vi s-a schimbat dispoziția. Explicați-vă de ce sunteți prost-dispuși când ieșiți dintr-o anumită casă. Explicați-vă de ce uneori, când vă întoarceți acasă, acest sentiment revine și vedeți din ce parte, de la nord, sud, est sau vest. După ce găsiți motivul acestui disconfort, nu vă înfuriați pe omul care l-a provocat, ci schimbați

mai degrabă direcția. Unul dintre prietenii voștri vă cere să-i împrumutați bani, cu condiția să vi-i înapoieze peste zece zile, dar nu vine să vi-i dea. Nu vă supărați pe el. Dacă cineva nu e bine-dispus față de voi, înseamnă că are ceva de luat de la voi. Dacă n-are nimic de luat, a comis o greșală, și pentru asta zice: „Tatăl tău trebuie să-mi înapoieze bani și, dacă poți tu să mi-i dai, înapoiază-mi-i tu în locul lui!”. Când sunteți bine-dispuși, trebuie să știți să vă păstrați energia. Este o știință importantă să reții energia gândurilor și dorințelor bune.

Al patrulea. În fiecare seară, când vă așezați în pat, reflectați 10-15 minute la tot ce-ați făcut în timpul zilei. Procedați în mod obiectiv. Identificați răul, ca să nu-l mai faceți data viitoare. În ziua următoare, vă veți ruga: „Ajută-mă, Doamne, să știu să evit faptele rele și să fac numai bine, așa cum n-am făcut ziua trecută!”. Vă veți observa viața așa cum pictorul își privește pictura, fără să vă judecați. Dacă nu reușim în viață, asta se întâmplă pentru că ne credem stupizi, păcătoși etc. Nu sunteți nici buni, nici răi, dar trebuie să mergeți la nuntă și să munciți. Dacă copiii fac gălăgie în casă, amintiți-vă că și ei au fost la nuntă. În acest fel, veți putea schimba, într-o oarecare măsură (50-65%), disconfortul celuiilalt (soț sau soție) și al copiilor. Aceste experiențe pot să vă consolideze buna-dispoziție.

Unele exerciții le veți face dimineața, altele, seara, căci dimineața sunteți pozitivi și seara, negativi. De aceea, când Soarele apune, oamenii sunt triști. Iată de ce, când un om vrea să fie smerit, trebuie să se roage seara, iar când vrea să fie compătimitor, trebuie să se roage dimineața. Energia Pământului este dimineața pozitivă, iar seara, negativă. La fel se petrece și cu omul. De aceea, cântărețul de psalmi zice că bucuria vine dimineața. Bucuria este o energie pozitivă, tristețea, una negativă. Binele este o energie pozitivă, răul, una negativă. Când începeți să faceți exercițiile, nu vă băgați în cap că nu veți putea reuși.

Exercițiile pentru nuntă le veți face de trei ori pe săptămână, dimineața (duminică, marți și vineri). Exercițiile de examinare a comportamentului de peste zi le veți face în fiecare seară, la culcare.

Noi punem pe primul plan mintea, apoi inima și la urmă voința, dar la început a fost voința care acționa, apoi dorința și

la sfârșit mintea. Dumnezeu, prin voința Lui, ne inspiră. Drept urmare, gândirea noastră începe să acționeze, apoi acționează inima și, în sfârșit, voința.

Sofia, 19 iunie 1919

Iubirea universală

Subiectul conferinței mele va fi iubirea universală. Folosesc sintagma în sens puțin mai larg decât se înțelege de obicei. Puteți întreba ce are în comun iubirea universală cu noi. Răspunsul: iubirea universală este esența vieții. Este iubirea care poartă condițiile vieții, este principalul stimulent al Pământului, adică un ideal spre care tindem cu toții. Iar viața însăși, ca să se manifeste în totalitate, înseamnă libertatea acțiunilor. Ea se dezvoltă în patru direcții: socială, politică, culturală și spirituală. Sunt direcțiile unei realități mereu aceeași. Prin cuvântul iubire nu înțeleg iubirea obișnuită, care se stinge ca un tăciune în apă. Aceasta nu este iubire. Iubirea adevărată este un tăciune care nu se stinge niciodată. Și cel care înțelege sensul acestui tăciune viu a înțeles sensul vieții pământești. De aceea, înțelepții din Antichitate și vechii alchimiști încercau s-o studieze și înțeleseseră esența acestui tăciune viu. Cei care nu-i cunosc proprietățile spun că iubirea arde omul. Da, există obiecte care ard, dar altele nu ard, așa cum există metale care se oxidează și altele care nu se oxidează, adică sunt combustibile fără să ardă, drept care sunt numite „metale prețioase”. Vă puteți întreba: „Cum poți fi interesat de un ideal, când te găsești în condiții de viață atât de rele?”. Eu însă o să vă întreb dacă puteți dovedi că, într-adevăr, condițiile de viață sunt chiar rele. Este doar o presupunere. În viață sunt lucruri rele tot atât de multe cât lucrurile bune, tot atâtea eșecuri câte redresări, tot atâtea pierderi câte câștiguri. Până la urmă, condițiile se echilibrează. Ceea ce numim condiții rele în viață sunt concepția noastră subiectivă, o reflecție omenească. Oamenii zic că omenirea este astăzi bolnavă, dar eu nu sunt de acord. Bolile sunt un anacronism, fiindcă omul nu începe să evolueze decât atunci când se acționează împotriva voinței sale. Asta se poate verifica oricând în viață. Toți oamenii mari au suferit, și suferințele au fost stimulentul pentru înălțarea lor. În schimb, cei care n-au întâmpinat nicio dificultate, ci doar confort au rămas în urmă. Oamenii din zilele noastre vor să fie bogați, dar trebuie să facă o alegere, deoarece există două feluri de bogăție: bogăția care poate să-i facă să coboare și bogăția care îi înalță. Dacă vă aflați pe un pachet de croazieră precum Titanicul și cărați un sac cu patruzeci de kilograme de

aur și dacă lângă voi e altcineva ce n-are o astfel de greutate, care dintre voi doi are posibilitatea să se salveze când vasul începe să se scufunde? Voi, care duceți sacul cu aur, sau celălalt, fără nicio greutate? Trebuie să găsiți răspunsul. Cuvântul „aur” îl înțeleg în sens mult mai larg decât cel pe care i-l dau oamenii simpli. Pentru mine, aurul este o emblemă a cunoașterii - a înțelege acele legi în virtutea cărora poți să lucrezi în lume, să stăpânești forțele naturii, să le dirijezi în așa fel încât să îți fie utile ție și celorlalți. Aceasta înseamnă că acele cunoștințe pe care le ai nu se oxidează, nu ard, ci trebuie să fie păstrate și utilizate pentru a face bine.

O să vă spun o poveste ezoterică. Demult, într-un regat, toți cetățenii trăiau fericiți. Trăiau ca frații și erau fericiți fiindcă regele lor nu era căsătorit. Dar erau preocupați: „Trebuie să găsim o tânără frumoasă cu care regele nostru să se însoare, ca să nu rămână singur și să aibă moștenitor, altfel nu se știe ce se va întâmpla cu țara”. Au ales fata cea mai frumoasă și l-au căsătorit pe rege cu ea. Regina a născut două fete. Una era atât de frumoasă, încât îi atrăgea pe toți cu frumusețea ei. Dar a doua era atât de urâtă, încât toți o evitau. Din păcate, când cineva din cetate se uita la fata frumoasă, îl dureau imediat ochii; persoana atinsă de ea devenea infirmă, iar cel întâlnit în drum nu se întorcea acasă sănătos. Și, astfel, toți oamenii au ajuns infirmi. În schimb, când fata urâtă ieșea la plimbare, cel privit de ea se însănătoșea și cel pe care îl atingea cu mâna se vindeca. Veți spune că e doar o poveste, nu realitatea. Dar este cât se poate de real, e viața noastră de toate zilele.

Fiul vostru - cast, cinstit - pune ochii pe o fată frumoasă. Imediat, caracterul i se schimbă, judecata i se întuneacă, inima i se pervertește, deoarece frumusețea nu stimulează decât manifestarea exterioară a vieții omenești, adică latura sa pur fizică.

Vreți să fiți frumoși, bogați, puternici etc., dar vă întreb: ce om frumos, bogat, puternic n-a cunoscut moartea până în prezent? Unii vor replica: „Cu ideile tale, oamenii or să moară de foame!”. Și voi, cu ale voastre, n-o să muriți? Aș vrea să văd un om care nu moare într-un anumit sens sau în altul. Altul vrea să devină bun ca să nu sufere. Nu, cu cât sunteți mai buni, cu atât mai mult veți suferi. În ce constă atunci rezolvarea problemei?

Doar în faptul că cel care e bun știe de ce trăiește, de ce suferă și moare, iar cel rău nu știe. Aceasta este diferența.

Să nu credeți că moartea este un lucru care intră în ordinea naturii. A existat un timp în care omul era nemuritor. Și noi putem să nu murim. Dar știți în ce sens folosesc cuvintele „să nu murim”? în sensul de a nu face păcate. Cel ce face păcate moare întotdeauna. Murim fiindcă strămoșii noștri și străbunii noștri au făcut păcate. Și facem tot timpul greșeli pentru că purtăm în noi rezultatele păcatelor noastre din trecut. Popoarele din Orient numesc asta karma, sau legea cauzelor și a consecințelor. Aceste cauze nu se răsfâng doar asupra persoanei înseși, ci și asupra societății, a întregii omeniri. Când vă vorbesc, am în vedere un mare adevăr pe care toți îl puteți verifica. Nu vorbesc de teorie, ci de experiență. Astăzi, oamenii se întreabă: „Crezi, sau nu crezi?”. În lume, toți oamenii cred. N-am întâlnit unul care să nu creadă. Dar există o diferență între credințe. În regatul despre care v-am vorbit, unde oamenii sufereau din cauza fetei frumoase a regelui, a apărut un înțelept care avea un sâmbure de măr și le-a zis: „V-am adus un leac pentru necazurile voastre”. Din acel sâmbure ar fi crescut un pom înalt de zece metri, care dădea fructe zemoase ce cântăreau o jumătate de kilogram fiecare, iar cel ce mânca mere nu ar fi fost afectat de fiica regelui. Era arborele vieții. Oamenii n-au semănat sâmburele, ci și l-au transmis unul altuia zicând: „Înțelegeți, acest sâmbure, dacă e semănat, din el crește un pom atât de mare încât dă fructe dulci care cântăresc o jumătate de kilogram și care pot să trateze bolnavii”. Toți au început să vorbească despre sâmbure și credeau în calitățile curative ale fructelor. Până la urmă, au pierdut sâmburele și au început să spună că ceea ce se zicea despre el era neadevărat și protest: e oare posibil să existe un pom atât de mare și să dea astfel de fructe? E o minciună! Și n-au mai crezut.

Când o persoană din zilele noastre zice că nu crede, eu îi spun: „Prietene, ai pierdut sâmburele!” Poți să fii om de știință, om serios, dar, dacă n-ai acest sâmbure în tine, iubirea, vei fi supus la mii de suferințe. Nu vreau să mă opresc ca să explic ce este religia. Voi trebuie să rezolvați asta, pentru că acum o să vă vorbesc despre iubire. Vă întreb: Avem un sâmbure? Care dintre marii oameni de știință din secolul trecut și din cel

prezent a adus sâmburele? Iisus Hristos a suferit, a înviat, dar să vedem rodul acestei suferințe și învieri. Sâmburele s-a pierdut!

Voi continua povestirea. Același înțelept a apărut a doua oară în acel regat și a zis: „Deoarece prima dată ați pierdut sâmburele, acum n-am să vi-l mai dau, ca să vi-l transmiteți din mână în mână, ci, atunci când voi găsi cetățeanul cel mai demn, îi voi spune: «Trebuie să semeni acest sâmbure și să utilizezi fructele pomului. Și primul rod al acestui sâmbure este iubirea, care trebuie să domnească în rândul tuturor oamenilor, independent de credința și de naționalitatea lor. Trebuie să se ridice mai sus decât familia, societatea și poporul. Iubirea trebuie să se răspândească în omenirea întreagă, fiindcă noi toți facem parte din ea. Ea reprezintă un organism comun și, dacă ea se simte bine, poporul, societatea, familia și individul se vor simți și ei bine»”.

Nu vreau să vă tulbur punctele de vedere. Nu asta urmăresc. Vorbesc în principiu. Și iată de ce nu vreau să mă amestec în defectele sociale, politice, culturale și spirituale. Nu e sarcina mea și asta nu rezolvă problema. Când intru într-o casă în care oamenii suferă de foame, nu trebuie să le predic că Dumnezeu Se va gândi la ei și să-i las cu acel gând. Nu vreau să le spun: „Credeți în Dumnezeu și contați pe El”. Susțin principiul următor: port întotdeauna în spate un sac plin cu pâine și, când intru într-o casă în care oamenilor le este foame și-i văd că se ceartă, le spun: „Așezați-vă la masă și veniți să mâncați”. Atunci, pacea și liniștea vor fi restabilite în casă.

Oamenii din prezent au un punct de vedere greșit despre viață. Ei zic: „Aranjăm noi societatea, lumea”. Lucruri ideale, dar cum puteți să vă instruiți societatea, fiicele și fiii, oamenii politici, profesorii, preoții, predicatorii? Vă sfătuiesc să mergeți să studiați viața albinelor, ele vă vor învăța cum să educați. Când vor să aibă o regină, pregătesc pentru ea o hrană specială; pentru lucrătoare, altă hrană; pentru trântori, altceva. Albinele știu să-și ordoneze viața mult mai bine decât cei care doar raționează. Nu e un reproș, ci o indicație că trebuie să studiem mai atent natura, unde sunt implicate toate legile și toate exemplele de succes.

În iubirea universală vom dobândi o înălțare a conștiinței. A simți vibrațiile sau a auzi vocile tuturor celor care suferă și a-i ajuta înseamnă a te ajuta pe tine însuși, poporul tău, omenirea

întreagă. Cel în care acest sentiment este treaz și acționează, cel care s-a eliberat de toate obstacolele materiale poate să-l proiecteze peste tot în spațiu și să ajute pe oricine. Veți spune: „Cum e posibil să ajuti pe cineva fără să-l atingi?” La această întrebare răspund cu alta: „Soarele, care se află la 149 de milioane de kilometri de noi, ne atinge oare cu brațele?” Nu. Îndată ce-și aruncă privirea la o distanță atât de mare, totul începe să tremure în natură, să crească și să dea roade. Unii spun: „Să ridicăm mâna și să binecuvântăm”. E bine, dar, dacă ridicați mâna, trebuie să dați ceva, așa cum Soarele își ridică zilnic mâinile deasupra noastră și răspândește energie, forță peste bolnavi și oameni sănătoși. Cineva va zice: „De ce să ne ocupăm de Soare?”. Nu vă spun să vă ocupați de el, ci să-l folosiți. Dacă cineva are moralul scăzut, să facă băi de soare; dacă și-a pierdut energia, să se expună la soare; dacă e dezamăgit de idealul lui, dacă n-are nicio idee cum să lucreze, să iasă afară ca să-l încălzească soarele. Cineva va spune: „O să ne ajute Dumnezeu”. Vă întreb: Cum este acest Dumnezeu despre care vorbiți? Dumnezeu se află în noi înșine. Când îl simțim, când începe să vorbească în noi, începem să iubim toți oamenii în același fel și suntem gata să ne sacrificăm pentru ei. Când Hristos a zis: „Nu există iubire mai mare decât cea a aceluia care își dă sufletul pentru prietenul lui”, a vrut să spună că acela oferă condițiile necesare pentru ca prietenul să trăiască. Fie ca iubirea față de aproapele nostru să nu fie aceea care îl consideră păcătos și-l mântuiește, ci ca ea să-l vadă ca pe un frate, ca pe un prieten și să-i ofere toate condițiile ca să trăiască și să evolueze. Să nu credeți că veți trasa o nouă cale de viață. Nu, calea vieții fiecărui om este deja trasată și e definită într-un mod strict matematic. Dezvoltarea și modul de viață sunt predestinate. Aceasta este legea cauzelor și a consecințelor constante.

În legea divină a iubirii nu există dizarmonie. Când o vom înțelege ca pe o forță mare, atunci iubirea se va instala în noi. Și atunci vom avea puterea să corectăm toate defectele sociale nu în mod mecanic, ci cu iubire. Când societatea își va îndrepta iubirea spre fiecare om, el își va schimba spiritul și va da o direcție vieții sale. Iată de ce, când zicem că Dumnezeu este omniprezent, avem în vedere totalitatea Existenței, toate ființele al căror gând este îndreptat spre noi ca o forță creatoare. Tot ce

e rău în noi nu e divin, ci e al nostru. Noi am creat viața rea și societatea de astăzi. Dacă mă întrebați de ce Dumnezeu a creat lumea în acest fel, o să vă răspund: „Eu știu că lumea a fost făcută altfel, dar, așa cum o văd, consider că a fost stricată de oameni”.

Voi toți, cei care mă ascultați aici, aveți diferite puncte de vedere despre viață. Nu sunteți singurii cu aceste concepții, mai sunt mamiferele, păsările, furnicile, plantele, toate trăind în funcție de capacitatea lor de înțelegere. Dar încă nu acesta este adevăratul sens al vieții, căci el este mai bogat, mai vast. În sufletul omului se ascund capacități și forțe care pot să se trezească în condiții specifice. Fiecare dintre noi poate să facă o mică experiență, în ce constă ea? Întâi, considerați că toate condițiile pentru a deveni oameni adevărați se găsesc în voi. Dacă nu puteți să folosiți aceste condiții, asta nu înseamnă că aceste posibilități nu există în voi, ci că n-ați găsit și n-ați aplicat metodele potrivite. Oamenii de știință din zilele noastre și filosofii încearcă de mii de ani să găsească exact aceste metode, ca să înalțe omenirea.

Nu avem nici măcar o religie care să aducă nemurirea omului. Eu zic că, în realitate, religia ortodoxă nu există în lume. Când zic aceasta, unii pot să mă întrebe cărei religii îi aparțin. Le răspund că nu aparțin niciuneia dintre religiile din prezent, goale, lipsite de conținut. Vă voi spune de care aparțin și voi determina ce înseamnă religie - definiția cea mai scurtă: religia este legătura dintre iubire și înțelepciune. Nu există o definiție mai bună. Cel ce a găsit această legătură (iubirea se manifestă în inima sa și înțelepciunea în mintea sa) are o religie, înțelege legea și nemurirea însăși. Această religie ne face asemenea lui Dumnezeu. Cum se poate ca omul să fie asemenea lui Dumnezeu? Să nu moară, fiindcă Dumnezeu e nemuritor! Hristos a zis: „Fiți desăvârșiți așa cum desăvârșit este Tatăl vostru”. Și nu se poate ca omul să fie nemuritor dacă nu e desăvârșit. Cineva a întrebat: „Și sfinții de ce-au murit?” Pentru că au suportat păcatele oamenilor. Când vom fi eliberați de păcate, nu vom mai muri, ci vom fi în situația în care este esența acestei învățături - trăirea în iubire și înțelepciune. Omul care nu are această iubire nu poate fi religios și nemuritor. Conform acestei definiții (înțelegeți-mă bine), a nu muri înseamnă a fi stăpânii tuturor situațiilor din viață, a simți

bucurie și când suferim, și când ne bucurăm, a accepta în același fel și insuccesul, și reușita. Pe cine lăudăm astăzi în viață, pe toți acei eroi care au suferit și au murit, nu-i așa? Cui îi ridicăm monumente și îi aducem coroane de flori? Hoților care jefuiau ce le aparținea celorlalți, bogaților care au strâns milioane, filosofilor care se distingeau prin cunoștințele lor? Nu, celor care au suferit și s-au sacrificat pentru omenire, lor li se aduce omagiu.

Oamenilor din zilele noastre le place deseori să se întreaacă în sofisme în privința existenței lui Dumnezeu; ei întrebă dacă există un Dumnezeu. Eu nu rezolv problema într-un mod filosofic, ci spun simplu că Dumnezeu există așa cum Soarele strălucește. Imaginați-vă că stați treji în timpul nopții și ziua, când Soarele strălucește, dormiți; că vă treziți întotdeauna când se ascunde Soarele. Studiați lumea întotdeauna noaptea și ziceți: „Soarele nu există”. Eu replic: „Schimbați-vă felul de a trăi, dormiți noaptea și stați treji în timpul zilei, când Soarele strălucește, și-l veți vedea”. La fel se întâmplă cu cei bogați, care se duc la fund cu povara lor. Nu-i condamna, ci doar le arată nefericirea. Se află în fundul oceanului, unde nu pot să ajungă razele soarelui. Cum se pot mântui? Lăsând aurul pe fundul oceanului. Dar există viață acolo sus? Una formidabilă. Acele milioane pot să fie gândurile voastre și puteți să câștigați bogății, să ocupați un loc important sau să cuceriți lumea. Eliberați-vă de acele gânduri. Spuneți-mi care ministru a ameliorat soarta Bulgariei, a Angliei, unde este vechea Grecia, unde este Roma, cu gloria ei? Nu contest că omul trebuie să aibă scopuri, dar spun că urmăm o direcție greșită, că înțelegem greșit viața și că trebuie să-i punem cruce acestei înțelegeri greșite.

Doi sculptori greci au vrut să-și arate arta, să se observe care dintre ei o înțelege mai bine! Unul a sculptat un ciorchine de struguri atât de natural, încât a atras chiar și păsările. Celălalt a sculptat o zeiță nespuns de frumoasă, pe care a acoperit-o cu un văl atât de delicat, încât primul i-a zis: „Dă la o parte vălul, să văd mai bine!”. Acest exemplu arată că cel care sculptase zeița era mai abil. Dar vă întreb: Acești doi artiști n-au murit oare? Au murit. Puteți să înțelegeți fiecare lege, puteți să fiți filosofi, oameni de stat etc., dar asta este doar umbra realității, ca operele celor doi artiști, nu este fondul vieții. Fondul

vieții este să intrăm în armonie cu ea însăși. Și încă n-am intrat în această armonie. Contest aserțiunea oamenilor din zilele noastre care zic că trăiesc o viață adevărată. Nu trăiesc această viață, ci suferă și se chinuiesc.

După părerea mea, există suferință și muncă. Noi suntem încă în suferință și viața începe prin muncă. Și munca este viață conștiincioasă - să simți că ești stăpân pe tine însuși, pe judecata și inima ta și că nimeni nu te poate cumpăra. Să ai acea iubire mare care te inspiră. Și nu numai că te inspiră, ci te și stimulează constant, așa cum sunt căldura și lumina pentru viața plantelor. Pe oamenii din zilele noastre îi asociez (scuzați comparația) cu ceea ce urmează: un savant nebun a fost dus într-o sală mare de azil în care locuiau în jur de cincizeci de nebuni; el se ocupa cu strânsul paielor și făcea grămezi, pe care le transporta dintr-un colț în altul, iar ziua următoare repeta operația. Oamenii seamănă cu acest om și întreabă de ce sunt nefericiți. Pentru că îngrămădesc paie. E nevoie de acel vânt favorabil care să măture toate paiele, și necazurile odată cu ele.

Trebuie să ne comportăm cu apropiații noștri ca acel sfânt care s-a dus să vorbească cu Dumnezeu. Când trecea pe lângă un om bogat, acesta i-a zis:

- Spune-l lui Dumnezeu că m-am săturat de această bogăție. Să mi-o ia ca să pot să trăiesc cum trebuie.

- Foarte bine, îi voi spune, a răspuns înțeleptul.

A mers mai departe și a văzut un om sărac, care i-a zis:

- Spune-l lui Dumnezeu că m-am săturat de viața asta. Nu vreau să mai fiu sărac. Să-mi dea haine și să-mi schimbe condițiile de viață.

- O să-l înfățișez și cererea ta, a răspuns înțeleptul.

Când a ajuns la Dumnezeu, l-a povestit totul. Dumnezeu i-a zis:

- Spune-i bogatului să se înfurie și să protesteze împotriva Mea, iar Eu o să-i iau toată bogăția. Și spune-i omului sărac să fie mulțumit de viața lui, si-i voi dăruia totul.

Înțeleptul s-a întors și i-a spus omului bogat ce i-a poruncit Dumnezeu, dar bogatul a replicat:

- N-aș putea să fac asta.

- Atunci, îți vei păstra bogăția.

Apoi, i-a spus omului sărac recomandarea făcută de Dumnezeu, dar acesta a replicat:

- Cum aş putea să fiu mulţumit în condiţii atât de proaste?

Atunci, înţeleptul i-a spus:

- Vei fi gol toată viaţa şi gol vei fi îngropat.

Voi spuneţi că morţii merg la Dumnezeu, dar mergeţi la cimitire să le citiţi rugăciuni. Pot oare să fie în acelaşi timp în cimitire şi la Dumnezeu? Cel ce se află sus trebuie să le spună celor ce se află jos: „Credeti că sunteţi morţi. Începeţi prin a vă exprima recunoştinţa, şi veţi învia”. Să nu consideraţi vorbele mele o critică, n-am intenţia să-i reproşez nimănui credinţele. Nu fac decât să expun acele concepţii false despre viaţă care s-au strecurat în noi şi care ne împing spre calea greşită, ca să fim în dizarmonie cu viaţa însăşi. Vrem să trăim, dar ne pregătim de moarte. Cel ce a găsit legea iubirii universale, a acelei conştiinţe universale, nu mai moare. Puteţi să-i bateţi cuie în mâini şi în picioare, puteţi să-l răstigniţi, să-l puneţi în mormânt, va reîncepe să trăiască. Cel ce n-a învăţat această mare lege a iubirii nu va avea niciodată piatra de pe mormânt dată la o parte.

Astăzi, oamenii zic: „Suntem păcătoşi, păcătoşi”. Nu vreau să mai aud aşa ceva! Eu ştiu că oamenii sunt buni în sufletul lor şi devin răi din cauza iluziilor şi voinţei lor. Caută fericirea şi cred că vor găsi drumul singuri. Nu-l vor găsi, fiindcă taţii şi bunicii lor l-au căutat şi nu l-au găsit. Hristos a zis: „Cei care vor fi auzit glasul Fiului Omului vor rămâne în viaţă”. Şi ce înseamnă Fiul Omului? Fiul înţelepciunii şi al iubirii. Cel ce a unit înţelepciunea cu iubirea a rămas în viaţă. Şi voi veţi învia când veţi auzi acest glas. Exact cum a spus Iisus. Dacă veţi semăna sâmburele despre care v-am vorbit, în loc să-l transmiteţi din mână în mână, dacă-l semănaţi în inima voastră, viaţa şi învierea pe care le aşteptaţi atât de mult vor veni. Atunci, viaţa va apuca pe calea divină naturală.

Există trei feluri de căsătorii. Una se numeşte unire comercială, alta, căsătoria unui stăpân cu servitorul, adică bărbatul-stăpân şi femeia servitoare sau invers. A treia este unirea în care bărbatul şi femeia trăiesc în iubire, înţelepciune, când trăiesc unul pentru altul. Doar dintr-o astfel de căsătorie se pot naşte copii buni, înţelepţi, sănătoşi, slujitori ai întregii omeniri. Dacă femeia care a rămas deja însărcinată este

inspirată de idei mari pentru omenire, va transmite asta și copilului înainte de a-l naște, căci, odată ieșit din pântecul mamei, copilul devine independent în gânduri și sentimente. Dacă mama își imprimă toate calitățile de iubire și înțelepciune în copilul ei în cele nouă luni de sarcină, copilul va avea o dispoziție bună față de mamă toată viața și va fi gata întotdeauna să-și dea viața pentru ea. Când fiul o întreabă pe mamă de ce l-a adus pe lume, înțeleg că mama, cât a fost însărcinată cu el, a gândit lucruri neplăcute, sau tatăl a fost într-o astfel de stare. Fiii și fiicele poartă gândurile părinților. Aceasta este concluzia pe care a tras-o știința de azi.

Nu consider societatea de astăzi la fel ca voi. Va pieri totuși și nimeni n-o va putea ajuta în prezența acestor gânduri. Cum s-o ajute? Dacă se schimbă condițiile. O să vă dau un exemplu. Când gripa spaniolă făcea ravagii și secerase șase milioane de persoane în lumea întreagă, oamenii m-au întrebat cum se pot trata. Le-am răspuns că nu sunt medic, dar, după legile pe care le cunosc, trebuie să bea apă caldă și să mănânce cartofi calzi, și criza va trece în una-două săptămâni. Acum, unii dintre voi vor spune: „Crezi că suntem atât de stupizi încât să mâncăm cartofi și să bem apă?”. Nu înseamnă că sunteți stupizi; eu vă ofer o metodă de tratament. Faceți o încercare. Cei care au încercat, să spună care a fost rezultatul. Și medicii ce făceau? Făceau injecții și cei mai mulți dintre bolnavi au plecat pe lumea cealaltă - la Sofia au murit 1.700 de persoane în 17 zile. Și explicau: „A fost o criză, o complicație etc...” Eu zic că acei oameni trebuie să bea apă caldă și să mănânce cartofi calzi. A bea apă caldă este și injecție, dar din interior, nu din exterior. Important este să știi unde s-o pui.

Și acum, dacă mă întrebați cum să fie tratată Bulgaria, spun să bea apă caldă și să mănânce cartofi calzi. Când spun „apă caldă”, trebuie să știți de unde să luați apa. De acolo de unde bea măgarul, fiindcă el alege locul unde apa e bună. Dacă folosiți apa caldă, ea va aduce în voi astfel de elemente încât 90% dintre crizele de astăzi, care macină societatea, vor dispărea. Apa caldă și cartofii calzi înseamnă viața în iubire și înțelepciune.

Așadar, iubirea universală ne va pune în legătură cu Viața, ca să putem înțelege sensul a toate: floare, copac, izvor, munte, casă, om. Ea ne va dezvălui marele secret al vieții, ca să ne

putem înțelege relațiile. Când va intra în noi, ne va face eroi învingători puternici. Dacă omul e bolnav, dacă are necazuri, cât timp vor dura acestea este matematic definit. Bolile sunt provocate de unele ființe vii, microbi a căror viață nu este în acord cu cea a bolnavului. Bolile vor exista atâta timp cât vom lăsa acești microbi să existe în noi și să-și facă de cap.

Dacă cineva m-ar întreba cât timp vor fi asasinate în lume, i-aș răspunde că atâta timp cât vor exista asasini. Cât timp vor exista furturi? Cât timp vor fi hoți. Dar hoții nu se nasc hoți, ci au fost creați de concepția greșită despre viață. Asasinii sunt copiii unei vechi culturi. Ideile rele, când intră în om, pot să-l ucidă. Știința contemporană arată că omul poate să fie hipnotizat, i se pot sugera gânduri ca să comită crime. Au fost făcute mai multe încercări cu tineri care n-au fost puși în condiții favorabile, și s-a constatat în urma acestui examen că moralul lor dă greș. Iubirea universală creează condiții favorabile care suprimă toate otrăvurile din societate.

Toate afecțiunile, gândurile rele, sentimentele rele, toate acțiunile rele sunt provocate de anumite vibrații ale unor materii care există în noi și se manifestă în viața noastră. Așadar, pentru ca omul să fie bun, pentru ca să aibă dorințe și gânduri bune, trebuie să adune materie pură, ușoară, și să-și organizeze forțele. Materia brută servește ca bază pentru apariția unor crime. Și, când se zice că „cei care aud glasul Fiului Omului vor rămâne în viață”, asta înseamnă că cei care înțeleg legea înțelepciunii și a iubirii nu vor fi supuși unor condiții rele. Dacă locuiți într-un beci unde soarele nu intră, condițiile rele vă vor provoca reumatismul sau tuberculoza, ipohondria sau alte boli. Ieșiți la Soare, deoarece condițiile favorabile se găsesc la suprafața pământului. Eliberați-vă de umiditatea excesivă, și atunci veți aduce condiții noi în viața voastră. Ce este umiditatea din om? Dorințele excesive creează umiditatea. Și gândurile excesive creează uscăciunea. Asta înseamnă că umiditatea, ca și uscăciunea au un rezultat rău asupra vieții, în manifestările lor extreme.

Acum, în această iubire universală la care s-a înălțat conștiința, găsim puncte de reper pentru dezvoltarea omului. O să vă dau un exemplu. Aveți o mână pe care o ridicați deseori și-i strângeți degetele. De ce unele degete sunt mai mari și altele mai mici și de ce degetul mare este îndepărtat? Când

brațul hotărăște să acționeze, toate aceste degete se adună și degetul mare vine deasupra ca să le ajute; omul apucă plugul sau orice alt obiect și lucrează, într-o societate care a fost creată, să zicem, ca o mână, unii pot să fie negustori. Degetele mici sunt oamenii de cultură și de știință, degetele mijlocii, oamenii din justiție și politică, arătătoarele, ecleziastii și oamenii obișnuiți, degetul mare, lumea divină, rațională a omului. Toate aceste degete trebuie să se unească și să acționeze. Atâta timp cât societatea (oamenii politici, de cultură, spirituali) sunt despărțiți, nu pot să producă efectul mâinii când adună toate degetele ca să se apuce de muncă. Pentru ca omul să-și strângă mâna, e nevoie de voință.

Dacă toți oamenii ar ști cum să strângă degetele de la mână, ar putea fi într-o situație diferită, începeți cu toții să strângeți degetele: întâi de la mâna dreaptă, care este mâna înțelepciunii, apoi de la mâna stângă, care este mâna iubirii. Când citiți ziarul și când beți bere, strângeți degetele și ziceți: „N-o să beau, n-o să fumez, n-o să mă înfurii, n-o să mă răzbun!”. Strângeți degetele și ziceți: „Îți voi vorbi încetișor!”. E o mare filosofie, nu-i așa? Vă învăț o mare lege a vieții, cum să strângeți mâna pentru ca totul să meargă spre bine. Aplicați asta sau, cel puțin, încercați. Să nu credeți că nu spun adevărul. Faceți o mică experiență și, peste un an, când ne vom întâlni din nou, îmi veți spune rezultatul. Este experiența cea mai ușoară. Aș putea să vă explic și alte experiențe, însă ar presupune mai mult efort.

Dar nu trebuie doar să strângem mâinile, ci să le și deschidem. Ce înseamnă mâini ridicate în sus spre spațiu? Percepere de energie. Acceptând această forță, strângeți imediat degetele și proiectați această forță în gândurile și dorințele voastre, în felul acesta, o să creați un impuls puternic în viața voastră. Ziceți: „Din marele depozit al naturii, unde se ascund atâta înțelepciune și iubire, aș vrea ca mâinile mele să fie polarizate ca să accepte înțelepciunea și iubirea, să accepte Binele, legătura care unește toți oamenii de pe Pământ”. Strângerea în brațe înseamnă să dai ceva din tine, din iubirea și înțelepciunea ta. Când îmbrățișezi o persoană frățește și îți proiectezi iubirea și gândurile bune, transmiți viață în ea. Când un tânăr își îmbrățișează astfel iubita, îi transmite inspirație,

viață. Dar cel care îmbrățișează ca o caracatiță și se simte mort spiritual nu posedă nimic și nu poate să dăruiască nimic.

Acum, vă las cu acest gând: voi, cei care mă ascultați, să învățați și să-i învățați și pe apropiații voștri să-și strângă mâinile și să îmbrățișeze cu iubire și înțelepciune.

Veliko Târnovo, 19 august 1919

Iubirea cosmică

Auzind expresia „lubire cosmică”, veți putea s-o considerați, la prima vedere, ciudată și să vă întrebați cum ar putea iubirea să fie cosmică. Este posibil. O folosesc în sens foarte larg. Folosesc cuvântul „lubire” în sensul de energie care iese din centrul universului și se deplasează spre periferie și folosesc expresia „acțiunea de a lubi” în sensul de energie care vine de la periferie și se deplasează spre centrul Creației. Numesc iubirea un proces creator și acțiunea de a lubi care se deplasează de sus în jos, un proces constructor. Când vorbim despre cultură, viață socială, politică și spirituală, înțeleg acțiunea de a lubi, activitatea în sublima sa manifestare, adică un proces conștient care se realizează individual în univers.

V-aș ruga să vă uitați un moment concepțiile, oricare ar fi ele, și să reflectați împreună cu mine, fără să criticați. Dacă vreți să beneficiați de asta, puneți-vă în locul fotografiei, care arată imaginile așa cum sunt, și apoi criticați. Dacă vă situați de la început pe un teren critic, veți percepe lucrurile într-un mod greșit, de unde și critica nehibzuită.

Vorbesc despre acțiunea de a lubi deoarece este un element necesar pentru fiecare dintre voi. Cel ce vrea să fie sănătos și fericit trebuie să înțeleagă forța interioară a acțiunii de a lubi. Mulți vorbesc despre lubire și despre acțiunea de a lubi confundându-le. Iubirea creează, acțiunea de a lubi construiește. Dar există și un număr mare de cazuri în care iubirea distruge. Pisica mănâncă șoarecele împinsă de iubire, fiindcă e felul ei de a înțelege și de a manifesta procesul lubirii. Și știți bine cum îl mănâncă, îl înghite cu totul. Și suntem foarte mirați să vedem că pisica, care e un model de curățenie și e foarte rafinată în acest sens, nu știe să mănânce. Mulți oameni fac precum pisica, nu știu să mănânce. Faptul că o persoană înghite în mintea ei un gând, cu toate impuritățile, arată că nu știe să se hrănească. Acea persoană e lacomă și are iubirea pisicii. Și noi, când ucidem și mâncăm animalele, ne exprimăm iubirea față de ele. Și, dacă animalele ne-ar întreba de ce le ucidem și le mâncăm, ar trebui să le răspundem că facem asta dintr-o mare iubire față de ele, că vrem să le punem în noi, nu doar să le privim din exterior. Iubirea zice: „Nu recunosc nicio

altă existență în afară de a mea și fiecare altă ființă care se află în afara mea trebuie să intre în mine”. Așa înțelegeau

Iubirea cei din vechime, așa o înțelege generația nouă. Dacă am înțeles-o în alt fel, cred că vom cădea într-o contradicție.

În lumea de astăzi, socială, politică și spirituală, toți suferă de o iubire prea abundentă și toți au destulă. Mai simplu spus: dacă o femeie are multă lână pe care n-o lucrează, această lână începe să miroasă urât. Iar eu spun: „Iubirea ei a început să miroasă urât”. Trebuie ca ea să găsească procesul acțiunii de a lubi, să înceapă să lucreze lâna.

Puteți să aveți multă lână, asemenea acelei femei, puteți să fiți negustori bogați, filosofi, savanți, predicatori. E foarte bine, dar, dacă nu vă lucrați cunoștințele, vă spun că sunteți predicatori de lână, negustori de lână, filosofi de lână, savanți de lână etc. Aveți doar lână nelucrată. Lâna trebuie lucrată, și va fi în momentul în care va veni acel mare proces al Iubirii Cosmice și forța cosmică se va trezi în noi, sau, așa cum spun filosofi moderni, când Conștiința Supremă se va trezi în noi și vom fi înțeles că trebuie să lucrăm pentru binele comun al întregii omeniri, al tuturor ființelor vii, indiferent că le vedem sau nu.

Veți spune că gândirea mea e cam bizară. Este adevărat, e bizară, dar nu toate lucrurile bizare sunt neapărat false, după cum nu toate lucrurile comune și cunoscute sunt neapărat adevărate. Ca să fiu mai clar, voi folosi un exemplu. În trecut, în secolul de aur al culturii umane, în epoca primei rase de zei, trăia un mare înțelept. Un discipol a venit la el și l-a rugat: „Aș vrea să mă înveți unul dintre marile secrete ale existenței: să mă transform în orice formă, să devin mare cât soarele, să umplu tot spațiul și în acest fel să fiu vizibil pentru toți”, înțeleptul i-a răspuns: „Facă-se voia ta!” Discipolul s-a bucurat mult și a zis: „Am aflat în sfârșit marele secret ca să fiu vizibil pentru toți, și acum voi fi ființa cea mai fericită din lume”. Dar a uitat să-și întrebe maestrul cum să se micșoreze când ar fi dorit-o. A devenit într-adevăr mare, toată lumea îl vedea, dar nu putea să comunice cu ceilalți, nu-i vedea pentru că era mult mai mare decât ei, nu putea să le vorbească, de aceea era mereu singur și se simțea stingher. Toată lumea îl vedea extrem de mare și mulți savanți, filosofi, astronomi au început să-l studieze

și să caute motivul pentru care natura îl făcuse atât de mare. Au fost formulate multe teorii și legende despre originea lui. Marele înțelept, maestrul lui, a zis doar atât: „Cauza acestei mărimi nu este nimic altceva decât dorința discipolului de a fi mai mare, ca să-l vadă toată lumea. Și i-am îndeplinit dorința”.

Alt discipol s-a dus și el la acest înțelept și i-a zis: „Maestre, aș vrea să mă înveți secretul de a-mi diminua mărimea astfel încât nimeni de pe lume să nu mă vadă”. Înțeleptul i-a îndeplinit și lui dorința, și discipolul a devenit foarte mic și invizibil. Dar și el, ca și primul, a uitat să întrebe cum să-și recapete mărimea inițială, fiindcă, după ce a devenit invizibil și a coborât în cele mai mari străfunduri ale universului, atunci când a dorit, nu s-a mai putut întoarce.

Acești doi discipoli reprezintă cei doi poli opuși ai lumii - unul formează lumile mari, celălalt, lumile mici, adică microbii care se cuibăresc peste tot, invizibili, și chinuiesc astăzi oamenii.

La un moment dat, alt discipol a venit la înțelept și i-a zis: „Maestre, aș vrea să mă înveți proprietățile luminii și ale căldurii, să devin în același timp vizibil precum lumina și invizibil precum căldura. Vizibil ca lumina ca să luminez lumile mari și invizibil precum căldura ca să încălzesc chiar și cele mai mici creaturi vii de pe Pământ”. Maestrul i-a răspuns: „Facă-se voia ta!”.

Așadar, în lumea de astăzi, există trei procese care acționează simultan.

Conform unuia dintre ele, unii oamenii vor să se îmbogățească, să devină învățați, filosofi, miniștri, generali, să creeze un stat. Pe aceștia îi numim mari, deoarece au învățat arta de a deveni mari. Au învățat secretul de a-și mări statura, de a atrage toți oamenii, întreaga societate în jurul lor, dar n-au învățat lucrul principal: arta de a organiza oamenii, societățile ca unități conștiente. Magnetul atrage așchiile de metal, dar nu știe să le organizeze. A organiza nu înseamnă a educa; a forma nu înseamnă a învăța legea acțiunii de a lubi.

În consecință, când vorbim despre lumină, înțelegem un proces în care mintea omului se lărgeste și dobândește o conștiință de sine interioară; căldura înseamnă un proces de compresie, de construcție interioară. Lumina este un proces care se deplasează de la centru spre periferie, iar căldura, un

proces care merge de la periferie spre centru. Numesc lumina sânge arterial, iar căldura, sânge venos. Iată de ce, când trece prin inima unui om, reprezentând sângele venos, acțiunea de a lubi absoarbe și respinge toate impuritățile. Iată de ce se spune că lubirea cosmică vindecă. Lumina și căldura, adică sângele venos și cel arterial din corpul omului, se schimbă tot timpul, și grație acestor două procese corpul omenesc a fost creat și construit. Aceste două curenți și aceste două procese se găsesc peste tot: în mintea, în inima și în sufletul fiecărui om. Așadar, ca să studiem viața, trebuie să studiem felul în care a creat-o natura, nu așa cum o vedem acum.

Oamenii de astăzi pot să discute dacă sufletul există sau nu; este o problemă de înțelegere. Dacă omul are conștiință, are și suflet; dacă gândește, are intelect; dacă are sentimente, are inimă. Vă puteți imagina un obiect care se topește fără să vă gândiți la căldură? Puteți să vedeți un obiect luminat fără să vă gândiți la lumină? Iluziile ne sunt provocate de umbrele aruncate asupra noastră; de aceea, trebuie să aruncăm mai multă lumină și căldură asupra noastră, ca să facem progresul vizibil.

Ca să vă lămuresc toate acestea, mă voi folosi de o poveste ocultă. Dacă v-aș vorbi într-un mod filosofic, subiectul n-ar fi interesant pentru voi. Aș vrea să fac adevărul accesibil pentru mințile voastre, de aceea mă voi folosi de limba de care dispunem. În acel regat din Antichitate menționat înainte, regele avea două fete, dintre care una era foarte frumoasă. Într-o zi, ea s-a dus la Marele Maestru al înțelepciunii și i-a zis: „Maestre, aș vrea să mă faci atât de frumoasă încât oricine ar trece pe lângă mine să fie fermecat, atât de blândă încât oricine m-ar vedea să nu mai vrea să mă părăsească, în același timp, aș vrea ca sora mea să fie lipsită de aceste calități, pentru ca nimeni să n-o iubească și să stea tot timpul acasă, ca să nu mă plictisească”, înțeleptul i-a răspuns: „Așa să fie, precum zici!”. Această fiică a regelui a urcat pe un cal, a privit mândră în jur și a zis: „Sunt fiica regelui!”. Toți se adunau în jurul ei: oameni, cai, boi, muște, tot ce întâlnea în drum. Caii erau atât de mulți, încât au început să se lovească între ei cu copitele și să se înghesuie care să fie mai aproape de ea, ceea ce a stârnit mult praf. Boii au început să se lovească între ei cu coarnele și să se bată ca să fie cât mai aproape de ea. Albinele și viespile au început să se înțepe. S-a

stârnit atunci un zgomot mare și s-a dezlănțuit o luptă, iar animalele au căzut moarte unele după altele. Văzând toate acestea, fiica regelui și-a dat seama că înțelesese greșit viața din univers, nu știa unde să mai stea, s-a dus la sora ei și i-a zis: „Sora mea, ajută-mă, căci am făcut o mare crimă!”

Vă întreb: Dacă o fiică de rege vine la voi și provoacă atâtea lupte între voi, și toată lumea se apucă de păr și începe să se bată, această fiică a regelui ar fi sensul vieții voastre? Nu. Dacă sunteți nehotărâți și nu puteți să găsiți sensul vieții, veți căuta cauza în faptul că v-ați neglijat sufletul. Fata frumoasă a regelui este corpul nostru, pentru care ne sacrificăm în cursul întregii vieți. Filosofi, scriitori, politicieni, predicatori, toți trăiesc doar pentru corpul lor, fiindcă, pentru noi, lucrul cel mai important este să ne satisfacem corpul: ce o să mâncăm sau o să bem, cum va fi preparată masa și cu ce, carne sau vegetale, friptă sau fiartă etc. Organizăm banchete și zicem că asta e filosofia vieții! Eu vă răspund: asta e filosofia stomacului. Voi ziceți: „Să ameliorăm viața socială”, dar vreți să spuneți: să vă ameliorați stomacul social. Dacă aveți stomacul deranjat, viața economică și politică este și ea deranjată. Întrebați un medic dacă o persoană care are stomacul deranjat are posibilitatea să filosofeze sau să facă politică.

Acum câțiva ani, înapoindu-mă de la Kniajevo, am văzut un bancher în tramvai și l-am auzit plângându-se unui prieten că, de la o vreme, nu i se dădea nimic de mâncare, doar puțin lapte. Prietenul l-a întrebat:

- Dar de ce? Tu ești stăpânul tău.

- Da, dar am stomacul deranjat.

- Atunci, o să suporti consecințele.

Răul la stomac îl face pe om să cedeze în fața oricărei filosofii. Stomacul administrează sentimentele și acțiunile majorității oamenilor.

Iubirea cosmică este o lege importantă care distribuie activitățile tuturor forțelor din conștiința noastră într-un mod atât de armonios, încât oferă hrana potrivită necesară fiecărui lucru pe care îl creează: minții, gândurile potrivite, inimii, dorințele potrivite, voinței, acțiunile potrivite. Doar mama te poate învăța acțiunea de a lubi. Când mama construiește organismul copilului său, îi oferă iubire grație iubirii sale dezinteresate. Doar cel care se sacrifică trăiește, deoarece

simte bucuria care îl însuflețește. Mulți bulgari bogați din epocile trecute nu mai trăiesc în memoria națională, dar Botev (*Hristo Botev (1847-1876), mare poet și revoluționar bulgar (n.ed.)*), Rakovski (*Gheorghe Rakovski (1821-1867), unul dintre liderii Mișcării Naționale de Eliberare de sub jugul otoman (n.ed.)*) și alții, care s-au sacrificat, au supraviețuit în memoria națională fiindcă au învățat legea sacrificiului. Dar unii vor obiecta: „Da, dar Botev nu era credincios”. E puțin important dacă cineva crede la fel ca noi; important este că a înțeles și a aplicat legea sacrificiului pentru aproapele lui. Asta este important și necesar pentru evoluția noastră ulterioară. Când mi se spune despre o persoană că nu crede, că are concepții excentrice, întreb dacă concepțiile o înalță, dacă înalță societatea. Dacă da, n-are importanță că oamenii o consideră necredincioasă.

Dacă eu port o lumânare aprinsă și altul poartă o lumânare neaprinsă, vă întreb care dintre noi este în dreapta credință. Cei care poartă o lumânare aprinsă sunt adevărați creștini. Când vedeți pe cineva că poartă o lumânare neaprinsă, spuneți-i să-și aprindă lumânarea, și atunci va fi un credincios adevărat.

Le spun preoților, predicatorilor, cetățenilor, socialiștilor, comuniștilor, tuturor, să-și aprindă lumânarea ca să fie credincioși adevărați. Aprindeți-vă toți lumânările, de la cel mai mare la cel mai mic, ca să nu mai fie nimeni cu o lumânare neaprinsă, fiindcă lumea are nevoie de lumină! Când lumina va străluci și căldura va pătrunde în inimă, toată ura care există acum, precum și dorința de a deveni mare sau mic vor dispărea.

În conștiința cosmică, nu rezolvăm problemele din punctul de vedere al unui popor, ci al unei mari legi care dă elan și sens vieții noastre. Fiecare tată, fiecare profesor care educă copiii trebuie să aplice într-un mod reușit noile metode de educație și de formare ca să-și poată ajuta descendenții. Părinții care își trimit copiii la școală o fac nu numai pentru ca ei să dobândească cunoștințe, ci și pentru ca să poată aplica în viață aceste cunoștințe. Institutorii trebuie să-și învețe întâi elevii cum să mănânce, ce să mănânce, care sunt calitățile și proprietățile alimentelor, care sunt alimentele cele mai utile pentru sănătate; apoi, trebuie să-și învețe cum să respire ca să poată trage în plămâni aer curat. Prin cuvântul „aer” înțeleg toate gândurile, indiferent care sunt ele, cu condiția să aducă motivații și impulsuri nobile pentru sufletul omenesc. Să nu credeți că vreau

să fac din voi credincioși adevărați. Aveți libertatea să gândiți și să acționați cum doriți. Nu vreau decât să vă arăt metode noi de viață, ca să nu ajungeți într-o zi într-o situație echivocă.

Compar situația în care se găsește societatea din zilele noastre cu situația unei omizi care se hrănește cu frunze. Dar vine momentul în care omida se metamorfozează în fluture. Cum se va hrăni atunci? Nu se va mai hrăni cu frunze, ci va învăța să-și folosească aripile ca să-și ia zborul și să se înfrupte din seva florilor. Societatea de astăzi, conform legii evoluției, trece dintr-o stare în alta. Să nu credeți că veți trăi așa cum ați trăit până în prezent. Nu, Dumnezeu v-a lipsit deja de frunze, după cum scrie în legea divină. Dumnezeu nu vă mai permite să vă hrăniți cu frunze când va veni pentru voi perioada fluturilor - veți zbura și veți culege nectarul, va trebui să vă folosiți trompa. Cu alte cuvinte, oamenii trebuie să învețe să iubească.

Această învățătură aduce cultura nouă care va crea rasa nouă despre care omenirea din zilele noastre nici măcar n-are habar. Oamenii care vor veni vor fi mari în toate privințele: virtute, dreptate, iubire, înțelepciune, adevăr. Vă veți deschide casele pentru ei, veți sta fără teamă în fața lor, nu va fi nevoie ca jandarmii și armata să vă protejeze, nu vă vor impune prin forță convingerile lor, iar dezacordurile de astăzi nu vor mai exista. Va exista o cultură nouă; alții vor rămâne în situația omizilor, dacă își vor păstra vechea mentalitate. Nu vă reproșez asta, ci vă spun ca să știți ce este o mare lege pe care natura o aplică fără ezitare, fiindcă este cât se poate de dreaptă în acțiunile ei.

Când pune omul într-o anumită fază a evoluției, ea vrea rezultate și nu-l va aștepta, el trebuie s-o aștepte.

Când vă vorbesc în acest fel, să nu credeți că sunt împins de dorința de a face adepți ai acestei învățături, ci vă previn că vă paște un mare necaz, că, dacă vă înșelați și rămâneți câțiva ani în situația de omidă, nu vor mai exista frunze pentru voi. Vă sfătuiesc să vă transformați în fluturi cu zece zile mai devreme și să începeți să vă hrăniți în noul fel. Dacă lăsați o boală să se dezvolte prea mult și tot sângele vi se otrăvește, ce va zice doctorul? „E prea târziu, trebuia să mă chemați mai din timp.” Mulți politicieni ocupă poporul bulgar cu ce n-are nevoie în acest moment. Înțelegeți că fiecare popor are o misiune predestinată și, dacă n-o îndeplinește cum trebuie, e pierdut, nimic nu-l poate

salva. Fiecare individ are și el o misiune bine determinată. Veți obiecta: „Dacă recuperăm Macedonia, Tracia și Dobrogea, nu mai avem nevoie de nimic altceva”. Nu, oamenii, oamenii sunt necesari, ca să guverneze corect un popor! Dacă vă vorbesc astfel, asta nu înseamnă că trebuie să vă rezeziți să deveniți membri ai vreunui partid. Am un punct de vedere destul de larg despre viață. Pentru mine, viața omului și viața socială reprezintă un copac mare, dar acest copac are măcar o frunză, măcar o floare? Dacă aș avea timp, v-aș vorbi în detaliu cum arată fiecare partid. Fiecare partid, cu ideile și dorințele lui, corespunde unei crengi, unei frunze sau unui fruct dintr-un pom mare. Cât timp poate să trăiască o frunză a acestui pom dacă nu e pe creangă? Când vine toamna, ea se usucă și vântul o ia cu el.

Vă întreb acum unde vreți să trăiți, sus în copac sau jos pe pământ. Se spune despre cineva: „Omul acesta trăiește”. Trăiește, dar jos pe pământ și în voia vântului. Omul care are Viață în el este întruna jovial. Când o persoană spune că se simte indispusă, asta înseamnă că a căzut la poalele copacului. A căzut pentru ca sucul ei să fie absorbit de rădăcinile copacului și să se reincarneze într-o frunză nouă. Este reincarnarea de care unii sunt jenați și pe care o contestă. Hristos a zis: „Dacă nu vă nașteți din nou, nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu”. Asta înseamnă: dacă nu vă reîncarnați, dacă nu intrați în cultura nouă, nu veți deveni membri ai acelei rase mari care aduce condiții pentru dezvoltare și viață tuturor. Împărăția lui Dumnezeu se află în acea Cultură. În acea împărăție nu există morți, servicii funebre, monumente și toată lumea este veselă. Toți oamenii mari vor apărea în această cultură nouă, vor aduce idei noi, vor fi mesagerii învățăturii noi. Se spune: „Botev nu mai e, dar spiritul lui e aici”. Unde e spiritul lui? Ce trebuie să înțelegem când zicem „spirit”? Se cunoaște legea principală a lui Lavoisier, că nimic nu se pierde în natură, iată de ce fiecare lucru care este manifestat trăiește. Unele lucruri pot să se manifeste pentru cineva și să rămână invizibile pentru altcineva, dar, dacă nu văd un lucru, oare asta înseamnă că acel lucru nu există? Un număr mare de teologi, de filosofi studiază această problemă destul de abstractă: Oare Dumnezeu există, sau nu? Pentru mine, Dumnezeu există. El este acțiunea de a lubi pe care o văd peste tot și pe care o înțeleg foarte bine. Nu numai

eu, ci și toți cei care îl slujesc pe Dumnezeu îl văd zilnic și discută cu El. Acest Dumnezeu trăiește în noi. Nu există om în care să nu sălășluiască Dumnezeu. Nu trebuie să spuneți nimic rău despre mine, nici eu despre voi, pentru că în mine și în voi stă Dumnezeu, care nu poate fi vorbit de rău. Faptul că veniți să mă ascultați arată că Dumnezeu a venit cu voi.

Vă vorbesc despre ceva ce nu este nou, îl aveți în voi de secole. Unii zic: „Domnul Deunov propovăduiește o învățătură nouă”. Este nouă doar pentru epoca în care se manifestă. De exemplu, călătoresc cu trenul de la Sofia la Târnovo și obiectele se perindă repede prin fața mea. Unele rămân în trecut, altele sunt reale și altele sunt în viitor. Oare aceste obiecte nu există simultan? Iată de ce trecutul, prezentul și viitorul există simultan și prezintă o realitate în lume. Cei ce au decedat, cei ce trăiesc acum și cei ce vor veni în viitor sunt și ei o realitate. Voi lăsa această problemă, aveți 350.000 de ani ca s-o rezolvați. Voi reveni după această perioadă și voi vedea dacă ați rezolvat-o. N-o vom rezolva acum, fiindcă nu e din timpul nostru și cere multe mii de ani ca să fie rezolvată.

Problemele timpului nostru sunt că oamenii duc acum lipsă de pâine, de lemne, de sare, de zahăr, de locuințe igienice etc. Pentru ca oamenii să fie satisfăcuți și ceilalți să fie raționali, unii cred că trebuie ca vinovații să fie spânzurați, să fie bătute femeile care seamănă discordie și creează alte probleme, să declarăm război dușmanilor ca să ne răzbunăm. Oare femeile nu erau bătute până acum? Nu existau masacre, spânzurători, războaie? „Să schimbăm judecătorii.” Credeți că noii judecători vor fi mai buni? Și mai e un lucru care șchiopătează. Dacă mă îmbăt și văd lucrurile într-un mod diferit, înseamnă oare că lumea mea e cherchelită? Semănăm cu bulgarul Ivan care, ducându-se în vizită la o familie, a fost tratat cu băutură. A băut cât a putut, dar, la un moment dat, a fost forțat să bea în sănătatea mamei, a fiului, a fiicei. Ivan a băut în sănătatea tuturor și s-a îmbătat atât de rău, încât abia a putut să ajungă la fântână ca să-și adape calul. După ce calul și-a potolit setea, s-a oprit, dar Ivan a insistat: „Bea în sănătatea mea!”. Dar calul s-a tras într-o parte. Atunci, Ivan i-a zis: „Tu înțelegi viața mai bine decât mine. Nu bei în sănătatea cuiva mai mult decât e necesar!” Noi facem ca Ivan. Ne adunăm ca să petrecem și bem ori pentru binele unui partid, ori pentru binele unei organizații

de femei, ori pentru binele femeilor etc. Facem compromisuri de mai multe ori până în momentul în care începem să semănăm cu Ivan bețivul și apoi spunem că n-am înțeles nimic.

Omul din zilele noastre trebuie să-și înțeleagă sarcinile față de societate, ca s-o slujească cum se cuvine.

Puteți să aveți întotdeauna în voi iubirea cosmică. Sunteți nefericiți, v-a murit copilul sau v-ați pierdut avutul. De ce sunteți nefericiți? Pentru că iubirea cosmică nu lucrează în voi.

Unul și-a pierdut mințile, altul s-a descurajat. De ce? Fiindcă au pierdut iubirea cosmică. Când această iubire intră în noi, devenim puternici și putem să facem orice. Omul în care ea acționează nu se descurajează, ci zice că toate eșecurile, toate necazurile sunt umbre în viață. Nu vă temeți de aceste umbre. Înțeleg necazurile din viață în felul următor: imaginați-vă un copac mare cu mii de frunze, care trăiește liniștit. Se stârnește o furtună și frunzele încep să se lovească unele de altele și să se certe: „De ce ești atât de grosolană și mă împingi?”. După ce furtuna trece, reîncep să trăiască în pace. În acest caz, cauza care a stârnit cearta este exterioară. Dacă acel copac ar înțelege marea lege a iubirii cosmice de a se evita cearta, s-ar transforma treptat în animal; dacă animalul ar înțelege iubirea cosmică, s-ar transforma în om, iar omul, în înger. Și, când omul capătă această formă mai elevată, poate să stăpânească forțele naturale și să depășească toate necazurile. Trebuie să înțelegeți această lege imitându-i pe copiii voștri. Ce fac când vor ceva de la mamă? O îmbrățișează, o mângâie, o sărută și-i zic tandru „mămico”. Ce înseamnă îmbrățișarea? Copilul îi transmite iubirea lui cu mâna stângă și mintea, cu mâna dreaptă. În felul ăsta, introduce în mamă forța lui și ea este gata să facă orice pentru el. De aceea copiii sunt iubiți. Adulții spun: „Dacă sărut, nu iau cumva vreo boală?”. Copiii nu filosofează prea mult; dacă trebuie să sărute pe cineva, sărută și gata. Dacă sărutarea mea ar vindeca pe un om, l-aș săruta. Dacă nu poate să facă asta, nu l-aș săruta. Fiecare sărutare trebuie să aducă cu ea ceva bun.

Când cineva vizitează o persoană, nu trebuie să meargă cu mâinile goale, ci cu un dar. Când mergeți la o femeie săracă, nu vă umpleți portofelul cu bancnote, ci umpleți-vă sacoșa cu pâine și fructe. Asociațiile caritabile trebuie să facă la fel. Și acum există oameni care strâng bani deici și de colo și organizează activități caritabile. Nu, dragă prietene, nu trebuie să fii generos

cu bunurile altuia, nu poți să trăiești cu ceea ce aparține altuia, în vremea culturii noi. Asociațiile caritabile le împart bani săracilor și apoi vor să li se plătească munca. Nu, nu trebuie plătit nimic. Când slujesc, trebuie să slujesc cu iubire. Când veți veni la mine, o să vă primesc bine, o să vă dau de mâncare, o să vă spăl mâinile și picioarele, o să vă dau tot ce aveți nevoie, vă voi face toate serviciile așa cum i le-aș face unui prieten. Asta cere cultura nouă. Și acum, când cineva călătorește, vizitează un prieten o zi, apoi trebuie să meargă la hotel.

Știți în ce situație suntem noi, oamenii din ziua de astăzi? O să vă dau un exemplu. Un derviş (*Membru al unei confrerii musulmane / Șef religios musulman (n.ed.)*) s-a dus la baie, s-a spălat bine și, când să plece, a văzut că n-avea bani să plătească. S-a adresat atunci proprietarului băii, i-a zis „mulțumesc” și a plecat.

- Stai, și banii? I-a întrebat proprietarul băii.

- N-am bani.

- Atunci, de ce-ai venit?

Dervişul a fost foarte încurcat, și-a îndreptat gândul spre Dumnezeu și a zis: „Doamne, dă-mi bani sau distruge această baie”.

În acel moment s-a auzit un zgomot mare. Baia s-a prăbușit și proprietarul a dat fuga să vadă ce se întâmpla. Dervişul a plecat liniștit. Și, mergând el așa, a văzut un imam” care se ruga și i-a zis:

- Știu că te rogi ca să ai bani.

Societatea din zilele noastre suferă de dorința de a avea mulți bani.

Iubirea cosmică spune: „Lucrează pentru inima ta și plantează acolo dorințe bune, fiindcă fiecare dorință bună dă un fruct bun. Plantează în mintea ta gânduri bune, fiindcă fiecare gând bun e un pom fructifer. Plantează acțiuni bune cu voința ta, fiindcă fiecare acțiune bună e un pom fructifer”.

Iubirea cosmică mai spune: „Nu te îndoii de tine, fiindcă fiecare îndoială este o plagă”. Și conchide: „Fii curajos și decis în viață și în luptele care apar. Nu considera lupta o nenorocire, ci un proces de muncă. Încearcă să înțelegi procesul interior al vieții, să găsești acele legi după care este construit corpul, legile

la care se supun stomacul, plămânii, creierul etc., ca să le poți organiza corect”.

Trebuie să avem condiții acceptabile ca să se manifeste în noi acțiunea de a lubi. Aceste condiții le avem în viață, ne-au fost date. Dacă nu le folosim, nu vom putea să ne eliberăm de consecințele negative. Suferințele arată că ne-am pierdut energia vieții. Vom suferi până când se va restabili echilibrul.

Vă voi da un exemplu care arată că credința și lipsa noastră de credință produc două rezultate contrare. La Roma trăia un mare pictor. El a hotărât să deseneze imaginea ideală a lui Hristos. A plecat să se plimbe prin oraș ca să caute pe cineva care să poată exprima acea idee. A găsit un tânăr care avea 22-23 de ani și a început să-l deseneze. Desenul a fost foarte reușit. Trei-patru ani mai târziu, pictorul a hotărât să-l deseneze pe Iuda Iscariotul. A plecat din nou prin oraș să caute un model potrivit. L-a găsit și i-a propus să-l deseneze ca Iuda. Tânărul, mirat, i-a spus: „Domnule, e ceva foarte ciudat în treaba asta. Acum patru ani, mi-ați propus să vă pozez ca să-L desenați pe Hristos și acum vreți să vă pozez pentru Iuda”. În ultimii ani, acel tânăr dusese o viață atât de vicioasă, încât își deformase foarte mult imaginea și pictorul nu-l recunoscuse. Da, noi ne creăm caracterul și trebuie să fim stăpâni pe noi înșine și să nu așteptăm ajutor din afară. Salvarea e în interiorul nostru.

Iubirea cosmică este un atelier perfect și produce cu ce i se dă. Ea va lucra lâna pe care i-o aduceți și va zice: „Am fructificat ce mi-ai dat”. Ca să fiu mai clar, voi încheia conferința făcând o comparație cu o întâmplare. Un tânăr pe nume Stoian era în slujba unui comerciant bogat. Era cinstit și tot ce câștiga împărțea săracilor. Stăpânul, văzând ce făcea servitorul, l-a certat și l-a sfătuit să păstreze ceva ca să aibă la bătrânețe, când nu va avea pe nimeni să aibă grijă de el. Când primea aceste observații, Stoian nu zicea nimic sau murmura: „Dumnezeu e milostiv”. Într-o zi, stăpânul a căzut într-un somn adânc și a avut un vis: se plimba într-un loc frumos și în mijlocul acelei naturi splendide a remarcat o vilă foarte frumoasă. A întrebat-o pe una dintre persoanele prezente a cui era acea vilă.

- A servitorului tău, i s-a răspuns.

- Dar e sărac, de unde a luat atâta bănet ca să cumpere această vilă frumoasă?

- E adevărat că e sărac, dar tot ce câștigă pe Pământ trimite aici și a construit o vilă frumoasă.

Continuându-și plimbarea, stăpânul a trecut prin locuri aride și deșertice, a văzut o cabană mică și sărăcăcioasă și a întrebat:

- A cui este această cabană?

- E a ta, pentru că n-ai făcut nimic pentru săraci, i s-a răspuns.

Povestea aceasta este adevărată în sensul că atâta cât dă mama copiilor în această lume, tot atâta va primi, și va construi în cealaltă lume ori o vilă, ori o cabană. Dacă e generoasă în iubirea ei față de copii, va avea un palat. Prin „palat” înțeleg caracterul omului. Dacă introducem în lumea de astăzi această lege nouă, multe neazuri vor dispărea.

Noul va veni și noi, ca reprezentanți ai culturii noi, vom începe să trăim fără ură, fără răutate. Fie ca acțiunea de a lubi și iubirea să fie cele două stele călăuzitoare care să ne îndrume viața pe Pământ.

Veliko Târnovo, 24 august 1919

CUPRINS

A umple și a goli.....	2
Conferință despre energia sufletului.....	7
Cel care clipește.....	19
O mică analiză.....	38
Introducere în iubire.....	50
Această învățătură.....	63
Invitarea lui Iisus.....	81
Iubirea universală.....	100
Iubirea cosmică.....	119